NEW YORK TIMES BESTSELLER

MAXIMUM RIDE

SALVAREA LUMII

ŞI ALTE SPORTURI EXTREME

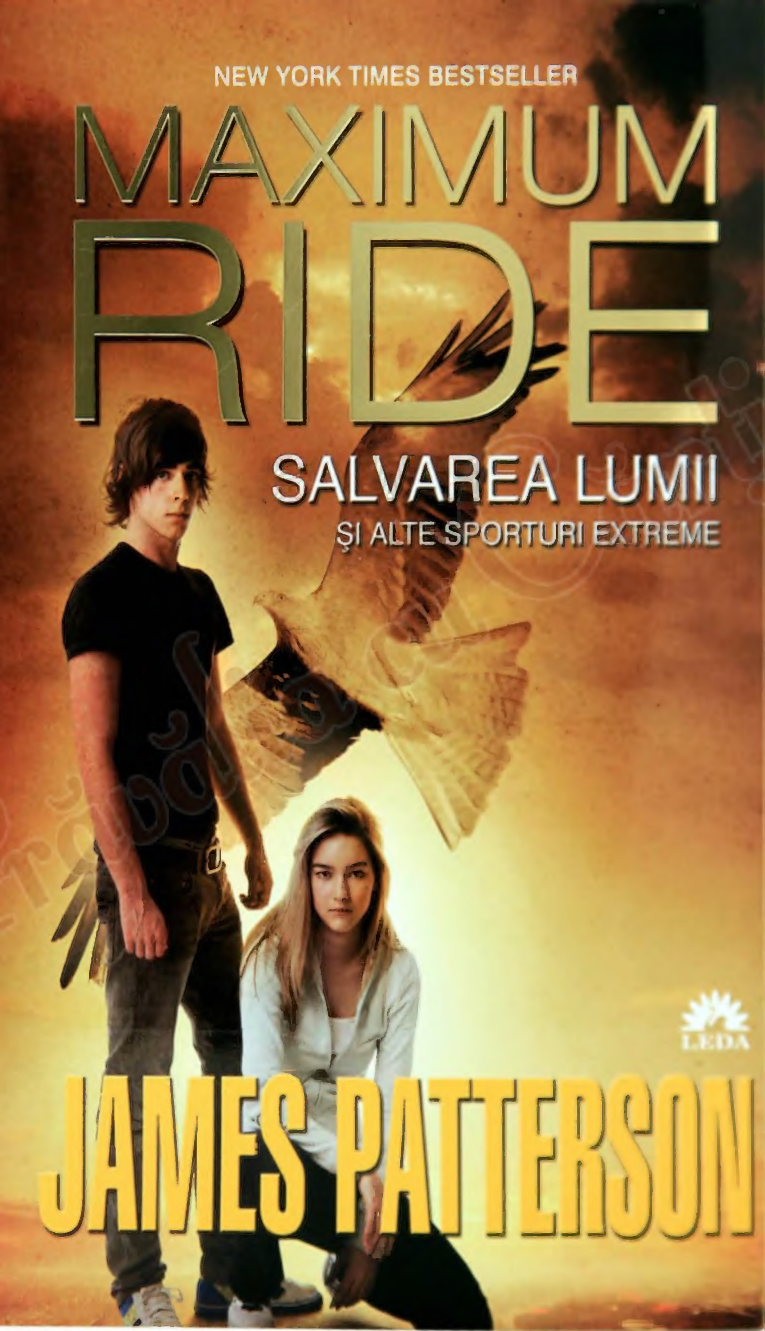

LEDA

JAMES PATTERSON

PROLOG

FĂRĂ ALTE GREŞELI!

Sediul central american al Itexicon
Florida, Statele Unite

— Am creat, cu mare atenţie, cadrul noii noastre lumi, proclamă Directoarea de pe ecranul unui imens televizor aflat în sala de conferinţe. Părţi din acest cadru sunt împrăştiate pe tot globul. Acum, a venit vremea să unim aceste părţi, pentru a deveni un tot unitar. Şi, ca un tot unitar, vom începe şi Re-Evoluţia noastră!

Directoarea se opri din vorbit când băgă de seamă că telefonul îi vibra în buzunarul halatului ei alb, de laborator. Încruntându-se, îl scoase afară şi citi mesajul. Situaţia din Clădirea 3 devenise critică.

— E timpul, spuse ea, uitându-se la un coleg aflat în afara imaginii de pe ecran. Izolaţi Clădirea Trei şi gazaţi-i pe toţi cei din interior.

Aflat la masa de conferinţe, Roland ter Borcht zâmbi. Jeb Batchelder îl ignoră, iar Directoarea îşi întoarse privirea spre camera de luat vederi.

— Totul este pregătit, şi demarăm Planul de Înjumătăţire mâine la ora şapte. După cum ştii, Jeb, *singura* piesă din mozaic care nu se potriveşte, *singura* hibă, *singura*

treabă rămasă neterminată sunt acele dezgustătoare, incontrolabile, jalnice şi inutile *eşecuri* zburătoare ale tale.

Ter Borcht dădu din cap cu un aer grav şi-i aruncă lui Jeb o căutătură piezişă.

— Ne-ai implorat să aşteptăm până când se activează anihilarea programată a copiilor-păsări, continuă Directoarea, cu glasul piţigăiat de furie. Însă nu mai poţi beneficia de acest lux, indiferent cât de repede s-ar întâmpla. Descotoroseşte-te *acum* de aceste nenorociri scăpate de sub control, doctore Batchelder. M-ai înţeles?

Jeb dădu din cap.

— Înţeleg. Ne vom ocupa de ei.

Directoarea nu era aşa de uşor de convins.

— Îmi vei arăta dovada eliminării acestor erori de copii-păsări mâine la ora şapte, spuse ea, altfel vei fi tu cel lichidat. Ne-am înţeles?

— Da, spuse Jeb Batchelder, apoi îşi drese glasul. Deja totul este pregătit, doamnă Directoare. Se aşteaptă doar semnalul meu.

— *Atunci, dă-le odată semnalul ăla,* mârâi Directoarea. Când vii în Germania, această nebunie trebuie să se fi terminat. Este o zi importantă... zorii unei noi ere a omenirii... şi nu-i timp de pierdut. Sunt multe de făcut dacă vrem să reducem populaţia lumii la jumătate.

PARTEA 1

ÎN CĂUTAREA FURSECURILOR FIERBINȚI CU FULGI DE CIOCOLATĂ

1

— Lasă claxonul ăla blestemat! am zis, frecându-mi fruntea.

Nudge s-a retras de lângă volanul manevrat de Fang.

— Scuze, a spus ea. Doar că-i aşa de haios — parc-ar fi la o petrecere.

M-am uitat pe geamul dubei şi-am clătinat din cap, străduindu-mă să-mi ţin nervii în frâu. Parcă doar ieri am reuşit aproape imposibilul şi-am şters-o din extrem de dubiosul şi scârbosul sediu central al Itex din Florida. De fapt, nu trecuseră decât patru zile. Patru zile de când Gazzy şi Iggy au aruncat în aer o parte dintr-un perete lateral, făcând o gaură în sediul Itex, scăpându-ne, astfel, din ultima noastră încarcerare diabolică.

Şi pentru că ţinem foarte mult să fim *consecvenţi*, acum eram din nou fugari.

Însă, printr-o interesantă şi neaşteptată schimbare de ritm, acum eram pe roţi. Am luat isteaţa decizie de a împrumuta o dubă de opt locuri, care, după cum se părea, fusese un cuibuşor de nebunii prin anii '80: covoare mitoase peste tot, geamuri fumurii, o ramă de neon în jurul numărului de înmatriculare, pe care am decuplat-o imediat, fiind mult prea bătătoare la ochi.

Dar, ca o compensație, exista loc berechet pentru noi șase: eu (Max); Fang, care conducea; Iggy, care încerca să mă convingă să-l las să conducă, cu toate că-i *orb*; Nudge, pe locul din față, lângă Fang, părând incapabilă să-și ia lăbuțele de pe claxon; Gasman (Gazzy); și Angel, bebelușa mea.

Și Total, care este câinele vorbitor al lui Angel. E o poveste lungă.

Gazzy cânta o piesă de Weird Al Yankovic[1], sunând exact ca și originalul. Admiram nefireasca lui abilitate mimetică, însă nu puteam suferi fascinația lui pentru procesele organice ale trupului, o fascinație aparent împărtășită și de Weird Al.

— *Ajunge* cu această baladă a constipației, a gemut Nudge, pe când Gazzy atacase al doilea vers.

— Ne oprim cât de curând? a întrebat Total. Am o vezică sensibilă.

Nasul i-a zvâcnit, iar ochii lui strălucitori s-au oprit asupra mea.

Pentru că eram liderul grupului și eu luam deciziile referitoare la opriri și la alte un milion de lucruri. Am aruncat o privire spre ecranul laptopului din poala mea, apoi am coborât geamul ca să mă uit la cerul nopții și să evaluez împrejurimile.

— Ați fi putut lua o mașină cu GPS, a glăsuit Total amabil.

— Da, am zis. Sau am fi putut lua cu noi un câine care nu vorbește.

---

[1] Alfred Matthew „Weird Al" Yancovic (n. 1959), compozitor și producător de muzică american, faimos pentru parodiile făcute melodiilor actuale.

I-am adresat lui Angel o căutătură tăioasă, iar ea mi-a zâmbit angelic, bineînţeles.

Total a pufăit, ofensat, şi i s-a cuibărit în poală, cu trupul său micuţ, negru, ca de terier scoţian, lipit de al ei. Ea l-a sărutat pe cap.

Cu doar o oră în urmă, trecuserăm în viteză, în sfârşit, frontiera statului şi intraserăm în Lousiana, ţinându-ne, cu mare atenţie, de planul nostru pus la cale cu grijă, conceput genial, de a o ţine „tot spre vest". Departe de ridicola răzmeriţă care-a fost aventura noastră din Florida. Pentru că aveam, în continuare, o misiune: să oprim Itexul şi Şcoala şi Institutul, şi pe oricine mai era implicat, să ne distrugă pe noi şi să distrugă lumea. Mai presus de toate, suntem ambiţioşi.

— Louisiana e statul uitat de întreţinerea drumurilor, am mormăit, strâmbându-mă după ce-am trecut peste încă un hârtop.

Nu credeam că mai puteam suporta multă vreme călătoria asta. Din Everglades până aici durase *o veşnicie* cu maşina, în comparaţie cu zborul. Pe de altă parte, chiar şi o dubă-cuibuşor de nebunii al anilor '80 era mai puţin bătătoare la ochi decât şase copii zburători cu câinele lor vorbitor.

Aşa că, asta era.

2

N-am glumit în legătură cu copiii zburători. Sau câinele vorbitor. Toți cei care vor să gonească mai departe prin Aventurile Uluitoarei Max și ale Cohortelor ei Zburătoare și Iubitoare de Distracții, puteți sări peste următoarele câteva pagini. Cei care țineți această carte pentru prima dată în mână, chiar dacă este limpede că-i *partea a treia* a seriei, ei, bine, respectați schema, oameni buni. Nu-mi permit să pierd două zile ca să vă povestesc totul. Iată aici o versiune pe scurt (care-i destul de reușită, trebuie să recunosc):

Un grup de savanți nebuni (nebuni *țicniți*, nu nebuni de *furie* — cu toate că mulți dintre ei par să aibă probleme de autocontrol, în special atunci când se află prin preajma mea) s-au tot jucat cu recombinarea genetică a unor forme de viață, grefând laolaltă ADN-ul mai multor specii. Majoritatea experiențelor lor au eșuat într-un mod îngrozitor, ori au supraviețuit în condiții oribile, dar numai pentru scurtă vreme. Câteva specimene au rezistat, inclusiv noi, copiii-păsări, în mare parte oameni, dar cu ceva ADN aviar inclus.

Noi şase suntem împreună de ani de zile. Fang, Iggy şi cu mine suntem nişte antichităţi, la vârsta de paisprezece ani. Nudge, cu o gură ca o moară stricată, are unsprezece, Gazzy opt, Angel şase.

Ceilalţi care funcţionează destul de bine şi rezistă mai mult de două zile sunt hibrizii de lup sau oamenii-lupi. Noi le spunem Eliminatori, şi au o medie de viaţă de şase ani. Savanţii (halatele albe) i-au antrenat să vâneze şi să ucidă, ca pe o armată personală. Sunt puternici şi însetaţi de sânge, dar cam aiurea când vine vorba de stăpânirea de sine.

Noi şase suntem fugari, şi încercăm să împiedicăm planurile halatelor albe de a ne distruge pe noi şi o bună parte din omenire, ceea ce-i face pe savanţi să înnebunească. Sau să înnebunească *şi mai tare*. Aşa că au recurs la metode extreme şi, uneori, jalnice în încercarea de a ne captura.

Cam asta-i tot, în câteva cuvinte, despre viaţa noastră ţicnită. Cu accent pe *ţicnit*.

Dar dacă cele spuse mai sus v-au făcut imaginaţia să prindă aripi, iată ceva chiar şi mai interesant: Fang a început un blog (http:maximumride.blogspot.com). Nu că ar fi preocupat de sine şi la modă sau aşa ceva. Nici vorbă, nu el.

Am „făcut rost" de un laptop dat naibii când am tulit-o din sediul central al Itex şi, ca să vezi, are o conexiune permanentă pe satelit, aşa că suntem întotdeauna online. Şi pentru că Itex este ca un festival tehnologic de talie mondială, ultrasecret şi paranoic, linkul prin satelit îşi schimbă tot timpul codurile şi parolele, iar semnalele sale sunt imposibil de urmărit. Este cheia noastră spre orice informaţie imaginabilă existentă în lume.

Fără a mai pune la socoteală filmele şi evaluările restaurantelor. Mă stric de râs de fiecare dată când mă gândesc la asta.

Dar oricum, cu laptopul nostru simpatic, Fang scuipă pe Web toate informaţiile pe care reuşim să le adunăm despre trecutul nostru, despre Şcoală, Institut, Itex etc. Cine ştie? Poate că ne va contacta cineva şi ne va ajuta să rezolvăm misterul existenţei noastre.

Între timp, putem localiza cea mai apropiată gogoşerie în câteva *secunde*.

3

Trambalarea pe drumuri şi prin hârtoape ne dădea mult mai multe bătăi de cap decât s-ar fi cuvenit, aşa că am convins stolul să abandonăm roţile şi să ne deplasăm în zbor.

Înapoi la mijloacele de bază.

Pe la miezul nopţii, trecusem din Louisiana în Texas şi ne apropiam de strălucirea înceţoşată şi întinsă a luminilor care reprezentau Dallasul. Concentrându-ne pe zona cea mai puţin luminată pe care o puteam vedea, am redus din altitudine, dând ocol în cercuri largi, din ce în ce mai jos.

Am aterizat într-un parc public, unde ne-a luat cam un minut ca să găsim nişte copaci primitori în care să dormim.

Şi vreau să spun, *în* copaci, nu sub ei. Ia să facem puţină propagandă pentru finanţarea oferită de guvern, oameni buni. Credeţi-mă pe cuvânt: parcurile sunt o resursă naturală preţioasă. *Să le protejăm!* Măcar de dragul copiilor mutanţi din zona voastră.

— Aşa, ai mai chibzuit oarece asupra planului? m-a întrebat Fang după ce am terminat ritualul nostru de somn uşor, punându-ne mâinile unele peste altele, iar ceilalţi copii adormiseră.

Eram întinsă pe o creangă lată a unui brad, legănându-mi un picior şi dorindu-mi un duş fierbinte.

— Tot adun doi cu doi şi-mi iese treizeci şi şapte, am zis. Avem Şcoala, Institutul, Itex... pe noi, Eliminatorii, Jeb, Anne Walker, celelalte experimente văzute de noi în New York. Dar care-i imaginea de ansamblu? Cum se îmbină toate astea? Cum ar trebui să salvez eu lumea?

N-aş fi admis niciodată faţă de cei mici că nu ştiam. Copiii au nevoie de conducători, trebuie să ştie că cineva se ocupă de ei. Adică, *eu* n-am nevoie, însă majoritatea copiilor da.

— Nu-mi dă pace sentimentul că Şcoala este locul de unde trebuie să începem, am continuat, ignorând strângerea instinctivă de inimă la acest gând. Ţi-aduci aminte când Angel a spus că auzise pe unii la Şcoală gândindu-se la dezastrul oribil care urmează şi că după aceea aproape că nici nu vor mai exista oameni?

Da, m-aţi auzit bine. Angel „auzise pe unii gândindu-se". Încă un indiciu al faptului că nu suntem nişte personaje obişnuite. Angel nu numai că citeşte gândurile, dar, uneori, le şi controlează.

Fang a dat din cap.

— Iar noi o să supravieţuim pentru că avem aripi. Şi pentru că o să ne îndepărtăm în zbor de orice catastrofă.

Am rămas tăcută un minut, gândindu-mă atât de intens încât m-a apucat durerea de cap.

— Două întrebări, a rostit Fang.

Ochii lui păreau o porţiune din cerul nopţii.

— Unu: unde-i Vocea ta? Şi doi: unde-s toţi Eliminatorii?

— Şi eu m-am întrebat aceleaşi lucruri, am zis.

Aceia dintre voi care nu sunt la curent se vor întreba: *Care* Voce?

Ei, bine, acea micuţă Voce din capul meu, desigur. Cum adică, voi n-aveţi una? Eu aveam.

Mă rog, n-am mai avut-o în ultima vreme, dar mi-am imaginat că trebuie să fie doar o mică problemă tehnică. Nu era ca şi cum Vocea mea ponta la oră fixă sau ceva de genul ăsta. Era prea mult să sper că s-a dus pentru totdeauna, însă, în acelaşi timp, eram puţin cam speriată de cât de *singură* mă simţeam fără ea.

— Singurul lucru la care mă pot gândi e că poate Vocea-i transmisă, cumva, în capul meu şi acum suntem în afara ariei de recepţie, nu?

Fang a dat din umeri.

— Mda. Cine ştie? Şi-apoi cu Eliminatorii, nici cu ăştia nu-mi dau seama ce s-a întâmplat. Ăsta-i răstimpul cel mai îndelungat de când nu i-am văzut, am spus, cercetând rapid zona din apropierea noastră.

Încă mai aveam un microcip implantat în braţ, despre care eram sigură că-i ducea la noi, însă în ultimele patru zile nu văzusem niciun Eliminator. De obicei, apăreau din senin, indiferent unde ne aflam sau ce făceam. Însă pe frontul Eliminatorilor domnea o linişte prevestitoare de rău.

— E ciudat, am continuat, şi asta mă face să cred că e pe cale să se întâmple ceva şi mai rău. Ca şi cum am avea deasupra capului un seif de-o tonă, care stă să cadă peste noi.

Dând din cap, Fang a zis încet:

— Ştii de ce-mi aminteşte asta? Ca atunci când o furtună e gata să izbucnească şi toate animalele simt asta

cumva şi dispar. Dintr-odată, nu mai sunt păsările, nu se mai aude nimic. Şi când te uiţi în sus, e o ditamai tornada dând năvală direct spre tine.

M-am încruntat.

— Crezi că Eliminatorii nu-s aici pentru că fug din calea unui dezastru iminent?

— Hmm, da, a făcut el.

M-am rezemat de bradul meu, scrutând din nou cerul. Chiar şi la şaisprezece kilometri distanţă de Dallas, luminile oraşului făceau stelele să pălească. Nu cunoşteam răspunsurile. Dintr-odată, m-am simţit ca şi cum n-aş mai fi ştiut absolut nimic. Singura certitudine din viaţa mea erau aceşti cinci copii din jurul meu. Erau singurii de care puteam fi sigură, singurii în care puteam avea încredere.

— Culcă-te, a spus Fang. Rămân eu de veghe. Oricum, vreau să-mi verific blogul.

Ochii mi s-au închis în vreme ce el a scos laptopul din geanta lui.

4

— Fanii tăi încă îţi mai sorb fiecare cuvinţel? întrebă Max cu glas adormit, ceva mai târziu.

Fang îşi ridică privirile de pe blogul său. Habar n-avea cât timp trecuse. O geană subţire de culoare roz ţiţită la orizont făcea ca restul lumii să pară, cumva, şi mai întunecată. Însă putea distinge fiecare pistrui de pe faţa obosită a lui Max.

— Mda, rosti el.

Max clătină din cap, apoi se destinse pe îndoitura unei crengi mari. Ochii i se închiseră din nou, dar Fang ştia că nu adormise; muşchii ei erau tot încordaţi, iar trupul rigid. Pentru ea, era greu să-şi lase garda jos. Greu să se relaxeze. Punct. Avea multe poveri de dus pe umerii aceia modificaţi genetic, şi, una peste alta, făcea o treabă nemaipomenită.

Însă nimeni nu era perfect.

Fang îşi coborî privirea pe ecranul care se stinsese când Max se aplecase spre el. Puse degetul pe pointer şi ecranul se lumină la loc.

Blogul său atrăgea din ce în ce mai multă atenţie: se tot ducea vorba. Numai în ultimele trei zile, de la douăzeci de

accesări trecuse de o mie. Peste o mie de oameni citeau cele scrise de el, şi probabil că mâine vor fi şi mai mulţi.

Slavă Domnului pentru corectorul de texte!

Însă mesajul vizibil acum pe ecran era deosebit de ciudat. Nu-i putea răspunde, nu-i putea urmări originea, nici măcar nu-l putea şterge fără ca acesta să nu apară, în mod misterios, câteva clipe mai târziu.

Primise unul asemănător şi ieri. Acum îl reciti pe cel nou, încercând să descifreze de unde provenea. Ridicându-şi ochii, Fang aruncă o privire spre ceilalţi din stol, dormind cu toţii în diverşi copaci de prin apropiere. Se lumina tot mai mult, cu fiecare clipă, iar Fang era destul de terminat.

Iggy se lungise pe două crengi, cu aripile pe jumătate pliate, cu gura deschisă, cu un picior zvâcnind uşor. Nudge şi Angel se ghemuiseră una într-alta pe crengile unui stejar măreţ. Total era cuibărit în poala lui Angel, care-l ţinea cu o mână protectoare. Fang paria că trebuia să-i fie incredibil de cald cu sursa aia îmblănită de căldură dormind lângă ea.

Gasman era ghemuit, aproape invizibil, într-o scorbură mare, făcută cândva de vreun trăsnet. Părea mai mic de cei opt ani ai săi, murdar şi palid de oboseală.

Iar Max dormea iepureşte, încruntându-se, după cum îi era obiceiul, din cauza viselor. În timp ce Fang o privea, una din palmele ei se strânse într-un pumn şi ea se foi pe creanga ei.

Fang privi din nou spre ecran, la mesajul similar cu cel primit ieri.

Unul dintre voi este un trădător — scria acolo. *Cineva din stol a luat-o pe o cale greşită.*

5

Nu mai fuseserăm niciodată în Dallas, aşa că în ziua următoare ne-am decis să facem o vizită la memorialul John F. Kennedy, ca parte din turul nostru al „punctelor de interes" din Texas. Sau cel puţin aşa au decis ceilalţi, depăşind la vot sugestia mea prudentă de a ne „da la fund".

Acum rătăceam prin jurul monumentului şi, trebuie să vă spun, n-ar fi stricat vreo două plăcuţe cu explicaţii.

— Chestia asta o să ne cadă în cap din clipă-n clipă, a zis Total, examinând cei patru pereţi care se înălţau deasupra noastră şi privind suspicios în jur.

— Nu se spune nimic despre Preşedintele Kennedy, s-a plâns Gasman.

— Cred că ar trebui să ştii deja destul când vii aici, a zis Iggy.

— A fost preşedinte, a rostit Nudge, plimbându-şi mâna bronzată pe suprafaţa netedă de ciment. Şi-a fost omorât. Cred că a fost considerat un preşedinte bun.

— Eu tot cred că acolo a fost un al doilea trăgător, a zis Total, care a adulmecat iarba şi s-a prăvălit în ea.

— Putem pleca acum? am întrebat. Asta înainte să apară un autocar plin de copii veniți în excursie.

— Mda, a rostit Iggy. Dar ce urmează? Haideți să facem ceva *distractiv.*

Cred că fuga din calea Eliminatorilor însetați de sânge și a savanților demenți nu era ceva destul de distractiv pentru el. Copiii de azi sunt atât de răzgâiați!

— Există un muzeu al văcărițelor, a zis Nudge.

De unde știa asta? Habar n-am.

Fang și-a deschis laptopul, intrând pe un website cu turismul în Dallas.

— Există un mare muzeu de artă, a spus, dar cu un entuziasm nu prea convingător. Și un acvariu.

Angel stătea răbdătoare pe jos, mângâind blana tot mai jalnică a ursulețului ei de pluș, Celeste.

— Haideți să mergem la muzeul văcărițelor, a zis.

Mi-am mușcat buza. Oare de ce nu puteam pleca, pur și simplu, de-aici și să ne ascundem pe undeva, să ne luăm un răgaz ca să punem totul la cale? De ce eram eu singura care părea să simtă o nevoie urgentă de a afla ce naiba se întâmpla?

— Meci de fotbal, a rostit Fang.

— Poftim? l-a întrebat Iggy, luminându-se la față.

— E un meci de fotbal[1] diseară, pe Texas Stadium.

Fang a închis laptopul și s-a ridicat.

M-am holbat la el.

— V-ați *țicnit*? Nu putem merge la un meci de fotbal! am zis cu delicatețea și tactul meu obișnuite. Înconjurați de peste tot, înghesuiți, de zeci de mii de oameni, prinși

[1] E vorba de fotbal american.

înăuntru, cu camere de luat vederi peste tot... Doamne, e un coşmar îngrozitor numai să te gândeşti la asta!

— Texas Stadium e deschis spre cerul liber, a glăsuit Fang cu fermitate. The Cowboys joacă cu Chicago Bears.

— Iar noi o să fim acolo! a strigat Iggy, agitându-şi pumnul în văzduh.

— Fang, pot să discut cu tine, o clipă, între patru ochi? l-am întrebat apăsat, arătându-i undeva, în afara memorialului.

Am ieşit printr-o deschidere în zidul de ciment şi-am făcut câţiva paşi mai încolo. Mi-am pus mâinile în şold.

— De când dai tu ordine pe-aici? i-am cerut să explice. Nu putem merge la niciun meci de fotbal! Or să fie camere de luat vederi peste tot. Ce e-n *mintea* ta?

Fang s-a uitat la mine cu un aer grav, cu o privire impenetrabilă.

— Unu, că o să fie un meci extraordinar. Doi, că apucăm taurul de coarne. Trei, da, or să fie camere peste tot. O să fim depistaţi. Şcoala şi Institutul şi Jeb şi restul halatelor albe au, probabil, imagini de la toate camerele de urmărire de peste tot. Aşa că or să ştie că suntem acolo.

Eram furioasă şi nu mai ştiam ce să cred.

— Ciudat, nu *păreai* nebun când te-ai trezit azi-dimineaţă.

— Or să ştie unde suntem şi or să vină după noi, a spus Fang sumbru. Atunci o să ştim şi noi pe unde-i tornada.

Înţelegerea s-a pogorât, în sfârşit, şi asupra mea.

— Vrei să-i scoţi la lumină.

— Nu mai suport să nu ştiu, a spus cu glas scăzut.

Am pus în cumpănă raţiunea lui Fang alături de dorinţa mea de a rămâne liderul. În cele din urmă, am oftat şi-am dat din cap.

— OK, m-am prins. Se apropie o luptă finală. Dar îmi rămâi *foarte* dator. Vreau să spun — Doamne, *fotbal*!

6

Asta s-ar putea să vă surprindă, însă locuitorii Texasului sunt *foarte implicaţi* în sporturile de contact. Am văzut mai mulţi bebeluşi purtând costumaşe cu Cowboys.

Eram mai încordată decât o botniţă pe-un rottweiler, detestând totul la faptul că mă aflam aici. Texas Stadium era — ce şoc! — de mărimea Texasului, şi eram înconjuraţi de mai bine de şaizeci de mii de mâncători de popcorn, gata să dea în isterie generală.

Nudge se înfrupta din vată de zahăr de culoare albastră, cu ochii cât nişte discuri Frisbee, holbându-se la toate.

— *Vreau* părul mare! a făcut ea entuziasmată, trăgându-mă de cămaşă.

— E vina ta, i-am spus lui Fang, iar el aproape că a zâmbit.

Ne-am aşezat pe rândurile de jos, pe la jumătatea terenului, pe cât se putea de departe de orice ieşire. Aş fi fost însă mult mai fericită, sau m-aş fi simţit ceva mai puţin nefericită în sectorul locurilor proaste, de sus, mai aproape de cer. Aici, jos, cu toate că stadionul nu avea acoperiş, mă simţeam înghesuită, prinsă în capcană.

— Spune-mi din nou ce facem noi aici, am zis, cercetând neîncetat cu privirea împrejurimile.

Fang şi-a băgat în gură nişte popcorn cu caramel şi ciocolată.

— Suntem aici ca să vedem o grămadă de bărbaţi viguroşi făcând tot felul de lucruri bărbăteşti.

Am urmărit privirea lui Fang: se uita la majoretele echipei Dallas Cowboys, care nu făceau deloc nişte lucruri bărbăteşti, chiar şi cu un imens efort de imaginaţie.

— Ce se întâmplă? a întrebat Iggy.

Spre deosebire de ceilalţi, era la fel de încordat ca şi mine. Aflat într-un loc ciudat, înconjurat de un zgomot puternic, reverberat, incapabil să se orienteze — mă şi întrebam cât va dura până când o să cedeze.

— Dacă se întâmplă ceva, i-am zis, te urci pe scaun şi te ridici zece metri în sus, apoi urci de-a dreptul. Ai înţeles?

— Mda, a răspuns, întorcându-şi capul nervos, frecându-şi palmele de blugii lui soioşi.

— Vreau să fiu majoretă, a rostit Nudge cu un aer visător.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! m-am răstit, însă o privire de-a lui Fang m-a redus la tăcere.

Însemna: să nu-i stric bucuria. Indiferent cât de aiurea sau sexistă ar fi fost această bucurie. Fierbeam pe dinăuntru. N-ar fi trebuit să fiu niciodată de acord cu asta. Eram extrem de iritată că Fang a insistat atâta. Acum, privindu-l cum aproape că-i curgeau balele după oribil de sprintenele majorete, m-am enervat şi mai tare.

— Poartă nişte şorturi minuscule. Una dintre ele are părul lung, roşcat, îi şoptea lui Iggy, care dădea din cap, vrăjit.

Şi ştim cu toţii cât de mult îţi place ţie părul lung şi roşcat, m-am gândit, amintindu-mi cum mă simţisem când l-am văzut pe Fang sărutându-se cu Minunăţia Roşcată din Virginia. Acidul a început să-mi sape o gaură în stomac.

— Max?

Angel şi-a ridicat privirile spre mine. Trebuie să-i pun, cât de curând, pe copiii ăştia să facă baie, mi-am dat seama, uitându-mă la buclele ei blonde soioase.

— Da, scumpo. Ţi-e foame?

Am început să-i fac semn unui vânzător de crenvurşti.

— Nu, adică ba da, vreau doi hotdogi şi Total vrea tot doi, dar e în ordine.

— Ce-i în ordine?

— Totul. M-a privit foarte serioasă. Totul o să fie bine, Max. Am ajuns până aici, trebuie să supravieţuim. O să supravieţuim, şi tu o să salvezi lumea, aşa cum trebuie să faci.

Ei, bine, realitatea îşi face simţită prezenţa uneori, nu-i aşa?

— Nu mă simt bine în stadionul ăsta, i-am explicat, încercând să par calmă.

— Ştiu. Şi nu-ţi place că Fang se uită la fetele alea. Totuşi, ne distrăm, iar Fang tot pe tine te iubeşte, şi tu tot o să salvezi lumea. OK?

Eram cu gura căscată, iar creierul îmi lucra cu disperare, încercând să proceseze informaţiile şi să aleagă cărei afirmaţii să-i răspundă mai întâi — Fang mă iubea? —, când am auzit pe cineva şuşotind:

— Nu-i ăla unul dintre copiii-păsări?

7

Angel şi eu ne-am uitat una la alta, şi-am zărit în ochii ei acea înţelegere cât lumea de mare, care o făcea să pară mult mai în vârstă de cei şase ani ai săi.

N-au trecut decât câteva secunde până când restul stolului a auzit şoaptele şi şi-a dat seama că se amplificau şi se răspândeau.

— Mami! Cred că ăia sunt copiii-păsări pe care i-am văzut în ziare.

— Jason, ia uită-te acolo! Nu-s ei copiii din fotografii?

— Oh, Doamne sfinte!

— Rebecca, vino-aici!

Şi tot aşa, şi tot aşa. Cred că vreun fotograf reuşise să ne pozeze pe când ne-am luat zborul din Disney World, iar fotografiile se împrăştiaseră prin toate ziarele. Doamne fereşte să ajungem să urmărim un nenorocit de meci de fotbal fără să se întâmple nimic deosebit.

Cu coada ochilor, am văzut doi tipi de la pază, în uniforme albastre, coborând pe culoar spre noi. O privire rapidă, la 360 de grade, mi-a arătat că nimeni nu se transforma în Eliminator, însă erau multe perechi de ochi aţintite asupra noastră, multe guri căscate de uimire.

— Ar trebui s-o ştergem? a întrebat Gazzy nervos, privind mulţimea, trasând căile de ieşire, aşa cum fusese instruit.

— Fuga-i prea lentă, i-am răspuns.

— Meciul nici n-a început măcar, a zis Total cu amărăciune, de sub scaunul lui Iggy. Am pariat pe Bears!

— N-ai decât să rămâi aici şi să vezi care-i scorul final.

M-am ridicat, am început să adun rucsacurile, numărându-i pe membrii stolului. Chestiile obişnuite.

Total s-a târât afară şi-a sărit sprinten în braţele lui Iggy. L-am bătut pe Iggy de două ori pe braţ. Într-o clipită, ne-am şi urcat pe scaune. Zumzăitul vocilor se amplifica, ridicându-se peste tot în jurul nostru, şi ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că feţele noastre aveau şase metri înălţime, fiind proiectate pe ecranele imense ale stadionului. Exact cum îşi dorise Fang. Speram că-i fericit.

— Sus şi valea de-aici, la trei, am zis.

Încă doi paznici se apropiau în grabă, dinspre dreapta. Oamenii se retrăgeau din apropierea noastră, iar eu eram încântată că pe stadion se aplica o politică leşinată în materie de menţinerea ordinii, fără uz de arme. Acum, chiar şi majoretele erau cu ochii pe noi, cu toate că nu se opriseră deloc din programul lor de rutină.

— Unu, am început, şi-am sărit cu toţii în văzduh, chiar deasupra capetelor tuturor.

Vââââjj! Mi-am deschis aripile, energic şi repede. Anvergura aripilor mele este de aproape patru metri, de la un vârf la altul, iar a lui Fang şi Iggy e chiar şi mai mare. Pariez că arătam ca nişte îngeri răzbunători, plutind deasupra mulţimii uluite. Un fel de îngeri răzbunători cam nespălaţi. Nişte îngeri care aveau nevoie de o baie straşnică.

— Valea! le-am ordonat, continuând să scanez publicul, căutându-i pe Eliminatori.

Ultima generație de Eliminatori putea zbura, însă acum nu se mai ridicase nimeni în aer în afară de noi.

Din vreo două bătăi zdravene de aripi, am ajuns la același nivel cu marginea acoperișului parțial al stadionului, uitându-ne în jos către terenul puternic luminat, către toate acele fețe mici îndreptate spre noi. Unii oameni zâmbeau și-și agitau mâinile în aer. Majoritatea păreau șocați și înspăimântați. Am văzut și unele chipuri care păreau înfuriate. Însă niciunul nu se alungea, devenind îmblânit, scoțând colți supradimensionați, lupești. Toate fețele rămăseseră omenești.

În timp ce ne avântam în noapte, zburând într-o formație perfectă, precum avioanele de vânătoare ale Marinei, m-am întrebat: *Unde-au dispărut toți Eliminatorii?*

8

— A fost naşpa, dar şi mişto în acelaşi timp, a zis Gazzy. M-am simţit ca unul dintre Blue Angels[1]!

— Da, numai că Blue Angels sunt extrem de bine finanţaţi, bine echipaţi, bine antrenaţi, bine hrăniţi şi, fără nicio îndoială, un grup de piloţi de elită perfect curaţi, am comentat. În timp ce noi suntem o gaşcă de hibrizi oameni-păsări, lefteri, neechipaţi, semiantrenaţi, nici pe departe bine hrăniţi, şi jegoşi ca nişte maidanezi. Dar în afară de asta, suntem exact la fel ca ei.

Totuşi, ştiam ce-a vrut să spună. Deşi în primul şi-n primul rând uram de moarte să fim în situaţia asta, şi la fel de mult detestam să fim din nou în goana mare şi la fel de vulnerabili pe cât ne făcuse ultima noastră cascadorie, sentimentul pe care ţi-l dădea zborul într-o formaţie strânsă, noi toţi cu aripile noastre mari, frumoase, uluitoare, era... incredibil de cool.

Gazzy a zâmbit şovăitor, observându-mi atitudinea tensionată, neştiind dacă încercam sau nu să fac haz de necaz.

[1] Blue Angels (Îngerii Albaştri), escadrila de zboruri acrobatice a Marinei SUA, înfiinţată în 1946.

M-am aşezat, am băgat un pai în punga cu suc şi am băut-o până la ultima picătură, apoi am aruncat-o cât colo şi-am golit încă una.

Ne ascundeam în munţii Texasului, aproape de frontiera cu *Me-hi-co*. Descoperisem un canion foarte adânc şi foarte îngust, care ne proteja de vânt, iar acum ne aflam cuibăriţi pe fundul său, în faţa unui foculeţ.

Nu mai fusesem aşa de furioasă pe Fang de multă vreme, cam de... niciodată. Desigur, fusesem de acord cu ideea lui jalnică, însă acum, când mă gândeam la ea, mi-am dat seama că era de şase ori mai stupidă decât crezusem.

— Hmm..., a făcut Fang, privind pe laptopul său. Apărem peste tot, în buletinele de ştiri ale televiziunii, în ziare, radio. Se pare că o mulţime de oameni ne-au făcut poze.

— Ce surpriză, am spus. Pariez că asta explică toate elicopterele alea pe care le-am auzit.

— Eşti bine, Max? a întrebat Nudge sfioasă.

I-am oferit un zâmbet aproape convingător.

— Sigur, scumpo. Sunt doar... obosită.

Nu m-am putut abţine să nu-i arunc o căutătură lui Fang. Şi-a ridicat privirile.

— Am înregistrat o sută douăzeci şi unu de accesări astăzi.

— Poftiiiim? Pe bune?

Avea el un asemenea public? De-abia ştia să scrie şi să citească.

— Da. Oamenii se organizează, încercând să afle informaţii pentru noi.

Iggy s-a încruntat.

— Şi dacă sunt prinşi de halatele albe?

— Ce scrii acolo?

Trebuie să recunosc, nu-i citisem blogul. Eram prea ocupată să rămân în viaţă etc.

— Despre noi. Încerc să reunesc toate piesele de puzzle, să văd dacă cineva ne-ar putea ajuta să obţinem vederea de ansamblu.

— Asta-i o idee bună, Fang, a spus Angel, întorcându-şi hotdogul să se prăjească şi pe partea cealaltă. Trebuie să creăm legături.

Ce-a vrut să spună cu asta?

Legăturile sunt importante, Max.

Vocea s-a întors.

9

Am fost atât de şocată de apariţia bruscă a Vocii, încât am tresărit şi m-am izbit, practic, de peretele de stâncă. Mi-am pus, instinctiv, o mână pe tâmplă, ca şi cum aş fi putut simţi Vocea scurgându-se pe sub pielea mea, ca un râu.

— Eşti bine?

Iggy a întins mâna şi mi-a atins blugii. Mă simţise tresărind.

— Mda, am murmurat, îndepărtându-mă de grup.

I-am simţit cum mă priveau cu toţii, dar n-aveam chef să le dau explicaţii.

Voce, a trecut mult de când nu m-ai mai deranjat, am gândit.

Te-ai descurcat destul de bine şi singură, a răspuns. La fel ca şi înainte, era imposibil să-mi dau seama dacă era tânără sau bătrână, masculină sau feminină, omenească ori artificială. Am fost, imediat, conştientă de o reacţie schizoidă: o parte din mine s-a simţit enervată, invadată, suspicioasă, plină de resentimente — iar alta se simţea pe deplin uşurată, ca şi cum nu m-aş mai fi simţit aşa de singură.

Ceea ce era o prostie, pentru că trăiam alături de cei mai buni prieteni ai mei şi un câine. Erau familia mea, viaţa mea. Cum era posibil să mă simt singură?

Toţi oamenii sunt întotdeauna singuri, Max, a rostit Vocea, veselă ca de obicei. *De-asta sunt importante legăturile.*

Iar ai citit felicitări Hallmark? m-am gândit. Am luat-o la pas, spre capătul canionului, şi m-am trezit la nici trei metri distanţă de o lespede de piatră de la care se deschidea un canion şi mai adânc, şi mai mare.

Legături, Max. Îţi aminteşti de visul tău?

M-am încruntat, neştiind despre ce tot vorbea Vocea.

Vrei să spui, visul meu de a deveni prima Miss America aviară? mi-am zis eu, sarcastică.

Nu. Visul tău cu Eliminatorii care te urmăresc, iar tu fugi prin pădure până ajungi la o lespede de piatră. Apoi cazi de pe ea, dar începi să zbori şi scapi.

Mi-am golit plămânii de aer cu un oftat audibil. Nu mai avusesem visul ăla de când.... ei bine, de când visul a fost înlocuit de o realitate cu mult mai rea. De unde ştia Vocea de el?

— Da, şi? am rostit cu glas tare.

Canionul ăsta este foarte asemănător cu visul tău. E ca şi cum ai fi făcut un cerc complet.

N-aveam nicio idee. Nicio idee despre ce vorbea Vocea.

Legături. Să le pui pe toate laolaltă. Visul tău, laptopul lui Fang, oamenii pe care i-ai întâlnit, locurile pe unde-ai fost. Itex, Şcoala, Institutul. Nu sunt toate legate între ele?

OK, dar cum? Practic, strigasem.

Aproape că mi s-a părut că Vocea oftase, dar, probabil, doar mi-am imaginat eu asta.

Ai să înţelegi. Ai să-ţi dai seama. Înainte de a fi prea târziu.

Asta-i încurajator, mi-am zis iritată. *Mulţam.*

Apoi mi-a venit o altă idee. *Voce? Unde sunt toţi Eliminatorii?*

Era clar, Vocea nu răspundea niciodată unei întrebări directe — nu, ar fi fost prea uşor. Doar nu-i dădeai şoarecelui de laborator o bucăţică de caşcaval, trebuia să muncească pentru ea, nu?

Dând din umeri, m-am întors şi-am luat-o înapoi, spre ceilalţi.

Sunt morţi, Max, a spus Vocea. *Au fost cu toţii... pensionaţi.*

M-am oprit ca trăsnită, încremenită din cauza şocului. Vocea era întotdeauna zgârcită cu informaţiile, însă, din câte ştiam, nu mă minţise niciodată. (Ceea ce nu înseamnă nimic, după câte-mi dau seama.) Dar... morţi?

Morţi, a repetat Vocea. *Au fost pensionaţi. Peste tot în lume, fiecare filială a organizaţiei a pus capăt experimentelor lor cu recombinarea ADN-ului. Sunteţi singurii rămaşi. Şi vin după voi.*

10

Oooh, ce muzică sinistră, nu-i aşa? „Vin după voi." Un strigăt de încântare. Păi, tot vin după noi de patru ani. Nu s-au descurcat prea bine până acum.

M-am întors cu paşi mari înapoi la stol.

— Eşti bine? a întrebat Fang.

Am dat din cap, apoi mi-am amintit că eram supărată pe el. M-am uitat în altă parte şi, dinadins, m-am aşezat lângă Nudge, sprijinindu-mă de peretele de stâncă al canionului.

— Tocmai am auzit iarăşi Vocea, am rostit.

— Şi ce zicea? a întrebat Nudge, înfulecând o felie de salam italian, rulată.

Angel şi Total mă priveau concentraţi, iar Fang s-a oprit din tastat.

— Spunea că nu i-am mai văzut pe Eliminatori pentru că sunt morţi cu toţii, am zis fără menajamente.

Ochii tuturor s-au căscat cât nişte, hmm... farfurii.

— Cum adică sunt morţi cu toţii? a întrebat Nudge.

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu. Dacă nu cumva a glumit, înseamnă că... toţi Eliminatorii au fost trimişi să-şi doarmă somnul de veci.

M-am gândit la Ari, fiul lui Jeb, care fusese Eliminatorizat, şi-am simţit o apăsare dureroasă în piept. Bietul Ari. De ce viaţă nenorocită avusese parte. Şi încă una atât de scurtă.

— Cine i-a omorât? a întrebat Fang, direct la subiect, ca de obicei.

— Vocea a spus că... în toată lumea, toate filialele Itex, Institutului şi Şcolii şi-au terminat experimentele de recombinare ADN. Şi că noi suntem aproape singurii rămaşi în viaţă.

Sensul celor spuse a început să se contureze tot mai mult şi un fior rece m-a făcut să-mi cuprind genunchii cu braţele.

Am rămas cu toţii tăcuţi un minut, digerând asta pe îndelete. Apoi, Total a rostit:

— OK, dacă întreabă cineva, eu nu vorbesc, da?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Oh, da, cu asta o să-i ducem de nas.

— Ce ne facem acum? a întrebat Gasman.

Părea foarte îngrijorat şi-a venit să stea mai aproape de mine. Am întins mâna şi i-am zbârlit părul tuns cu creastă, care-i crescuse mult.

— Avem o misiune, am început, gata să-i mobilizez pe toţi ca să rezolvăm acest puzzle şi, probabil, să lichidăm şi câteva halate albe în cursul operaţiunii.

— Avem nevoie de o casă, a spus Fang, aproape în acelaşi timp.

— Poftim? am întrebat, surprinsă.

— Trebuie să găsim o locuinţă permanentă, a spus Fang cât se poate de serios. Nu mai putem rezista multă vreme tot pe fugă. Aş zice să ne băgăm picioarele în misiune. Să-i lăsăm să arunce lumea în aer. Putem găsi un loc să ne ascundem, unde să nu ne găsească nimeni, unde să putem... *trăi.*

11

Ne-am holbat cu toţii la Fang. A fost cea mai lungă afirmaţie pe care-l auzise vreunul dintre noi rostind-o.

— Nu putem abandona misiunea, am început, chiar când Angel a zis:

— Da, avem nevoie de-o casă!

— O casă! a făcut şi Gasman, părând incitat.

— Un cămin adevărat, mai bun decât ultimul, s-a arătat şi Nudge de acord, încântată. Fără adulţi şi fără şcoală sau uniforme şcolare.

— O casă cu curte şi multă iarbă, a spus Total. M-am săturat de porcăriile cu pietriş şi pământ.

Oare de ce eram singura care voia să ştie ce se petrecea, care voia să înţeleagă ce s-a întâmplat cu noi şi de ce? După toate cele prin care trecuserăm în ultimele luni, acum eram gata să renunţăm la tot? Vreau să spun, după răpirea lui Angel, plecarea la New York, tunelurile de metrou, plaja, coabitarea cu Anne Walker, mersul la şcoala aia...

Oh. Bine atunci. Poate că s-au cam săturat de frică, durere şi dezastre, dar totuşi...

— Iggy? am zis, încercând, pe cât posibil, să nu adopt un ton rugător.

— Să vedem, a spus, întinzându-şi mâinile ca şi cum ar fi fost braţele unei balanţe. Hmm... pe de-o parte, avem evadări disperate, cu palpitaţii, zi de zi, fără să ştim niciodată ce-o să ni se întâmple sau dacă o să mai fim în viaţă a doua zi...

M-am încruntat, dându-mi seama cam unde voia să ajungă cu asta.

— Pe de altă parte, un cămin: ascuns, sigur, dormit în acelaşi pat, noapte de noapte, relaxaţi, fără să mai fim nevoiţi să luptăm dintr-un moment în altul...

— Bine, bine, am zis. Nu mai trebuie să pui sare pe rană.

Mă priveau cu toţii, aşteptând.

Ce se întâmpla cu Fang? De ce mă submina în halul ăsta? Obişnuiam să mă simt atât de legată de el, ca şi cum îmi era, într-un mod absolut, cel mai bun prieten de pe lume, cineva pe care mă puteam întotdeauna bizui. Acum, m-am uitat la el şi-am simţit că de-abia îl cunoşteam. Fără nicio tragere de inimă, am ridicat dintr-un umăr.

— Mă rog. Atunci, o casă să fie.

Ovaţiile extatice n-au făcut decât să-mi transmită o stare şi mai proastă.

12

— Nu renunţ la misiune, am zis, destul de tare pentru ca Fang, aflat la câţiva metri distanţă, să mă audă.

Zburam la numai vreo două mii patru sute de metri altitudine, însă era cu adevărat rece, probabil sub zero grade. Vântul care-mi intra în ochi îi făcea să lăcrimeze constant.

— Ştiu.

— E o prostie, am spus.

Privind în jos, am zărit râul Pecos, unduindu-se ca un şarpe lucios prin vestul Texasului.

— Speranţele şi visele lor nu sunt prosteşti, a zis Fang, iar eu am simţit o roşeaţă încălzindu-mi obrajii.

— Nu asta am vrut să spun, am bombănit. Doar că... eram pe o cale. Acum părăsim calea aia. Într-o zi se presupune că ar trebui să salvez lumea, pentru ca a doua zi să pornesc la drum în căutarea unei locuinţe. Nu pricep. În afară de asta, datorită micului tău plan, nici nu mai putem scuipa măcar fără să fim observaţi şi recunoscuţi. Unde mi-a fost capul când am acceptat aşa ceva?

Fang a deschis gura, dar l-am întrerupt:

— *În plus,* acum, datorită ţie, i-am lăsat pe ăi mai mici în grija unui tip orb şi a unui câine vorbitor. Trebuie că mi-am pierdut minţile! Adică, mai mult decât de obicei. Mă întorc.

M-am lăsat pe o aripă, gata să fac o mare întoarcere prin rostogolire, însă Fang mi s-a pus în cale, cu o faţă hotărâtă.

— Ai promis, a spus, făcându-mă să mă încrunt. Ai spus că faci o recunoaştere rapidă, să vedem dacă putem găsi un loc.

Mi-am menţinut încruntarea, bucuroasă că nimeni, niciodată, în întreaga mea viaţă, nu mi-a spus că-mi stric faţa mea drăguţă în acest fel.

— Lasă-i să arunce lumea în aer şi s-o tot încălzească global şi s-o polueze, a zis Fang. Tu şi cu mine şi cu ceilalţi o să fim la adăpost undeva, în siguranţă. O să ieşim la iveală după ce-or să dispară cu toţii, după ce-or să-şi termine joaca de-a dominaţia mondială.

În ultima vreme devenise o moară stricată.

— E un plan măreţ. Desigur, după aceea n-o să mai putem ieşi afară pentru că o să fim prăjiţi din cauza lipsei stratului de ozon, am rostit, începând să mă ambalez. O să trăim în peşteri umede, hrănindu-ne cu partea cea mai de jos a lanţului trofic, pentru că orice altceva cu un *gust* oarecare o să fie plin cu mercur sau radiaţii sau altele!

Am recunoscut expresia lui Fang de răbdare exagerată, ceea ce, fireşte, m-a călcat pe nervi de-a binelea.

— Şi n-o să mai existe nici televiziune sau cablu pentru că toţi oamenii or să fie *morţi!* Acum prinsesem avânt! Şi am continuat: Aşa că singura noastră distracţie o să fie Gazzy, interpretând cântecul constipării. Şi n-or să mai existe nici parcuri de distracţii şi muzee, nici grădini

zoologice şi biblioteci sau pantofi şic! O să fim aidoma oamenilor din peşteri, încercând să ne ţesem haine din fibre vegetale. N-o să mai avem nimic! *Nimic!* Totul numai pentru că tu şi cu puştimea vreţi să leneviţi în cel mai important moment din istorie!

Practic, făcusem spume la gură.

Fang s-a uitat la mine.

— Atunci poate c-ar trebui să te înscriem la un curs de ţesut. Să ataci toate fibrele alea vegetale.

L-am fixat cu privirea şi-am văzut că încerca să nu se strice de râs la viziunea mea despre apocalips. Ceva dinăuntrul meu a cedat. Întreaga mea lume se dăduse peste cap în ultimele douăzeci şi patru de ore. Ca şi cum lumea mea veche era de toată jena, iar lumea asta, în mod uluitor, era de *şi mai mare* jena.

— Te urăsc! am strigat la Fang.

Strângându-mi aripile, am intrat în picaj la mai bine de trei sute de kilometri pe oră.

— Ba nuuuuuu, nu mă urăăăăşti!

Glasul lui Fang s-a pierdut în tării, dispărând cu mult deasupra mea. În interiorul craniului meu, aproape acoperită de mugetul vântului care-mi şuiera pe la urechi, am auzit Vocea scoţând un *nţţţţ. Voi, tipilor, sunteţi nebuni unul după celălalt,* a spus.

13

— Oh, da. Fără oră de culcare. E bine aşa, cântă Gazzy, în câţiva paşi de dans.

— Uitaţi ce-i, doar pentru că Max nu-i aici, nu înseamnă că toate regulile au fost abandonate, spuse Iggy, înfruntându-l. M-a lăsat pe mine să-i ţin locul şi-am să mă asigur că fac tot ceea ce-ar face şi ea...

Nu-şi mai putu menţine expresia serioasă şi pufni în râs, îndoindu-se şi ţinându-se cu mâinile de burtă. Nudge îşi dădu ochii peste cap, o privi pe Angel şi zâmbiră amândouă. Luă o mână de pietricele şi începu să le împartă cu grijă printre celelalte grămăjoare.

— Mancala[1], ei? spuse Total, întinzându-se lângă ei. Data viitoare când ajungem într-un magazin, hai să şutim nişte cărţi de joc. Am putea face un Texas Hold'em[2]. V-aş arde pe toţi.

---

[1] Joc de table, cu 2-4 şiruri de lăcaşuri unde se plasează piesele pe care adversarul se va strădui să le captureze; mai este denumit *kalaha, bao, chisolo, oware, awari, pallanguli, wari*. Cuvântul provine din arabă, *nakala*, care înseamnă „a muta".

[2] Cea mai populară variantă de poker.

Năsucul lui lucios fremăta în timp ce-i privea cum joacă.

— E o idee bună, făcu Nudge, în timp ce Angel îşi distribuia grămăjoara, cu toate că n-avea nicio idee cum ar putea ţine Total cărţile.

Doar dacă nu cumva avea degete opozabile, ascunse pe sub blană. S-ar putea să fie chiar aşa, dacă te gândeai mai bine. Se uită în spatele ei şi văzu că avea destul loc ca să-şi întindă puţin aripile, aşa că le întinse, bucurându-se de senzaţie.

— Ahhhh...

— Vreau *şi eu* aripi, zise Total, nu pentru prima oară. Dacă aş putea zbura, nimeni n-ar mai trebui să mă care peste tot. Dacă au putut grefa aripi pe imbecilii ăia de Eliminatori, în mod sigur ar fi putut să-mi pună şi mie o pereche.

— Te-ar durea, Total, spuse Angel, studiind tabla de mancala.

— Chiar credeţi că s-a terminat cu Eliminatorii? îi întrebă Nudge.

Undeva în spate, îl auzi pe Iggy spunând:

— Nu, vezi tu, îţi trebuie o scânteie ca să se aprindă. Ai nevoie de iască pentru a scoate scânteia, înţelegi?

Gazzy murmură:

— Da, dar ce-i cu clorura de var?

Apoi glasurile lor se estompară din nou.

Nudge oftă. Astea erau genul de lucruri pentru care-şi dorea ca Max sau Fang să fie aici şi să le controleze.

— Hei, oameni buni! strigă Iggy.

Nudge îşi ridică privirea.

— Ce ziceţi de un mic zbor de încercare? spuse el. Un mic raid prin împrejurimi, aşa cum ne-au învăţat şoimii. OK?

— Mda, OK, răspunse Angel. Zâmbi spre Nudge. Oricum, urma să câştigi, spuse.

Nudge îi întoarse rânjetul.

— Ştiu.

Se ridică, îşi scutură blugii şi-şi strânse aripile, ca să meargă până la capătul micului canion.

Unul câte unul, copiii-păsări săriră de pe lespedea de stâncă, intrând în picaj câteva momente înainte de a-şi deschide aripile, puternice şi uşoare, prinzând curenţii de aer în penajul lor. Lui Nudge îi plăcea la nebunie această senzaţie de putere şi libertate, certitudinea că se putea ridica de pe sol ca un înger. Oricând şi-ar fi dorit asta.

Îi zâmbi lui Angel, care îi întoarse zâmbetul. Apoi, ochii lui Angel se căscară, iar pe faţa ei apăru o expresie de teroare. Nudge se răsuci, în timp ce o umbră imensă acoperi lumina căzută pe stol.

Un nor imens, dens, de Eliminatori se îndrepta în zbor direct spre ei. Se întorseseră!

14

— Serios, trebuie să discutăm, a spus Fang.

Am oftat, privind în sus, spre cer.

— E ca fluieratul delfinilor, am zis pe un ton amărât, vorbind singură. Aud sunete, însă niciunul nu are vreun înţeles. Mi-am pus mâinile pe şolduri şi-am cercetat peisajul de sub noi. Nicio sursă de apă, am spus. Hai să mergem.

Fără să-l mai aştept, m-am lansat de pe o culme joasă, dând puternic din aripi, îndreptându-mă spre soare. Ne opriserăm deja de două ori, şi niciunul din locuri nu avea ceea ce ne trebuia nouă: o sursă de hrană în apropiere, apă şi siguranţă. Ceea ce făceam era cu totul fără rost, în totală opoziţie cu planul meu original, foarte chibzuit.

Fără să-mi întorc capul, m-am uitat cu colţul ochilor şi am văzut aripile lucioase ale lui Fang în urma mea. Se comporta ciudat. Nu credeam că Fang fusese înlocuit cu vreo clonă la modul la care fusesem eu la un moment dat. Da, oameni buni, în viaţa mea asta-i o îngrijorare cât se poate de legitimă. Staţi o clipă şi gândiţi-vă la momentele voastre fericite.

Poate că, într-adevăr, doar vrea să vorbească, a spus Vocea.

Oh, da, pen' că Fang îţi povesteşte întotdeauna ce simte, am răspuns în gând. *Se petrece ceva, ceva despre care nu-mi spune nimic.*

Şi-am să scot eu tot de la el la următoarea noastră oprire. Ăsta era un mister pe care-l puteam rezolva, chiar dacă trebuia să-i trag o mamă de bătaie.

15

— Am ştiut eu că era prea frumos ca să fie adevărat, strigă Gazzy. Că Eliminatorii sunt morţi cu toţii.

— Nu i-am *simţit* venind, zise Angel, nedumerită.

Lui Nudge îi bătea inima să-i spargă pieptul, auzea cum îi pulsează sângele în urechi. Aceşti Eliminatori se mişcau mult mai sincronizaţi decât ceilalţi pe care-i întâlniseră, dar erau tot groaznic de stângaci. Nudge aruncă o privire spre Angel, apoi se avântă în sus, chiar când Eliminatorii dădură iama printre ei.

Concentrează-te. Asta spunea întotdeauna Max. Concentrează-te.

Încordându-şi atenţia, Nudge se lăsă asupra unui Eliminator, lovindu-l în cap cu picioarele ei încălţate în tenişi. Apoi, răsucindu-se, îl izbi în trahee cu muchia palmei. Eliminatorul scoase un sunet ciudat şi începu să piardă din înălţime.

— Nudge! *Ai grijă!* ţipă Gazzy.

Bang! O lovitură năprasnică la coaste îi tăie respiraţia lui Nudge, iar ea inspiră adânc, fără zgomot, încercând să

nu intre în panică. Îşi aminti instinctiv să continue să-şi mişte aripile, rămânând în aer suficient cât să-şi recapete respiraţia. Însă nu avea timp, Eliminatorul o atacă din nou, cu pumnul tras înapoi pentru a o lovi. În ultima clipă, Nudge se lăsă să cadă brusc, aşa că braţul lui masiv şi păros şuieră prin aer.

— Ia de-aici, fraiere! gâfâi ea.

Ţâşnind în sus, Nudge lovi, ţintindu-i burta, însă izbindu-l, de fapt, ceva mai jos. Eliminatorul se îndoi de la jumătate fără niciun sunet, iar Nudge îşi împreună palmele şi-l pocni cu ele în ceafă, cât de tare putu.

— *Au!*

Ţipătul de durere al lui Angel o făcu pe Nudge să se răsucească, şi-atunci văzu că cea mai mică membră a stolului era ţinută de un braţ în timp ce încerca, în zadar, să-şi lovească agresorul. Nudge se repezi într-acolo, dar Iggy, care se luase după sunetul vocii lui Angel, o depăşi. Îl lovi pe Eliminator deodată, iar Iggy izbi braţul care-o ţinea pe Angel. Cu un răget straniu, Eliminatorul se întoarse şi-şi trase braţul, apoi scoase un sunet bizar, înăbuşit. Privind în jos, Nudge văzu cum Total muşca din glezna Eliminatorului, scuturându-şi capul în timp ce atârna acolo, la mare înălţime, fără aripi.

— Du-te şi ia-l, îi şopti lui Angel, care dădu din cap şi coborî iute cu trei metri mai jos.

Eliminatorul îşi scutura piciorul, dar Total închise ochii şi strânse şi mai tare din fălci, mârâind cu ferocitate.

Judecând după alte sunete înăbuşite, scotea şi un şuvoi interminabil de înjurături.

— Hei! urlă Gasman, atrăgând atenţia tuturor. Foc în gaură![1]

[1] Expresie de avertizare, folosită în toată lumea pentru a anunţa că este iminentă o explozie într-un spaţiu restrâns sau puţ de mină; expresia datează din vremea primelor tunuri, când proiectilul era tras prin aprinderea unui fitil care ducea la încărcătura explozivă; mai este folosită şi de echipele de efecte speciale de pe platourile de filmare.

16

Pe Nudge o dureau îngrozitor coastele, şi încă simţea că n-are destul aer. Însă experienţa o învăţase că atunci când Gazzy sau Iggy spuneau aşa ceva, trebuia să te apleci şi să te pui la adăpost cât de repede puteai. Aşa că-şi strânse aripile, căzând imediat ca un bolovan.

După o cădere de vreo zece metri, îşi desfăcu aripile şi se năpusti în lateral, tocmai când Gazzy împingea un Eliminator din calea sa cu un *„Uuuuf!"* mormăit. Angel îl înşfăcase pe Total, Igyy o înşfăcase pe Angel, şi goneau în sus ca nişte rachete miniaturale.

Mai rămăseseră cinci Eliminatori — Nudge credea că scăpaseră de aproximativ jumătate din tot grupul. Îşi simţea coastele rupte, îşi dorea ca Max şi Fang să fie aici şi nu ştia ce...

BUUUM!

— Ce scârbos! ţipă Nudge când o loviră câteva bucăţi de Eliminator. Scârbos, scârbos, scârbos! Oh, Doamne, Gazzy! Ce scârbos!

Nudge îşi puse aripile la lucru, urcând spre Iggy. Evită o bucată masivă dintr-un Eliminator, care se duse în jos pe

lângă ea, şi mai văzu doi care fuseseră răniţi, aripa unuia fusese ruptă aproape cu totul, iar celuilalt părea că-i lipseşte un picior.

Dar era ciudat felul în care...

— Pe mine m-aţi dat gata, rosti unul dintre ei, cu un glas ciudat, plat. Însă eu sunt doar unul dintre mulţi alţii.

— Roboţi! icni Iggy, luându-l pe Total din braţele lui Angel.

— Unul dintre mulţi alţii, unul dintre mulţi alţii, unul dintre mulţi alţii, spunea Eliminatorul.

Acum Nudge băgă de seamă luminiţele roşii din ochii lui, văzu cum păleau şi clipeau, stingându-se.

— Excelent! scuipă Gasman, dându-i un şut zdravăn. Pentru că ne place să aruncăm chestii în aer, să aruncăm chestii în aer, să aruncăm chestii în aer!

Apoi, toţi Eliminatorii rămaşi părură să se strângă în ei înşişi, ca şi cum ar fi fost programaţi, şi dispărură din vedere. După mult, mult timp, stolul văzu micii norişori de praf care arătau că picaseră, în cele din urmă, pe fundul canionului.

— Ei, asta a fost altceva, spuse Iggy.

— Şi atât de *scârbos*! zise Nudge, scuturându-se încă de resturile de Eliminator.

17

— La ce te gândeşti?

Vocea de-abia auzită a lui Fang a răzbătut până la mine peste trosniturile focului.

Mă gândesc la cât de uşor era pe vremea când toată lumea făcea ce-i spuneam eu, mi-am zis cu amărăciune.

— Mă întrebam dacă sunt bine copiii, am rostit.

— Locul ăla era mult mai izolat şi uşor de apărat. Iar dacă Eliminatorii sunt morţi cu toţii...

Fang trase o frigăruie din foc şi suflă asupra unei bucăţi crocante de iepure fript. Da, iepure. L-am prins, iar acum aveam de gând să-l mâncăm. Nu mai intru în amănunte privind etapele intermediare. Chestia este că atunci când se pune problema supravieţuirii, trebuie să supravieţuieşti. Nădăjduiesc că nu va trebui să aflaţi asta niciodată pe pielea voastră.

Mi-a întins frigăruia şi-am început să muşc, rânjind la gândul că pe-aici nu se prea aplicau regulile etichetei. Apoi am început să râd. Fang mi-a aruncat o privire.

— Sărbătoarea de Thanksgiving acasă la Anne, am zis. Stai drept, cu şervetul întins în poală, aşteaptă să fie

servită toată lumea, spune rugăciunea, ia porţii mici, foloseşte furculiţa pentru salată, nu râgâi.

Am făcut un semn cu mâna prin peştera prăfuită, unde stăteam ghemuiţi în jurul focului, rupând cu dinţii fâşii din Urechilă. Fang a încropit un zâmbet vag şi-a dat din cap.

— Cel puţin, nu-i şobolan de deşert.

Da, bine, voi, fetiţele din culise, cele care scoateţi un *Pfui!*. Ia să vedem cum vă descurcaţi fără să mâncaţi nimic timp de trei zile, mai ales când sunteţi o aberaţie biologică ce are nevoie de cel puţin trei mii de calorii zilnic, şi-apoi vine cineva şi vă îmbie cu o bucată fierbinte, afumată şi crocantă de carne de şobolan, *au jus*[1]. Aţi înfuleca-o atât de repede, încât v-aţi arde limba. N-ar fi nici mofturi că de ce nu-i şi ketchup.

— Ştii ce se spune despre şobolan, am început.

— Toată lumea primeşte o bucată, am terminat deodată cu Fang.

M-am uitat la el, la faţa lui cu trăsături tăioase, ascuţite, acoperită de umbrele lăsate de foc. Crescusem împreună cu el, nu aveam încredere mai mare în altcineva decât el, depindeam de el. Iar acum ne simţeam puţin ca nişte străini.

M-am îndepărtat de foc şi m-am aşezat cu spatele sprijinit de peretele peşterii. Fang s-a şters cu mâinile de blugi şi a venit să ia loc lângă mine. Afară era noapte, cu stelele estompate de norii groşi şi grăbiţi. Probabil că în acest loc ploua numai de câteva ori pe an, iar acum se părea că o să plouă. Speram că restul stolului se cuibărise la adăpostul sigur şi cald unde-i lăsaserăm noi.

— Ce căutăm noi aici, Fang?

[1] În suc propriu (lb. franceză).

— Copiii vor să găsim un loc unde să fim la casa noastră.

— Şi cum rămâne cu Şcoala şi cu salvarea omenirii? am întrebat cu o delicateţe de bisturiu.

— Trebuie să încetăm să le mai facem jocul, a zis Fang încet, privind focul. Trebuie să ne scoatem din ecuaţie.

— Nu pot, am recunoscut, frustrată. Eu... pur şi simplu trebuie să fac asta.

— Max, te poţi răzgândi.

Glasul lui era precum foşnetul frunzelor care cădeau toamna, uşor, la pământ.

— Nu ştiu *cum*.

Apoi mi s-a pus un nod în gât şi m-am frecat cu pumnii la ochi. Mi-am lăsat faţa pe braţele care-mi cuprindeau genunchii. Ce nasol! Voiam să fiu înapoi, cu ceila...

Mâna lui Fang mi-a dat, încet, la o parte părul de pe ceafă. Respiraţia mi s-a oprit în piept şi toate simţurile mi-au devenit hiper-alerte. Mâna lui mi-a mângâiat din nou părul, atât de uşor, apoi a plimbat-o pe gât şi umeri şi în jos, pe spate, făcându-mă să mă înfior.

Mi-am ridicat privirile.

— Ce naiba *faci*?

— Te ajut să te răzgândeşti, a şoptit el, şi apoi s-a aplecat, mi-a ridicat bărbia şi m-a sărutat.

18

În acel moment, mintea mea nu mai putea gândi şi nici nu mă putea împinge să mă arunc pe cel mai apropiat perete. Mintea mi se dusese cu totul în clipa când buzele lui Fang le-au atins pe ale mele. Gura lui era caldă şi fermă, mâna lui blândă pe gâtul meu.

Îl mai sărutasem eu o dată, atunci când am crezut că moare pe plajă. Însă asta durase o secundă. Iar acum... se tot continua.

Mi-am dat seama că eram tot mai ameţită, şi-apoi mi-am dat seama că nu respiram. Mi s-a părut că a trecut o oră până când ne-am desprins unul de altul. Amândoi gâfâiam din greu, iar eu l-am privit lung în ochi, de parcă puteam găsi răspunsurile acolo. Ceea ce, fireşte, nu s-a întâmplat. Tot ce-am văzut acolo a fost dansul flăcărilor micului nostru foc.

Fang şi-a dres glasul, părând la fel de surprins pe cât mă simţeam şi eu.

— Uită de misiune, a spus cu o voce de-abia auzită. Hai să ne punem cu toţii la adăpost, pe undeva.

Şi, frate, ce idee grozavă mi s-a părut chiar în acel moment. Puteam fi ca Tarzan şi Jane, legănându-ne prin

junglă, luând banane direct din copaci, fiind una cu natura, tralala...

Tarzan şi Jane şi trupa lor de mutanţi veseli!

Mâna lui Fang desena acum, încet, cercuri calde între aripile mele, şi asta, plus focul hipnotic şi stresul zilei, s-au combinat cu toatele pentru mă face să mă simt obosită şi incapabilă să mai gândesc limpede.

Ce vrea de la mine? m-am întrebat. Aproape că mă aşteptam ca aici să intervină Vocea, fiind sigură că trăsese cu urechea la întreaga scenă jenantă.

Acum Fang mă freca pe ceafă. Eram atât istovită, cât şi super-atentă, iar când el s-a aplecat — să mă sărute din nou? — am sărit în picioare. El şi-a ridicat privirile spre mine.

— Nu sunt... nu sunt sigură că-i bine, am murmurat.

Cum suna asta pentru o isteaţă cu darul convingerii şi o limbă ascuţită, ei? Reacţionând exagerat şi impresionant, am alergat spre intrarea peşterii şi m-am aruncat în noapte, desfăşurându-mi aripile, simţind vântul cum îmi loveşte faţa care ardea, auzind vuietul aerului în jurul meu.

Fang nu m-a urmat, cu toate că, atunci când am aruncat o privire înapoi, i-am văzut silueta înaltă, zveltă, stând în faţa intrării în peşteră, conturându-se în lumina focului.

Nu departe, am descoperit o lespede îngustă în stâncă, bine ascunsă în noapte, şi m-am lăsat să cad pe ea, plângând, simţindu-mă confuză şi tulburată, însufleţită şi plină de speranţe, şi uluită.

Ah, astea-s bucuriile de a fi o adolescentă hibridă, mereu pe fugă.

19

Ce avea Fang de gând să facă, să *bloggerească* despre cum Max s-a aruncat în gol numai ca să nu trebuiască să-l sărute încă o dată? Nu! În loc de asta, izbi cu pumnul în peretele de stâncă, apoi se strâmbă de durere şi de prostia pe care o făcuse, văzându-şi încheieturile degetelor însângerate şi umflându-se aproape instantaneu.

Înăbuşi focul, păstrând doar o grămăjoară de tăciuni încinşi, în caz că se întorcea ea şi avea nevoie de ajutor să găsească intrarea. Însă era puţin probabil. Împrăştie toate pietrele din culcuşul pregătit, frecându-şi aripile de şlamul[1] fin, pentru că-i plăcea senzaţia. Nu voia să-şi verifice blogul — ceva mai devreme, avea aproape opt sute de mii de accesări; nu voia să mai facă nimic altceva decât să zacă nemişcat şi să se gândească.

Max.

Doamne, cât de încăpăţânată putea fi. Şi dură. Şi închisă în sine. Ca zidită. Era altfel doar când o ţinea pe Angel, sau îi zburlea părul lui Gasman sau când împingea ceva mai aproape de mâna lui Iggy, ca să-i fie lui mai uşor să

[1] Deşeuri provenind din fărâmiţarea minereurilor.

găsească acel lucru, fără să ştie că-l ajutase cineva. Sau când încerca să-i descâlcească lui Nudge coama. Ori — uneori — când se uita la Fang.

Se foi pe pământul tare, şi vreo jumătate de duzină de amintiri îi străfulgerară prin minte. Max uitându-se la el râzând. Max sărind de pe o stâncă, deschizându-şi, brusc, aripile, luându-şi zborul, atât de incredibil de puternică şi de grațioasă, încât lui Fang i se tăia respirația. Max punând pe cineva la pământ cu pumnii, cu un chip împietrit. Max, sărutându-l pe limbricul ăla de Sam pe veranda lui Anne.

Scrâşnind din dinți, Fang se întoarse pe-o parte.

Max, sărutându-l pe plajă, după ce Ari îl bătucise bine. Adineaori, gura ei moale lipită de a lui.

Îşi dorea să fie aici, dacă nu lângă el, atunci pe undeva prin peşteră, să-i audă respirația. Va fi cam greu să doarmă fără asta în această noapte.

20

Înainte ca Fang să ia laptopul cu el şi înainte să fie aproape capturaţi de Eliminatorii roboţi, Nudge citise online reţete pentru ieşirile la iarbă verde. Era sătulă de prostii şi hotdogi la frigare. Aflase că poţi face lucruri uluitoare, cum ar fi să găteşti prânzuri întregi învelite în folie, numai pe tăciuni. Se decisese să pună mâna pe o tigaie, cu prima ocazie. N-o să fie prea greu să care după ea o tigaie mică, nu? Iar dacă aveau o tigaie, Iggy le putea găti aproape orice. Numai gândindu-se la asta şi-i chiorăiau maţele.

— Miroase bine, spuse Angel, apropiindu-se şi îngenunchind lângă foc. Pentru asta-ţi trebuia folia?

— Î-hî..., făcu Nudge, împungând cu un băţ pachetul învelit în folie.

În clipa următoare, *soarele în amurg se stinse cu totul.*

Amândouă ridicară, surprinse, capul, iar Gazzy şi Iggy încetară să mai joace X şi 0. Angel inspiră atât de repede, încât răsună ca un fluierat. Nudge se simţi ca şi cum propria ei răsuflare s-ar fi transformat într-o bucată de ciment înfundată în gâtul ei, pentru că nu putea scoate niciun sunet, nu se putea mişca.

Sute dintre acei roboţi cărora Iggy le spunea Zburători acopereau cerul de deasupra canionului lor şi veneau din ambele capete. Nudge se gândi că acei câţiva care supravieţuiseră ciocnirii anterioare se duseseră să aducă întăriri. De data asta, trebuie că erau de zece ori mai mulţi.

Stolul era prins ca într-o capcană.

— Cina e gata, zise Angel. Şi suntem chiar *noi*.

21

— Sus şi valea? întrebă Iggy, iar Gazzy răspunse:

— Nu! Sunt chiar deasupra noastră! *Peste tot!*

Urechile lui Nudge erau pline de acel zumzăit oribil, scos, parcă, de mii de albine, şi pe când Zburătorii coborau tot mai mult, zgomotul începu să semene cu o incantaţie, ca un „Suntem mulţi, nu puteţi învinge!".

— Putem să încercăm naibii! ţipă Gazzy.

Aplecându-se, apucă un mănunchi de beţe din foc şi le azvârli în sus. Mai mulţi dintre Zburători se aprinseră. Excelent! Erau inflamabili. Nudge alergă şi înşfăcă şi ea nişte beţe aprinse, însă ţinu unul prea aproape şi se arse la mână. Totuşi, le aruncă în văzduh cât putu de tare, uitându-se uluită cum Zburătorii izbucneau în flăcări.

— Mişto! rânji Gazzy, uitând, pentru o clipă, să intre în panică. E ca şi cum ar fi fost scăldaţi în benzină.

— N-au minte, spuse Angel.

Nudge se uită la ea.

— N-au minte, explică Angel din nou, nervoasă. Nu pot să fac nimic.

— Păi, pot eu să-i muşc! strigă Total, gonind în cercuri pe la picioarele lor. Lăsaţi-mă să mă duc la ei! Lăsaţi-mă să-mi înfig colţii în ei!

Făcea mici salturi prin aer, pocnind din fălci.

— Total! strigă Angel. Ai grijă! Vino înapoi!

— Lasă-mă să le dau o lecţie! urlă Total.

Stolul luptă din greu, desigur. Max îi învăţase să lupte, să nu renunţe niciodată, sub niciun motiv. Numai dacă fuga era mult mai rezonabilă, adăuga ea întotdeauna. Fuga ar fi fost grozavă acum, se gândi Nudge, însă în cazul ăsta nu aveau unde să fugă. Canionul era plin de Zburători. Păreau să fie construiţi mai mult din metal, cu o pojghiţă subţire de Eliminatori pe deasupra. Cei care luaseră foc erau acum numai metal, cu pielea şi blana arse şi zbârcite pe ei, mirosind îngrozitor.

Iggy aruncă toate bombele pe care le avea (Nudge nu avea nicio idee pe unde le ascunsese şi paria că nici Max nu ştia de ele), însă toate bombele nu reuşiră să distrugă decât vreo cincisprezece, douăzeci de Zburători. Nu era suficient, nici pe departe.

Stolul era prins în capcană. Poate că dacă Max şi Fang ar fi fost aici, le-ar mai fi trebuit roboţilor un minut, două în plus. Aşa de grea era situaţia, atât de disperată.

În douăzeci de minute, stolul devenise o grămadă de momâi înfăşurate în bandă adezivă, inclusiv Total. Apoi, Zburătorii îi înşfăcară pe toţi şi-i ridicară în aer, zburând ca nişte mari prăjitoare de pâine, sau aşa ceva. Nudge îi vedea pe Iggy, Gazzy, Angel şi Total cu gurile lipite cu bandă, ca şi a ei.

Nu vă fie teamă. Angel trimise gândul fiecăruia dintre ei. *Nu vă temeţi. Max şi Fang or să se întoarcă. Or să ne găsească. Or să se înfurie şi ei groaznic.*

Nudge încerca să nu se gândească la nimic, pentru ca Angel să nu se sperie şi mai tare, însă nu reuşi să-şi deconecteze complet creierul. Aşa că Angel ar fi putut s-o surprindă spunându-şi: *Nici măcar Max şi Fang nu ne pot scoate de-aici. Nimeni nu poate. Ăsta-i sfârşitul.*

22

M-am întors la Fang în dimineaţa următoare şi m-am prefăcut că nu se întâmplase nimic, că inimioara mea, îmbunătăţită genetic, nu prinsese aripi şi că nu mă văzusem în rochie cu corset, coborând scările la Tara, precum Scarlett O'Hara.

Nici vorbă. Nu era stilul meu. În loc de asta, mi-am făcut apariţia, derapând la aterizare, trimiţând praf şi pietricele în toate părţile, şi-am zis:

— Să-i dăm drumul!

În capul listei mele de astăzi cu chestiunile sâcâitoare erau:

1) Ciudăţenia petrecută între mine şi Fang.
2) Îngrijorarea pentru că părăsisem stolul.
3) Un sentiment apăsător de urgenţă vizavi de reluarea misiunii.
4) Cele obişnuite: mâncare, adăpost, siguranţă, durata de viaţă etc.
5) Şi, desigur, întreaga tărăşenie cu salvarea lumii.

Doamne, era greu să-mi dau seama de ce anume să mă îngrijorez mai întâi. Tuturor celor care ţineau să contribuie la ulcerul meu, luaţi-vă un număr şi staţi la rând!

— Eşti tăcută.

Fang mi-a risipit gândurile. Sub noi, kilometri şi kilometri de munţi şi rezervaţii indiene, iar deşertul arăta ca nişte încreţituri pe o faţă de masă plină de praf.

I-am aruncat o privire.

— Bucură-te cât mai poţi.

— Max. A aşteptat până când m-am uitat din nou la el. Singurul lucru pe care-l avem este că ne avem unul pe altul. Singura chestie pe care putem conta, indiferent de ce se întâmplă. Trebuie să... vorbim despre asta.

Mai degrabă m-aş fi lăsat sfâşiată de animalele sălbatice.

— Îmi plăcea mai mult când nu vorbeai, am spus. Adică, există un motiv pentru care oamenii nu se uită pe sub bolovani, ştii?

— Adică ce vrea să însemne asta? Părea iritat. O să ne prefacem că nu se întâmplă nimic? Asta-i o prostie. Singura cale de a aborda problema asta este s-o discuţi deschis.

Uf.

— Iar te-ai uitat la *Oprah*?

Acum îl scosesem din sărite, şi a rămas tăcut. Eram uşurată, însă ştiam că subiectul nu era închis. Apoi, ochii mei au înregistrat zona exactă deasupra căreia zburam cu mare viteză. Era puţin cam greu de spus unde se termina Arizona şi unde începea California — ai putea crede că or să traseze peste tot liniile alea albastre de pe hărţi, separând statele — însă am recunoscut locul ăsta.

— Cobor! am anunţat, înclinându-mi corpul şi lăsându-mi aripile pe spate.

Fang m-a urmat fără niciun comentariu. Practic, puteam simţi emanând dinspre el vibraţia puternică a

dorinţei de a-mi suci gâtul, însă nu era prima dată când era cu adevărat furios pe mine, şi numai Dumnezeu ştia că nu avea să fie nici ultima.

Am aterizat la marginea unei păduri lângă un minuscul orăşel din Arizona şi-am început să merg spre vest. După două minute m-am oprit, privind drept spre o căsuţă dichisită, înconjurată de o curte oarecum asimetrică.

Max, faci o greşeală foarte gravă, spuse Vocea. *Vino-ţi în fire şi dispari de aici chiar acum. Revino la misiunea ta. Vorbesc foarte serios.*

Am ignorat-o, emoţiile începând să se învârtejească înlăuntrul meu.

— Unde suntem? a şoptit Fang.

— La casa Ellei, am rostit, aproape nevenindu-mi să cred. Şi a doctoriţei Martinez.

23

— Dacă putem zbura cu toţii, de ce suntem în spatele unei remorci? întrebă Iggy în şoaptă.

Fu răsplătit cu un şut puternic dat în coaste de către unul dintre Zburători.

— *Auuu!*

Nudge se crispă, simţind, practic, durerea odată cu el. Din moment ce era orb, nu-i putea vedea faţa ori simpatia pe care încerca să i-o transmită.

Totul durea. Nudge n-avea habar de când zăceau pe podeaua remorcii acestui camion imens, simţind fiecare hârtop de pe drum. Erau legaţi de câteva ore, şi nu-şi mai simţea mâinile. De fiecare dată când camionul se zguduia, umărul ei sau şoldul i se izbea de podeaua tare şi era sigură că avea nişte vânătăi enorme. Cu toţii le aveau.

După ce-i capturaseră, Zburătorii le puseseră pe cap saci din pânză. Nudge apucase să simtă mirosul a ceva groaznic de dulce. Devenise tot mai ameţită şi apoi leşinase. Se trezise în camion, îndreptându-se spre Dumnezeu ştie unde. Ei, probabil către Şcoală. Sau Institut. În orice caz, urma să fie un drum lung. Ceea ce însemna că putea

să zacă aici şi să se gândească îngrozită la ce avea să urmeze, minut cu minut, oră după oră.

Ce urma: o cuşcă. Experimente groaznice, înspăimântătoare, cu adevărat dureroase, de obicei implicând ace. Nudge se străduia să nu scâncească gândindu-se la toate astea. Miros de chimicale. Halate albe. Lumini orbitoare, sunete îngrozitoare. Ştiind că astea li se întâmplau şi celorlalţi din stol. Şi nici urmă de Max şi Fang.

Şi toate astea, şi că era legată, şi că vedea şi restul stolului ei legat şi suferind, fără să ştie unde erau Max şi Fang sau dacă or mai putea, vreodată, să găsească stolul — toate astea nu erau nici pe departe lucrul cel mai rău.

Lucrul cel mai rău era că atunci când s-a trezit, când i-a numărat pe cei din camion, a văzut că rămăseseră numai trei.

Angel lipsea.

24

Nu că mi-ar fi salvat viaţa sau aşa ceva, Ella şi cu doctoriţa Martinez. A fost mai rău: mi-au arătat cum ar fi putut fi viaţa în normalitate. Asta m-a obsedat de când ne-am despărţit.

Ce zi era azi? Niciun indiciu. Oare doctoriţa Martinez nu era la lucru?

Mi-am lăsat mintea să se concentreze asupra acestei chestiuni, pentru a evita o dilemă mult mai grea şi mai înfricoşătoare: Or să mai vrea, oare, să mă mai vadă la faţă?

Sau cea de coşmar: Şi dacă li se întâmplase ceva pentru că mi-au oferit adăpost?

Exact ca şi prima dată, am rămas nemişcată la marginea curţii lor, incapabilă de efortul de voinţă de a înainta şi bate la uşa lor.

Max, a începu Vocea, iar eu i-am răspuns în minte. *Tu eşti cea care mi-a spus că legăturile sunt importante,* i-am reamintit. *Ei, bine, sunt aici tocmai pentru a face nişte legături. Obişnuieşte-te.*

— Ce naiba facem aici?

Tonul lui Fang, vag curios, însemna că era atât de uluit încât era pe cale să cadă din picioare. Nu aveam niciun

răspuns pentru el. Nu aveam un răspuns nici chiar pentru mine. Şi apoi, tot ca prima dată, soarta a preluat controlul; sau mai degrabă, doctoriţa Martinez a ieşit pe uşa din faţă. A clipit în lumina puternică a soarelui, apoi s-a întors să încuie uşa în urma ei. Atunci s-a oprit, ca şi cum ar fi auzit ceva, sau ar fi simţit ceva: *moi.*

În spatele meu, Fang s-a retras, instinctiv, între copaci, unde putea fi invizibil în umbră. Încet, doctoriţa Martinez s-a răsucit, în vreme ce eu stăteam încordată şi aproape tremurând la marginea curţii. Ochii ei căprui-închis au măturat zona, oprindu-se asupra mea aproape imediat. Apoi a deschis gura, fără a scoate niciun sunet. Am desluşit cuvântul „Max".

25

Apoi, doctorița Martinez și eu ne-am repezit una spre cealaltă, și totul mi s-a părut ca și cum s-ar fi desfășurat cu încetinitorul. Eu mă pregătisem pentru un banal și nonșalant „Hei, cum îți mai merge?". Însă visul ăsta s-a dus, s-a dus, s-a dus, baby. În loc de asta, m-am agățat strâns de ea, încercând să nu izbucnesc în plâns, simțind o ciudată, profundă și înspăimântătoare satisfacție din senzația pe care mi-o dădea îmbrățișarea ei.

Mâna ei îmi mângâia părul în timp ce-mi șoptea:

— Max, Max, te-ai întors.

Vocea îi suna gâtuită, iar eu nu m-am încumetat să vorbesc. Apoi mi-am amintit că mă pretam la această revoltătoare etalare de emoții lăcrimoase chiar în fața lui Fang. Care, probabil, nu m-ar lăsa în niciun caz să merg până la capăt cu ea. M-am întors și m-am uitat spre pădure. Cu vederea mea de răpitoare, de-abia i-am putut întrezări conturul vag. Am ridicat mâna spre el, iar privirea doctoriței Martinez s-a întors spre pădure.

— Max? Ești bine? a întrebat ea, ținându-și ochii spre copaci și umbre.

— Da. Nu... nu voiam să mă mai întorc, am spus şovăitor. Dar... eu... noi eram prin apropiere...

Ochii doctoriţei Martinez s-au căscat mari când un Fang cu o expresie rigidă pe faţă a ieşit încet din pădure, ca şi cum o umbră ar fi luat formă şi s-ar fi trezit la viaţă. Cum vi se pare asta ca imaginaţie a unui copilaş-pasăre, ei? Am suflet de poetesă, asta-i.

— El este... fratele meu, Fang, am murmurat, împiedicându-mă de cuvântul *frate*.

Pentru că mă sărutase. Şi, vă rog, fără poante din Sud. Pfui!

— Fang? a zis doctoriţa Martinez, dăruindu-i un zâmbet lent, încălzindu-mi ziua.

A întins mâna şi el s-a apropiat de noi ca şi cum ar fi fost tras de un fir invizibil, la fel de încordat şi de neclintit cum era întotdeauna. Ceea ce spunea ceva.

S-a oprit la circa doi metri de noi şi n-a dat mâna cu ea.

— Fang? Eşti... la fel ca Max? a întrebat doctoriţa Martinez.

— Nu, a răspuns, cu un aer plictisit. Eu sunt cel deştept.

Mi-am reprimat pornirea de a-l lovi la ţurloaie.

— Păi, intraţi, amândoi, a zis doctoriţa Martinez, părând entuziasmată, buimacă şi copleşită. Voiam să dau o fugă până la băcănie înainte să vină Ella de la şcoală, dar asta mai poate aştepta.

Înăuntru, casa mi se părea mult mai familiară decât cea a Annei Walker, cu toate că stătusem aici numai patruzeci şi opt de ore, cu luni în urmă. Poate şi pentru că o simţeam ca pe un cămin, primul cămin adevărat în care intrasem vreodată. În urma mea, Fang se ţinea aproape de uşă, absorbind fiecare detaliu, numărând ieşirile, plănuind ce să

facă în cazul când izbucneau acte de violenţă. Aşa cum tindea să se întâmple prin preajma noastră.

— Vă e foame, copii? a întrebat doctoriţa Martinez, scoţându-şi jacheta şi lăsând jos poşeta. Aş putea să vă fac nişte sandviciuri.

— Asta ar fi grozav, am spus, iar stomacul mi-a chiorăit numai la acest gând.

Fang adulmeca prin aer.

— Ce-i... mirosul ăsta care...

Doctoriţa Martinez şi cu mine ne-am privit zâmbind.

— *Fursecuri cu fulgi de ciocolată,* am zis amândouă în acelaşi timp.

26

— Aşadar, ai şi tu preţul tău, i-am spus lui Fang, vorbind cu gura plină. Sufletul tău pentru o prăjitură.

Asigurându-se că doctoriţa Martinez nu se uită, Fang mi-a aruncat o căutătură şi-a luat încă o muşcătură, savurând, în mod evident, consistenţa caldă, aroma de vanilie, fulgii de ciocolată aproape topită. I-am adresat un rânjet, apoi am scos limba.

Doctoriţa Martinez s-a aşezat cu noi la masă şi-a înmuiat un fursec în cana ei de cafea. M-a bătut uşurel pe braţ.

— Sunt cu adevărat bucuroasă să te văd din nou, Max, a zis ea, cu atâta sinceritate încât m-am înroşit. Ştii, în ultimul timp au apărut relatări la ştiri despre nişte copii mutanţi, care zboară.

Am dat din cap.

— Da. Tot uităm de partea aia a planului nostru cu „să ne dăm la fund şi să ne ascundem".

— Aveţi un plan? a întrebat, şi îngrijorarea i se oglindea pe faţă. Ce-aveţi de gând să faceţi acum? Mai sunt şi alţii ca voi?

Şi chiar atunci, instinctul meu natural pentru conspirativitate şi autoconservare s-a declanşat, şi-am simţit cum faţa îmi devine impenetrabilă. Lângă mine, Fang s-a oprit din mestecat.

Doctoriţa Martinez mi-a descifrat imediat expresia.

— Nu contează, a spus ea repede. Uită că te-am întrebat aşa ceva. Eu doar... aş vrea să pot ajuta şi eu în vreun fel.

Doctoriţa Martinez era veterinar şi mă tratase pentru o rană de glonţ la clinica ei. Ea a fost cea care a descoperit, când mi-a făcut o radiografie, microcipul din braţul meu.

— S-ar putea să poţi, am spus. Îţi aminteşti de microcipul meu?

— Cel din braţ? Doctoriţa Martinez s-a încruntat. Încă-l mai ai?

— Da. Şi încă mai vreau să mi-l scot.

Şi-a terminat fursecul, a băut ceva cafea, gândindu-se intens.

— De când ai plecat, ţi-am studiat radiografia de vreo sută de ori. A zâmbit. Nu credeam că am să te mai văd vreodată, însă m-a scos din minţi, a trebuit să-i dau de capăt cumva. Am tot examinat-o iar şi iar, încercând să-mi dau seama dacă mai există şi o altă cale de a-ţi scoate cipul fără a-ţi leza nervii atât de mult încât să nu mai poţi să-ţi foloseşti braţul.

— Ai găsit ceva?

Practic, fremătam de nerăbdare. Umerii ei s-au lăsat puţin.

— Nu sunt sigură. Se pare că aş putea face ceva cu microchirurgia, dar...

— Fă-o, am zis brusc. *Fă-o acum.*

L-am simţit pe Fang uitându-se la mine, însă am rămas concentrată pe doctoriţa Martinez.

— Vreau să-mi scot cipul ăsta, am rostit, detestând imediat tonul rugător din glasul meu. Nu-mi pasă ce se întâmplă.

Nu poţi risca să-ţi pierzi funcţionalitatea mâinii, a zis Vocea.

Dintr-un motiv oarecare, o găseam deosebit de agasantă astăzi. *De ce?* m-am gândit, plină de sarcasm. *Crezi că n-aş mai putea salva lumea cu o mână legată la spate?*

Doctoriţa Martinez părea nehotărâtă, prea prudentă ca să-şi asume riscuri. Deodată, Fang m-a apucat de mâna stângă şi mi-a răsucit-o, dezgolindu-mi antebraţul pe masă. Cicatricele roşii, stridente, datând de când mi-am hăcuit braţul cu o scoică spartă, ardeau, încreţite şi urâte. Mi s-a urcat sângele-n faţă, şi-am încercat să-mi trag braţul.

— Oh, asta, am mormăit, conştientă de privirea îngrozită a doctoriţei Martinez.

— A încercat să şi-l scoată singură, a spus Fang abrupt. Aproape că şi-a pierdut tot sângele pe plajă. Scoateţi-l de-acolo, ca să nu mai facă încă o dată prostii din astea. Sau, cel puţin, nu în felul ăsta. Poate în alt fel, a completat el, realist.

M-am încruntat cumplit spre el, urând expresia de consternare de pe faţa doctoriţei Martinez. Apoi am fulgerat-o pe ea cu privirea, sfidând-o să-şi afişeze mila. Jur că i-aş fi dat pe amândoi cap în cap dacă...

— Pot să încerc, a zis ea.

27

— *Unde-i Angel?*

Şoapta lui Gazzy era de-abia ca o adiere în urechea lui Nudge.

— Nu ştiu, şopti şi ea.

Camionul se opri şi uşile din spate se deschiseră. Era ziuă. Zburătorii care călătoriseră cu ei în spate săriră afară, apoi uşile grele de metal fură trântite, făcând ca lui Nudge să-i ţiuie urechile. Peste un alt car de ani, uşile se deschiseră din nou, iar unul dintre Zburători le aruncă bucăţi de pâine şi un fruct pe jumătate putrezit. Uşile se trântiră la loc. Afară izbucniră hohote sinistre.

În pofida beznei din interiorul camionului, Nudge putea vedea destul de bine, la fel şi Gazzy. Se târâră şerpuit spre bucăţile de pâine. Nudge era atât de înfometată încât îi era rău. Chiar şi cu mâinile legate la spate, reuşiră să înfulece fiecare firimitură de pâine veche şi toate bucăţile de fruct, cu excepţia celor mai mari.

— Când o să scăpăm din asta, fiecare dintre roboţii ăştia o să aibă urme de gheare pe el, mormăi Total.

Ghearele lui erau acoperite cu bandă adezivă.

— N-o să mai scăpăm niciodată de aici, spuse Iggy. Am un sentiment cu adevărat nasol.

Nudge nu-şi putea aminti să-l mai fi auzit pe Iggy vorbind cu atâta pesimism. Era unul dintre copiii mai mari, la fel ca Fang şi Max. De cele mai multe ori, uita că e orb. Era un luptător solid, puternic şi amenințător. Auzindu-l spunând asta, Nudge se simți ca şi cum o mână rece îi strângea inima care-i bătea repede.

— O să scăpăm.

Nudge îşi dorea, pentru a o mia oară, ca uşile să se trântească la o parte şi Max şi cu Fang să fie acolo.

Iggy rămase tăcut.

— Trebuie s-o găsim pe Angel, şopti Gazzy. Nu-i putem lăsa să-i facă... tot ce i-au făcut ultima dată.

Angel fusese la pământ când au salvat-o data trecută. I-au trebuit câteva săptămâni ca să-şi revină. Iar de atunci, era cumva schimbată. Mai tristă. Mai retrasă. Gândindu-se la ce-i puteau face lui Angel, pe Nudge o trecură toți fiorii.

— Trebuie să punem la punct un plan, spuse ea şoptit. Max şi Fang ar face un plan. Haideți să ne gândim.

— De ce să nu-l întrebăm mai bine pe Moş Crăciun? spuse Iggy pe un ton care părea plin de amărăciune. Sau pe Iepuraşul de Paşti?

— Eu aş zice să-i muşcăm, propuse Total. Cum deschid uşile, sărim pe ei, cu mârâituri, colți, de toate. Sau m-aş putea repezi la picioarele lor, îi împiedic, iar apoi voi îi atacați.

— Nu avem colți, explică Gazzy răbdător, părând obosit şi deznădăjduit.

— Nu, dar avem dinți, spuse Nudge. Trebuia să fi ros deja banda asta până acum. Haideți! Total mi-o roade pe-a

mea, iar eu am să încerc să i-o dau jos pe-a lui Gazzy, şi tu, Gazzy, te ocupi de cea de la Iggy. Apoi o să le tragem Zburătorilor nişte şuturi în fund!

Înflăcărată de speranţe noi, Nudge se târî în viteză pe podeaua murdară ca Total să-i ajungă la mâini, la spatele ei. Nici nu-i simţise bine atingerea mustăţilor, când uşile de metal se deschiseră din nou cu zgomot şi cinci Zburători urcară înăuntru. Se duseră în partea din faţă a camionului, fără să le pese dacă-i loveau pe copiii-păsări în trecere.

Nudge rămase nemişcată, cu capul lăsat pe podea. Şi cu asta s-a zis cu planul ei.

28

— E prietenul tău?

Ella fusese incredibil de bucuroasă să mă vadă. Am stat îmbrăţişate o bucată de vreme, până când l-am auzit pe Fang oftând nerăbdător. Acum, eram în camera ei, unde se schimba de ţinuta de fotbal în hainele de zi cu zi, în vreme ce Fang, în sufragerie, făcea o conversaţie jalnică şi rigidă cu doctoriţa Martinez.

Spatele oamenilor obişnuiţi arată atât de gol şi de... *plat* fără aripi. Doar o observaţie.

— Fang? Nu! Nu, nu, am zis repede. Nu, adică, am crescut împreună, aşa că suntem mai mult un fel de... ăăă, fraţi.

— E adorabil, a spus Ella pe un ton firesc, punând pe ea o pereche de blugi şi-un hanorac cu glugă.

Încă mai rumegam ce spusese şi reacţia mea la asta, când mi-a aruncat o privire şi-a zâmbit.

— Dar nu-i atât de drăguţ ca Shaw Akers, din clasa mea.

I-am întors rânjetul. Ella a sărit lângă mine, pe pat, şi-a fost ceva atât de firesc, ca între două surori sau cele mai bune prietene sau aşa ceva, încât am simţit un nod în gât.

— Shaw e adorabil, într-un fel serios şi uluitor, a continuat Ella, iar trăsăturile i s-au îmblânzit. M-a invitat la balul de Crăciun, însă altcineva mă invitase deja, aşa că a trebuit să merg cu primul. Dar mai e şi Carnavalul de Primăvară...

Şi-a mişcat sprâncenele şi eu am râs.

— Mult noroc atunci.

Eu n-aveam niciun Carnaval de Primăvară în agenda mea de întâlniri. Cele mai multe chestii erau de genul „trage şuturi în fundul Eliminatorilor", „distruge sinistra Şcoală", „salvează lumea".

O bătaie uşoară în uşă m-a făcut să ridic privirea.

— Gata? a întrebat mama Ellei, deschizând uşa.

— Cât se poate de gata, am zis.

29

Doctorița Martinez ne-a dus la clinica ei. Era după orele de program, astfel că, după cum spunea ea, nu aveam să fim deranjați. A parcat în spate, dincolo de rampa de gunoi, cum ar fi, astfel ca mașina ei să nu fie văzută imediat. În interiorul clădirii, n-a aprins lumina și a încuiat ușa după noi.

— Nu ținem animale peste noapte, așa că nu-i nimeni de serviciu acum, a explicat ea, conducându-ne spre chirurgie.

Masa pentru operații era bună pentru animale care puteau ajunge la, să zicem, mărimea unui Saint Bernard, și picioarele îmi atârnau la capătul ei. Simțeam pe spate metalul rece, iar luminile erau mult prea strălucitoare. Am închis ochii.

Max, îți interzic să-ți scoți cipul. Vocea părea neobișnuit de aspră.

Da, interzice-mi, am zis în gând, sătulă. *Asta a mers întotdeauna atât de bine cu toată lumea.*

— În primul rând, am să-ți dau niște Valium, să te ajute să te destinzi, a spus doctorița Martinez, făcându-mi o injecție intravenoasă în brațul fără microcip. De asemenea,

o să-ți fac o radiografie toracică și ceva analize de sânge, ca să mă asigur că nu ești bolnavă sau există alte probleme.

Din cauza copilăriei mele bizare, mai puțin integrată social, în mâinile savanților malefici, aveam o reacție violentă la mirosurile tipice de laborator, cum ar fi cel de spirt, tuburi de plastic, detergent pentru curățatul podelei etc. Când doctorița Martinez mi-a înfipt acul intravenos, a trebuit să mă țin de marginea mesei ca să nu sar în sus și să fug de acolo, pocnind și vreo două persoane în timp ce făceam asta. Inima îmi bătea nebunește, respirația îmi devenea tot mai rapidă, și puteam simți valul năucitor de adrenalină care-mi invada venele.

Știți ceva? Se pare că Valiumul anihilează imediat tocmai aceste efecte.

— E grozav! am zis cu o amețeală veselă. Mă simt atât de... calmă.

— Ești bine, Max, a spus Ella, bătându-mă ușor pe umăr.

— Tot mai vrei să faci asta? a întrebat Fang. Latră o dată pentru „da".

Am scos limba la el. Cu un dram de noroc, arătările grotești care, probabil, or să ia locul Eliminatorilor n-or să mai poată să ne ia urma odată ce microcipul dispărea de-acolo. Și poate că Vocea o să dispară și ea pentru totdeauna. Nu eram sigură că Vocea avea vreo legătură cu cipul, însă așa se părea. Chiar dacă Vocea fusese dispusă să-mi fie de ajutor uneori, eu tot voiam ca toată lumea, în afară de mine, să dispară din capul meu. Iar asta-i o frază jalnică, una pe care nu mulți erau nevoiți s-o rostească.

Apoi, doctorița Martinez mi-a întins brațul cu microcip și l-a legat de masă.

30

Instinctiv, am început să intru în panică atunci când doctorița Martinez mi-a priponit brațul, dar apoi frica mi s-a topit fără urmă, la-la-la.

Cineva mi-a luat cealaltă mână. *Fang.* I-am simțit bătăturile, oasele, forța.

— Mă bucur așa de mult că ești aici, am bâiguit, zâmbindu-i amețită. I-am remarcat expresia uluită, îngrijorată, însă am ignorat-o. Știu că totu-i bine dacă ești aici.

Cred că i-am văzut obrajii îmbujorându-se, însă nu mai eram prea sigură de nimic. Am simțit două înțepături de ac în braț, și-am rostit pe un ton prietenos:

— Hei.

— E doar anestezia locală, a explicat doctorița Martinez. Îi trebuie un minut ca să-și facă efectul.

— Oh, ia uită-te, ce drăguțe sunt luminile, am zis ca prin vis, observându-le de-abia atunci.

Am zâmbit, pentru că luminile dansau deasupra capului meu, în roz, galben și albastru. Am simțit un fel de apăsare asupra brațului meu și mi-am zis: *Ar trebui să mă uit să văd ce se întâmplă,* dar apoi gândul s-a dus, alunecând ca un jeleu pe capota încinsă a unei mașini.

— Fang?

— Da, sunt aici.

M-am străduit să-mi concentrez privirea asupra lui.

— Mă bucur aşa de mult că eşti aici.

— Da, am priceput asta.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

M-am uitat la el, încercând să văd dincolo de luminile prea strălucitoare.

— O să fii bine, a mormăit.

— Nu, am zis, brusc conştientă de cât de rău o să mă simt. N-o să fiu deloc bine. *Absolut deloc.*

Părea să fie foarte necesar să priceapă asta. Din nou, am simţit cum sunt trasă de braţ, şi chiar mă întrebam ce era cu asta. Avea de gând mama Ellei să înceapă odată operaţia?

— E-n ordine. Calmează-te, a spus el. Părea încordat şi nervos. Linişteşte-te. Nu încerca să vorbeşti.

— Nu mai vreau deloc microcipul, am explicat ameţită, apoi m-am încruntat. De fapt, nu l-am vrut *niciodată.*

— OK, a spus Fang. Ţi-l scoatem acum.

— Vreau doar să mă ţii de mână.

— Te *ţin* de mână.

— Oh. Am ştiut eu.

Am aţipit preţ de câteva minute, de-abia conştientă de ce se întâmpla în jur, însă simţind încă mâna lui Fang într-a mea.

— Aveţi vreun fotoliu La-Z-Boy[1] pe undeva? m-am chinuit să întreb, făcând eforturi considerabile pentru fiecare cuvânt.

— Hmm, nu, am auzit vocea Ellei pe undeva, prin spatele capului meu.

---

[1] La-Z-Boy — Fabricant american de mobilă, cu sediul central în Monroe, Michigan.

— Cred că mi-ar plăcea un fotoliu La-Z-Boy, am meditat, lăsându-mi ochii să se închidă din nou. Fang, să nu pleci nicăieri.

— Nu plec. Sunt aici.

— OK, am nevoie de tine aici. Să nu mă laşi baltă.

— N-am să te las.

— Fang, Fang, Fang, am murmurat, copleşită de emoţie. Te *iubesc*. Te iubesc *aşa de muuult*.

Am încercat să-mi întind mâinile, spre a-i arăta cât de mult, dar n-am putut să mi le mişc.

— Oh, Doamne, a rostit Fang, cu vocea cam sugrumată.

— OK, am terminat, a zis, în cele din urmă, doctoriţa Martinez. Cipul a fost scos. Am să-ţi dezleg mâna, Max, şi apoi vreau să-ţi mişti degetele.

— OK.

Mi-am mişcat degetele pe care Fang încă le mai ţinea în mâna sa.

— Celelalte, a zis el.

— Dă-i drumul şi mişcă-ţi-le, Max, a spus doctoriţa Martinez.

— Le mişc, am răspuns, dând şi mai tare din ele.

— Oh, a făcut doctoriţa Martinez. Oh, nu.

31

Aşadar, asta-i povestea, oameni buni. E cel mai *umilitor* act de recunoaştere pe care l-aş fi putut *concepe* vreodată, plus pierderea mâinii mele stângi, totul în aceeaşi zi. Adică, mâna era tot la locul ei, însă atârna flască. Mai decorativă decât orice altceva în acel moment.

Cam la fel ca şi mândria mea.

De fiecare dată când mi-aduc aminte cum am declarat ca o toantă, „te iubesc aşa de muuult", mă cutremur din nou. Numai această experienţă este o garanţie că n-am să mă mai aburesc *niciodată* cu Valium sau orice altceva asemănător.

Doctoriţa Martinez a fost incredibil de supărată din cauza mâinii mele. A plâns după aceea şi-şi tot cerea scuze.

— Hei, eu te-am obligat s-o faci, i-am spus.

— Nu tu m-ai obligat. Eu n-ar fi trebuit să încerc aşa ceva.

Arăta distrusă.

— Fie ce-o fi, sunt bucuroasă că nu mai am cipul, am zis. Chiar sunt bucuroasă că nu-l mai am.

În ziua următoare, nu mai aveam nici Vocea şi-am început să învăţ să mă descurc doar cu mâna dreaptă. Era un chin, dar începeam să prind şpilul. Din când în când, tot încercam să-mi mişc degetele mâinii stângi, şi, din nou, nu reuşeam nici măcar un zvâcnet sau un tremur. Cu toate astea, braţul mă durea.

Din când în când, simţeam ochii întunecaţi ca noaptea ai lui Fang opriţi asupra mea, până când mi-a venit să mă caţăr pe pereţi. Când doctoriţa Martinez şi Ella au ieşit pentru un moment afară, l-am încolţit.

— Ce-am zis ieri, nu înseamnă absolut nimic! am şuierat. Îi iubesc pe *toţi* cei din stol! În plus, n-am vorbit eu, ci Valiumul.

O expresie insuportabilă de îngâmfare i-a apărut pe faţa de obicei impasibilă.

— Î-hî. Îţi tot spui chestia asta. Mă iubeeeeeşti.

Am dat să-i trag una, însă el a sărit înapoi sprinten, şi tot ce-am reuşit să fac a fost să mă lovesc la braţul stâng, şi să mă doară. A râs de mine, apoi a arătat spre pădurea de-afară.

— Alege un copac. Mă duc să cioplesc iniţialele noastre în el.

De-abia înăbuşindu-mi un ţipăt de furie, am alergat pe hol şi apoi în baie, trântind şi încuind uşa. Auzul meu superfin a înregistrat chicotelile de afară. Cuprinzându-mi capul cu mâna dreaptă, am murmurat:

— Doamne, ajută-mă!

Prea târziu pentru aşa ceva, Max, a spus Vocea. *Acum, numai tu singură te mai poţi ajuta.*

Oh, nu! Vocea n-avea nicio legătură cu microcipul. Era tot în capul meu. Iar bilanţul zilei de azi era:

1) Mâna stângă de nefolosit.
2) Fang ia de bun un episod siropos pe care nici măcar nu l-am *intenţionat*.
3) Vocea-i tot cu noi.

Ţinând cont de aceste întâmplări revoltătoare, nu mai era decât un singur lucru de făcut. Ţinându-mi braţul stâng bandajat dincolo de perdeaua duşului, m-am aşezat în cadă, lăsând apa să-mi curgă drept pe cap, şi m-am pus pe plâns.

32

— Nu cred că ar trebui să pleci înainte să ţi se vindece braţul, a spus doctoriţa Martinez, cu un aer îngrijorat. Ţi-o spun asta ca doctor, Max.

— Lipsim de prea mult timp, am zis. În afară de asta, cu puterea noastră uluitoare de vindecare de mutanţi, ar trebui să fiu bine cam în, ăăă... douăzeci de minute.

Ştia că exageram, dar, de asemenea, mă cunoştea destul de bine ca să ştie că lucrurile mărunte, cum ar fi vindecarea şi bunul-simţ, nu-mi afectau, de regulă, deciziile.

— Nu vreau să pleci, a rostit Ella cu jale. Niciunul dintre voi.

— Ştiu, am zis. Dar trebuie. Trebuie să revenim la... ăăă... situaţia noastră.

— Max, te putem ajuta cu ceva?

Ochii mamei Ellei oglindeau o emoţie profundă care m-a tulburat. Salvarea lumii nu părea o sarcină transmisibilă.

— Nu, nu cred, am răspuns politicos.

În spatele meu, Fang stătea şi aştepta, urând să se afle în câmp deschis, în curtea lor. Se purtase ciudat toată

dimineaţa, şi nu ştiam dacă asta era din cauza mâinii mele betege, a ceea ce spusesem *din greşeală,* sau altceva. Oricum, ştiam că ardea de nerăbdare să plece, şi o parte din mine la fel.

O altă parte, nu.

Desigur, ne-am îmbrăţişat. Oamenii ăştia nu pot face nicio mişcare fără să nu îmbrăţişeze pe cineva. Mă simţeam vulnerabilă, nefiind capabilă să fac lucrul ăsta decât cu braţul drept — pe cel stâng mi-l puteam ridica, însă era cu totul mort de la cot în jos. Nasol.

Am văzut-o pe doctoriţa Martinez pornind spre Fang, cu braţele deschise, însă o privire spre faţa lui a făcut-o să se oprească, apoi să zâmbească binevoitoare şi să-i întindă mâna. Spre uşurarea mea, el a acceptat-o.

— Mă bucur atât de mult că te-am cunoscut, i-a spus ea, părând că face eforturi mari să se abţină să-l îmbrăţişeze.

A rămas băţos, fără să spună nimic.

— Să ai grijă de Max.

A dat din cap, cu gura ţuguiată într-o parte. Ştia că numai ideea că cineva ar trebui să aibă grijă de mine m-ar face să mă zburlesc toată. M-am încruntat. Desigur, vom discuta noi şi asta.

— Ne mai vedem, i-a spus Ellei şi doctoriţei Martinez în felul ăla al lui exuberant şi ultra-emoţional, foarte teatral, care-l caracteriza.

Apoi a străbătut curtea în fugă, sărind în sus, desfăcându-şi aripile înainte de a ajunge în pădure. Le-am auzit pe amândouă icnind la vederea aripilor de patru metri şi ceva ridicându-l, fără niciun efort, pe cer, atât de întunecate încât păreau aproape vineţii în lumina soarelui.

I-am zâmbit Ellei şi mamei ei pentru ultima dată, cu un sentiment real de tristeţe, în pofida braţului meu betegit. Mi-am spus: *Acum că le-am regăsit, pot oricând reveni.*

Şi chiar credeam că aş putea asta, când totul avea să se sfârşească. *Dacă* avea să se sfârşească vreodată.

33

Zburând din nou, m-am simţit la fel de minunat şi de înviorată ca întotdeauna când îmi luam zborul iarăşi. Fang şi cu mine nu ne-am vorbit preţ de vreo patruzeci de minute, îndreptându-ne spre locul unde lăsaserăm stolul. Eram foarte îngrijorată şi începuseră să-mi treacă prin minte tot felul de scenarii aproape-cu-siguranţă-imposibile, cum ar fi să ne facem rost de celulare, ca să putem ţine legătura între noi în momente de felul ăsta. În cele din urmă, discuţia n-a mai putut fi evitată.

— Ce-i cu tine? am întrebat brusc.

Ca şi cum ar fi aşteptat asta, Fang s-a ridicat, menţinându-şi viteza în aşa fel încât s-a plasat aproape deasupra mea. În timpul zborului, asta era cea mai uşoară cale de a-i da cuiva ceva. Mi-am ridicat mâna dreaptă, iar el a întins-o pe-a lui în jos, împingându-mi în mână o hârtiuţă pătrată. M-am uitat la ea, în vreme ce el şi-a schimbat uşor poziţia, până am ajuns din nou unul lângă altul.

Era o fotografie, şi-am recunoscut-o.

Era poza cu Gasman mic, găsită de Fang şi de mine în casa părăsită, adăpostul drogaţilor, acum vreun milion de

ani. O lăsasem în rucsacul meu, ascuns laolaltă cu ceilalţi în canion.

— De ce-ai adus-o? l-am întrebat pe Fang.

— N-am adus-o. Avea glasul calm, ca de obicei, însă i-am ghicit o anumită încordare. Am găsit-o.

— Poftim?

Asta n-avea nicio noimă.

— Unde-ai găsit-o?

— Între două cărţi din biroul de-acasă al doctoriţei Martinez, a zis, privindu-mă, sesizând şocul resimţit de mine. Între o carte despre teoria recombinării ADN... şi una despre păsări.

34

Ei, bine, dacă informaţia neaşteptată ar avea forţă fizică, tărtăcuţa mea ar fi explodat pe loc, iar bucăţi din creierul meu l-ar fi împroşcat pe cine ştie ce tontălău abulic din parcarea unui magazin cu articole de băcănie de jos.

Să zicem că am fost uluită, iar mie nu mi se întâmplă asta cu una, cu două, vă spun eu. Am rămas cu gura căscată, holbându-mă la mutra întunecată a lui Fang, şi numai convingerea că aş fi început să înghit insecte dintr-un moment în altul m-a făcut să închid gura.

Nu degeaba sunt conducătoarea grupului. Adică, sunt cea mai mare, dar sunt liderul pentru că sunt deşteaptă, puternică, rapidă şi hotărâtă. Doresc *să fiu* liderul. Sunt factorul decizional. Iar acum, cu o incisivitate tipică liderilor, am adunat doi cu doi şi-am venit cu o singură întrebare care va pătrunde direct şi crucial chiar în miezul lucrurilor:

— Poooooftim?

— Am găsit fotografia în biroul de-acasă al doctoriţei Martinez, a reluat Fang, dar i-am făcut semn să tacă.

— Ai căutat prin biroul ei?

Nu-mi trecuse niciodată prin cap să fac aşa ceva. Nici prima dată, nici acum. Faţa lui rămăsese impasibilă.

— Îmi trebuia o agrafă de birou.

— Avea cărţi despre combinarea ADN?

— Şi despre păsări.

— E medic *veterinar.*

— Bine, e veterinar. Însă anatomia aviară, *plus* teoria recombinării ADN, *plus* fotografia lui Gasman...

— Oh, Doamne, nici nu mai pot gândi, am murmurat, ducându-mi mâna la cap.

Totul face parte din viziunea de ansamblu, Max, a adăugat, îndatoritoare, Vocea. *Tot ce trebuie să faci e să aduni toate piesele la un loc.*

Textele astea de răvaşe din plăcintă nu aveau niciun efect asupra mea. Adică, aş fi putut afla asta de oriunde, *fără* să am nevoie să-mi răsune o *Voce* dubioasă în cap.

— Oh, chiar aşa? am mârâit. Nu trebuie decât să pun piesele laolaltă? Excelent! Mulţam pentru marele pont! Aş vrea să-mi fi spus mai devreme, tu...

Atunci mi-am dat seama că vorbeam cu glas tare şi-am tăcut din gură. Nu ştiam ce să cred. Iar Fang era singurul faţă de care aş fi recunoscut asta. Oricare altul dintre copii să fi fost aici, aş fi inventat ceva să ascund adevărul. Am dat din cap.

— Nu ştiu care-i schema aici. Ştiu că m-a ajutat, nu o dată, ci de două ori.

Fang n-a spus nimic, în stilul ăla iritant al lui.

Eram, practic, în canionul unde lăsaserăm stolul. Am căutat prin zonă, însă n-am văzut fumul trădător al focului lor. Ceea ce însemna că erau isteţi măcar acum, dându-se la fund, că erau...

Fang şi cu mine am coborât în canion, însă deja ne dăduserăm seama. Ştiuserăm şi de la şaizeci de metri înălţime. Nu trebuia să ating cenuşa vetrei sau să arunc priviri prin jur, căutând indicii, cu toate că am făcut-o, desigur.

Era cât se poate de oribil şi înspăimântător de limpede: stolul nu mai fusese pe-aici de vreo două zile. Fundul hârşâit al canionului dezvăluia că au fost luaţi cu forţa. În vreme ce eu îmi băgam, fericită, botul în fursecuri cu fulgi de ciocolată, prietenii mei erau capturaţi, cu tot ceea ce implică asta.

Mi-am lăsat capul în palma dreaptă, ridicându-mi, inutil, braţul stâng.

— Rahat!

O descriere cu totul deficitară.

35

Când Nudge îşi deschise, în cele din urmă, ochii, camionul se pusese în mişcare. Nu-şi putea aminti ultimele câteva ore, aşa că se gândi că dormise. Răsucindu-se într-o parte şi alta, îi văzu pe Gazzy şi Iggy zăcând cu ochii închişi, probabil dormind. Chiar şi Total părea istovit, întins într-o rână, nici măcar nu gâfâia.

Angel dispăruse. Max şi Fang nu aveau nicio idee unde erau ei sau ce se întâmplase. Iggy părea că se dăduse bătut.

Deşi Gasman nu o spusese, Nudge ştia că era mult mai speriat decât ar fi fost dispus să admită. Dâre de lacrimi uscate îi străbăteau obrajii murdari, făcându-l să arate mai mic şi mai neajutorat decât îl văzuse vreodată.

Mişcându-se uşor, Nudge putea vedea cinci Zburători aşezaţi aproape de partea din faţă a camionului, stând cu spatele sprijinit de pereţii caroseriei. De acolo, păreau aproape ca nişte Eliminatori obişnuiţi, însă aveau ceva uşor diferit faţă de ei. Practic, erau roboţi din metal, cu o piele subţire de Eliminator care-i îmbrăca. Blana lor nu era atât de deasă. Şi nici nu se transformau, pentru a arăta

aproape ca oamenii, ci rămâneau tot timpul cu aspectul lor de lup.

Nudge închise din nou ochii, obosită şi cu dureri peste tot, prea istovită ca să gândească. Aveau nevoie de un plan. Totul părea atât de copleşitor şi înspăimântător.

Camionul se opri cu o zguduitură, scrâşnetul frânelor zgâriindu-i lui Nudge urechile. Apoi, deplasarea deveni foarte zgâlţâită, ca şi cum ar fi ieşit de pe carosabil şi-ar fi luat-o pe câmp acum. *Au, au, au,* se gândi Nudge, muşcându-şi buza ca să nu înceapă să urle. Gazzy şi Iggy deschiseră ochii ameţiţi, iar Total se mişcă.

— Sper că asta-i o pauză pentru pipi, mormăi el.

De afară se auzeau strigăte. Cei trei copii-păsări se chinuiră să se ridice, cu mâinile încă legate la spate cu bandă adezivă. Cele două uşi din spate ale camionului fură trântite la o parte cu nişte zăngănituri care-ţi zdruncinau creierii. Lumina soarelui năvăli înăuntru, făcându-i să clipească şi să-şi întoarcă toţi capul. Zburătorii din camion o luară spre ieşire.

Din faţa camionului izbucniră alte urlete, glasuri ridicate. Nudge nu vedea nimic, cu excepţia unui drum de pământ, pustiu, cu vegetaţie pitică pe marginile lui. Nicio clădire, nici cabluri electrice. Nimeni prin apropiere ca să-i ajute. Nicăieri unde să poată fugi. Aripile le fuseseră lipite de spate.

— Ce se întâmplă?

Şoapta lui Iggy de-abia se auzise, însă un Zburător îl lovi cu piciorul.

— Ţine-ţi gura! mârâi el, răsunând ca un mesaj telefonic înregistrat.

Nudge auzi paşi mulţi şi repezi îndreptându-se spre partea din spate a camionului. Se pregăti pentru orice urma să se întâmple.

Adică, pentru ceea ce niciunul dintre ei n-ar fi putut prevedea nici într-un milion de ani.

Un grup copleşitor de Zburători înconjurară spatele camionului, cu feţele lor îmblănite încremenite în rânjete identice. Nudge înghiţi nodul care i se pusese în gât, prefăcându-se a fi mai curajoasă decât era. Mulţimea se foia fără astâmpăr, iar Nudge văzu că se despărţea, făcând un culoar de trecere pentru cineva. *Max?* Inima-i tresări la posibilitatea asta. Max, chiar şi legată cobză, ca vai de ea, aruncată în camion împreună cu ei, ar fi fost extraordinară, un astfel de bine-venit...

Era Jeb!

Nudge simţi ca şi cum ceva îi încleşta inima când se uită la chipul care reprezenta atât de mult din copilăria ei. Jeb îi salvase. Apoi murise — sau aşa crezuseră ei, că era mort. Apoi se arătase din nou, fiind evident că era unul dintre Ei. Nudge ştia că Max îl ura acum. Aşa că şi ea îl ura la rându-i.

Îşi miji ochii.

Din spatele lui Jeb ieşi un Eliminator, unul adevărat, şi rămase lângă el. Era Ari! Ari, care murise şi el, apoi nu prea. Ari era singurul Eliminator adevărat pe care-l vedeau de o bună bucată de vreme. Nudge arboră o expresie plictisită, aşa cum îi văzuse pe Max şi Fang făcând de o mie de ori. *Da, da, Jeb şi Ari,* se gândi. *Ia arătaţi-mi ceva nou.*

Apoi, din spatele lui Ari se mai ivi cineva. Nudge căscă ochii cât cepele, iar răsuflarea-i rămase în gât. Deschise

gura, însă fără să scoată niciun sunet. În loc de asta, buzele-i închipuiră un singur cuvânt: *Angel.*

Nudge cercetă ochii albaştri ai lui Angel, însă parcă erau ai unui necunoscut. Nudge nu-i mai văzuse niciodată aşa.

— Angel!

Gazzy părea fericit, dar, totodată, îngrijorat.

— Angel? rosti Nudge în cele din urmă, simţind furnicături de frică alunecându-i pe ceafă ca apa.

— E timpul să muriţi, spuse Angel cu glăsciorul ei dulce, de fetiţă.

36

— E prea uşor, murmură Fang, încruntându-se spre solul aflat la vreo şase sute de metri sub noi.

— Şi eu m-am gândit la fel. Au făcut absolut totul, mai că nu ne-au pictat nişte săgeţi galbene uriaşe cu inscripţia: *Ia-o pe aici, neamule!*

Zburaserăm descriind un cerc uriaş, şi într-o oră descoperiserăm urme de cauciucuri. Părea un camion mare, cu multe roţi, şi lăsase pe autostradă nisip din deşert cam pe vreo opt sute de metri. Nu ne puteam gândi la niciun alt motiv pentru care un camion fusese ascuns de pe şosea, pentru ca apoi să fie scos la iveală. Doar dacă nu cumva aparţinuse braconierilor de cactuşi. Sau unor colecţionari de nisip. Sau vreunei echipe de filmare.

Cum aici eram la Dracu' n Praznic, SUA, nu exista decât şoseaua, întinsă pe zeci şi zeci de kilometri. Aşadar, aveam un drum cu urme clare de cauciucuri, îndreptate într-o direcţie. Uau, cât de evident, nu?

— Şi să cădem noi mesa din cauza regresului nostru brusc şi neaşteptat la o incredibilă prostie? am zis.

Fang a clătinat, sumbru, din cap.

— Cădem pentru că n-avem încotro.

— Oh, da. *Precis.*

După trei ore de zbor rapid, i-am zărit: un trailer cu optsprezece roți, tras pe dreapta în cel mai dezolant și pustiu loc din întreaga Arizonă. Nu puteai suna la 911 de acolo. Nu aveai unde să alergi după ajutor. Puteai lansa rachete luminoase din jumătate-n jumătate de oră, timp de patru zile, și să nu fii văzut de *nimeni.*

— Ăsta pare să fie locul, am zis cu un oftat. Și ia te uită ce mulțime-i acolo, jos. Credeam că toți Eliminatorii au fost exterminați.

— Așadar, te-a mințit Vocea?

— Nu, am zis încet, pe când interceptam amândoi un curent de aer. De fapt, nu m-a *mințit* niciodată. Așa că dacă chestiile alea nu-s Eliminatori, atunci sunt înlocuitorii lor. Oh, ce bucurie!

— Mda. Fang a clătinat din cap, un *nu* hotărât. Pe cinci parai că sunt mai răi decât primii. Și că, probabil, au arme.

— Fără-ndoială.

— Și, bineînțeles, că ne așteaptă.

— Am făcut totul, în afară de a răspunde în scris la invitație.

— Urăsc asta.

Fang se uita intenționat oriunde în altă parte, numai la mâna mea inutilă nu.

— Și asta se întâmplă pentru că încă ești cu scaun la cap.

Am dat un ocol larg, încercând să mă pregătesc pentru o luptă imposibilă: vom fi depășiți numeric cu vreo câteva sute la doi, de către ceva mult mai rău decât Eliminatorii.

N-aveam habar dacă restul stolului va putea da o mână de ajutor.

Era aproape o misiune sinucigaşă.

Din nou.

— În toate astea, există o singură parte bună, a spus Fang.

— Da? Şi care-i aia?

Că noii şi perfecţionaţii Eliminatori ne vor mutila înainte de a ne ucide?

Mi-a rânjit atât de brusc încât pentru o clipă am uitat să dau din aripi şi-am pierdut câţiva metri din altitudine.

— Mă iubeeeeeşti, a fredonat el şmechereşte. Depărtându-şi braţele, a adăugat: Atât de *mult* mă iubeşti.

Urletul meu de furie dezlănţuită a putut fi auzit, probabil, în California şi poate Hawaii. Cu siguranţă de către armata neidentificată de jos. Nu-mi păsa. Mi-am pliat aripile pe coaste şi m-am avântat în picaj, să mă îndepărtez de Fang cât mai repede posibil. Acum, că mă umpluse cu o poftă de sânge oarbă şi furioasă, eram gata să mă răfuiesc cu vreo două mii de înlocuitori de Eliminatori, indiferent ce erau.

Ceea ce, am recunoscut în sinea mea, s-ar putea să fi fost şi planul lui.

În mod uluitor, am putut ateriza amândoi cu zgomot pe acoperişul remorcii camionului fără a fi umpluţi de găurile deloc aerodinamice ale gloanţelor.

Capetele s-au răsucit spre noi, capete de Eliminatori, însă era ceva diferit la ele. N-aş fi putut spune sigur ce anume.

— Iggy? am strigat.

— Max! i-am auzit țipătul înfundat din spatele camionului, și am gonit într-acolo.

— Gașcă, sunteți OK..., am început, apoi am dat cu ochii de Jeb, Ari și Angel, stând în picioare. Angel! am strigat. Ești bine? Pe tipii ăștia am să-i spa...

Privirea din ochii de gheață polară ai lui Angel m-a oprit pe dată.

— Ți-am mai *spus* că eu ar trebui să fiu liderul, Max, a rostit ea cu un glas de o monotonie înspăimântătoare. Acum e timpul să mori. Ultimele forme de viață din laboratoare sunt exterminate, și așa veți fi și voi. S-a întors spre Jeb: Corect?

Jeb a dat grav din cap, și apoi lumea s-a întunecat într-o clipită.

PARTEA A 2-A

A ÎNCEPUT ŞCOALA... PE VECIE

37

Îmi simţeam capul ca şi cum ar fi fost folosit pe post de bilă pentru popice din marmură solidă. Inima-mi bătea nebuneşte, respiraţia îmi era întretăiată şi superficială, şi fiecare muşchi din trup mă durea. Nu ştiam ce se petrece, dar era de rău.

Am deschis ochii.

Cuvântul *rău* era cu totul nepotrivit pentru a descrie situaţia, încât părea desprins dintr-o altă limbă, una de imbecili naivi. Eram legată de un pat metalic de spital, încheieturile mâinilor şi gleznele îmi erau imobilizate cu bandă scai. Şi nici nu eram singură.

Făcând un efort, mi-am ridicat capul, luptându-mă cu un val instant de greaţă, care m-a făcut să mă înec şi să înghit convulsiv. La stânga mea, de asemenea legat de un pat de spital, Gasman respira agitat, tresărind în somn. Lângă el, Nudge începea să se mişte, gemând încet.

Întorcându-mă spre dreapta, l-am văzut pe Iggy. Zăcea nemişcat, cu ochii deschişi, holbându-se la tavanul pe care nu-l putea vedea. De cealaltă parte, Fang se încorda pe tăcute, forţându-şi legăturile de scai, cu faţa palidă şi

marcată de o îndârjire sumbră. Când a simţit că mă uit la el, am văzut cum uşurarea i-a îmblânzit privirea pentru o fracţiune de secundă.

— Eşti bine? am mimat.

A dat scurt din cap, apoi şi l-a înclinat, arătând spre ceilalţi. Am încuviinţat din cap obosită, caracterizând situaţia noastră cu expresia universală „ce porcărie". A zvâcnit din cap spre un pat aflat vizavi de noi. Acolo zăcea Total, părând mort, cu excepţia câte unei tresăriri de muşchi, cu membrele lui scurte legate la fel ca ale noastre. Părea jigărit, cu smocuri de blană lipsă în jurul botului.

Mişcându-mi capul cu grijă, ca să nu vomit, am examinat împrejurimile. Ne aflam într-o cameră simplă, vopsită în alb, fără ferestre. Şi cred că am văzut o uşă dincolo de patul lui Nudge, însă nu eram sigură.

Iggy, Fang, eu, Gazzy, Nudge, Total.

Angel nu era aici.

Am tras aer în piept, m-am pregătit să mă lupt cu legăturile, şi atunci mi-a picat fisa: mirosul. Mirosul ăla de chimicale, antiseptic, de spirt, detergent pentru podele, tubulatură din plastic. Mirosul care îmi umpluse nările zi de zi, în primii zece ani din viaţa mea.

Îngrozită, m-am holbat la Fang. Mi-a adresat o privire întrebătoare. Dorindu-mi cu disperare să fi greşit, însă cu convingerea terifiantă, revelatoare, că nu greşisem, am mimat răspunsul:

„Şcoala."

Ochii lui Fang s-au aprins aprobatori, şi aia era singura confirmare de care aveam nevoie în coşmarul ăsta.

Eram din nou la Şcoală.

38

Şcoala, locul ăla îngrozitor, sinistru, unde petrecuserăm ultimii patru ani încercând s-o ştergem, să scăpăm de-acolo. La Şcoală se făcuseră experienţe pe noi, fuseserăm testaţi şi retestaţi şi pregătiţi. Din cauza acestui loc, n-o să mai pot niciodată să văd oameni în halate albe lungi şi n-o să-mi pot lua niciodată licenţa în chimie. Din cauza acestui loc, când vedeam o cuşcă de câini la PetSmart mă treceau toţi fiorii.

— Max?

Glasul lui Gazzy suna prăfuit şi uscat.

— Hei, dragule, am răspuns pe cât puteam de încet.

— Unde suntem? Ce se-ntâmplă?

Nu voiam să-i spun, însă, pe când mă chinuiam să găsesc o minciună plauzibilă, adevărul şi-a făcut loc în mintea lui şi s-a holbat la mine, îngrozit. L-am văzut rostind, pe muteşte, „Şcoala", şi n-am avut încotro, a trebuit să dau din cap. Al lui a căzut la loc, pe pat, şi-am văzut că părul lui blond, ciufulit cândva, era o încâlceală cenuşie.

— Hei! a făcut Total cu o indignare firavă. Cer să mi se aducă un avocat.

Însă bățoșenia lui caracteristică era subminată de tristețea dureroasă din vocea sa.

— Avem vreun plan B? Sau C? Măcar un Z? l-am auzit pe Iggy.

Glasul lui era lipsit de viață, de energie, și aveam impresia că renunțase la tot și se lăsase în voia sorții.

Mi-am dres vocea și-am înghițit un nod.

— Da, bineînțeles, am zis, străduindu-mă să-mi adun orice urmă de autoritate de care mai dispuneam. Întotdeauna există un plan. În primul și-n primul rând, să scăpăm de legăturile astea.

Am simțit că Nudge se trezise și m-am uitat spre ea. Ochii ei mari, căprui, erau solemni, buzele strânse, încercând să nu tremure. O urmă vineție îi acoperea obrazul și-am văzut că avea mai multe pe brațe. Întotdeauna o considerasem un copilaș, la fel ca și pe Gazzy și Angel, dar, dintr-odată, mi s-a părut cu zece ani mai mare.

Pentru că *știa*, și asta i se citea în ochi.

Știa că eram într-un mare, foarte mare bucluc și că eu nu aveam niciun plan, și că nu exista nicio speranță.

Ceea ce descria destul de bine situația.

39

Nu ştiu cât timp după aceea — după ce braţele mi-au amorţit, dar înainte ca gleznele să înceapă să-mi ardă şi să mă furnice — uşa s-a deschis. O femeie micuţă, cu părul cărunt, într-un halat alb, a intrat cu o tavă. Bunica malefică a cuiva. Un miros nou s-a răspândit în aer. Am încercat să nu-l inspir, însă era inevitabil. Femeia s-a îndreptat direct spre mine, cu un zâmbet pe faţa ei cu trăsături plăcute.

Adună-te, Max. Asta-mi spuneam eu însămi. Nu mai auzisem Vocea de la încăierarea din deşert. Am încercat să par pe cât de detaşat putea părea un copil-pasăre în vârstă de paisprezece ani, legat de un pat de spital *din iad.*

— Asta-i ceva nou, am zis pe un ton rece. Tortură cu fursecuri cu fulgi de ciocolată. A fost ideea ta?

Femeia a părut descumpănită, însă a încercat să-şi îmblânzească expresia.

— Ne-am gândit că s-ar putea să vă fie foame, a zis. Sunt proaspăt scoase din cuptor.

A clătinat tava puţin, ca să se asigure că aroma incredibilă, de vanilie, a fursecurilor proaspăt făcute ajungea la noi toţi.

— Î-hî, am spus. Adică voi toți, savanții nebuni și răi, vă petreceți pauzele de cafea scoțând tăvi cu cele mai bune preparate de patiserie. Ce să zic, e penibil.

A părut surprinsă, iar eu am simțit cum furia începea să-mi încălzească sângele.

— Adică, o bilă albă pentru pușcărie, am continuat, făcând un semn cu capul spre încăpere. Felicitări pentru legăturile cu scai. Sunt bune ca început. Dar ați dat-o-n bară cu fursecurile cu fulgi de ciocolată. Ai lipsit de la școală când s-a predat tratamentul ostaticilor?

Niște pete roz i-au înflorit pe obraji și ea s-a dat înapoi.

— Țineți-vă nenorocitele de fursecuri, am zis, mijindu-mi ochii și lăsând o urmă de mârâit să-mi pătrundă în glas. Indiferent ce planuri aveți cu noi, cretini sinistri, dați-i drumul mai departe. Pen' că altfel ne faceți să pierdem timpul.

Acum fața ei devenise o mască încremenită, și a luat-o spre ușă.

Ăsta-i planul, mi-am zis. Când or să vină aici să ne ia pentru cine știe ce chestie, asta avea să fie șansa noastră. Și o să profităm de ea.

Aproape că ajunsese la ușă, când Total și-a ridicat vlăguit capul.

— Nu așa de repede, a mormăit el. Eu am să iau un fursec. Nu-s atât de mândru.

Fang și cu mine ne-am privit și-am dat ochii peste cap. Femeia a părut surprinsă când Total a vorbit, și nu știa cum să ia cererea lui. Așa că s-a grăbit să iasă, iar când a trântit ușa în urma ei, am simțit bufnitura în toate oasele.

40

— OK, în clipa în care ne dezleagă, aveţi grijă să se dezlănţuie tot iadul, am zis când s-a trezit toată lumea în dimineaţa următoare — cel puţin aşa credeam eu, că e dimineaţă, din moment ce cineva aprinsese din nou luminile.

Gaşca a dat din cap, însă niciunul cu setea de răzbunare necesară pentru a putea evada.

— Uitaţi, am mai fost noi cu spatele la zid şi înainte, le-am reamintit. Indivizii ăştia o dau întotdeauna în bară, mereu fac câte-o greşeală. De fiecare dată i-am învins pe cei mai buni dintre ei, şi la fel o să fie şi acum.

Niciun fel de reacţie.

— Haideţi, oameni buni, reveniţi-vă, i-am stârnit. Haideţi, daţi-i drumul la furia aia dementă, puneţi o oarece roşeaţă prin obraji.

Nudge a zâmbit vag, însă ceilalţi păreau pierduţi în propriile lor gânduri, trăgându-se, fără niciun rost, de legăturile lor de la mâini. Fang s-a uitat la mine cu înţelegere, iar eu m-am simţit atât de frustrată şi de neputincioasă încât mi-a venit să urlu.

Uşa s-a deschis cu un *vâââj* şi, repede, am schimbat priviri cu toată lumea: asta era ocazia!

Era Jeb. Urmat de Anne Walker, pe care n-o mai văzusem de când părăsiserăm ferma ei dichisită din Virginia. Şi ca să fie un trio al mizerabililor, li se alăturase şi o fetiţă cu părul numai bucle aurii: Angel, care mânca un fursec cu fulgi de ciocolată şi mă privea calmă cu ochii ei mari şi albaştri.

— Angel!

Vocea lui Gazzy a izbucnit când şi-a dat seama că sora lui se întorsese împotriva noastră.

— Angel, cum ai putut?

— Bună, Max, a zis Anne Walker, fără niciun zâmbet, fără aerul ăla al ei de mamă adoptivă.

Am oftat din greu şi m-am holbat la tavan. *Să nu plângi. Nici măcar o lacrimă.*

Jeb a venit şi s-a oprit fix lângă patul meu, atât de aproape că-i simţeam mirosul de aftershave. Parfumul ăsta a trezit un puhoi de amintiri din copilărie, perioada de la zece la doisprezece ani, cea mai fericită din întreaga mea viaţă.

— Bună, Max, a rostit încet, cercetându-mi chipul. Cum te simţi?

Asta era o întrebare de zece puncte din zece pe scara „întrebărilor cretine".

— Bine, păi cum altfel, Jeb, am zis cu voioşie. Dar tu?

— N-ai greaţă? Durere de cap?

— Mda. Şi-i aici, chiar în faţa mea, vorbeşte cu mine.

Degetele lui au atins cuvertura care-mi acoperea picioarele, şi am încercat să nu tresar.

— Te simţi ca şi cum ai fi trecut prin multe, nu? a întrebat.

L-am fixat cu privirea.

— Mda, *cam aşa ceva.* Şi, din păcate, încă mai trec.

Jeb s-a întors şi-a dat din cap spre Anne Walker, iar ea i-a răspuns cu o mutră indiferentă. Am început să-mi dau seama că aici se petrecea ceva ce nu înţelegeam pe deplin. Partea bună era că mă obişnuisem cu acest sentiment.

— Max, trebuie să-ţi spun ceva ce ştiu că va fi greu de crezut, a zis Jeb.

— Că nu eşti un ticălos? Că nu eşti cel mai mincinos, perfid şi trădător gunoi pe care l-am cunoscut vreodată?

A zâmbit cu tristeţe.

— Adevărul este, Max, că nimic nu e ceea ce pare a fi.

— Hmm..., am zis. Asta ţi-au spus extratereştrii, după ce n-ai mai purtat pălăria cu folie protectoare?

Anne a păşit înainte. Jeb a făcut un gest, ca şi cum i-ar fi spus „lasă-mă pe mine", dar ea şi-a fluturat mâna pe dinaintea lui.

— Realitatea, Max, este că vă aflaţi în Şcoală.

— Măi, să fie! Şi... stai puţin, lasă-mă să ghicesc: sunt un fel de *hibrid* de copil-pasăre. Iar voi m-aţi capturat. Şi... şi sunt legată de un pat de *spital.* Pariez că am chiar şi *aripi.* Am dreptate?

— Nu, nu înţelegi, a zis ea dintr-odată. Sunteţi la Şcoală, Max, pentru că *n-aţi părăsit-o niciodată.* Tot ceea ce crezi tu că ai trăit în ultimele cinci luni a fost doar un vis.

41

M-am uitat la Anne plină de admirație.

— Doamne! am rostit. Asta-i o variantă cu totul nouă. Nu m-am așteptat, nici pe departe, la așa ceva. Uitându-mă la restul stolului, am întrebat: A bănuit cineva așa ceva?

Au clătinat prudenți din cap. Am dat și eu din cap spre Anne.

— M-ai prins cu asta. E bună.

— Este adevărul, a spus ea. Știți că sunteți o formă experimentală de recombinare ADN. Știți că ați fost testați în cursul vieții voastre cu durată limitată. O parte din experiment a fost testarea capacității imaginative a creierului vostru, precum și acuratețea cu care vă putem manipula și chiar să vă creăm amintiri. Există diferite droguri experimentale a căror folosință a fost autorizată, droguri care ne permit, în esență, să vă dăm amintiri ale unor secvențe de viață pe care nu le-ați trăit niciodată cu adevărat.

De ce făcea așa ceva? De ce se deranja atât de mult să născocească această poveste?

— Chiar crezi că ați trăit în Colorado împreună cu Jeb? Că Angel a fost răpită? Că ați recuperat-o? Că v-ați dus la

New York? Că l-ai omorât pe Ari? Că ați locuit cu mine în Virginia?

Sprâncenele i s-au ridicat. Mijindu-mi ochii, am rămas tăcută. Eram conştientă că restul stolului îi urmărea fiecare cuvânt cu mare atenție.

— Max, noi v-am implantat aceste amintiri. V-am monitorizat pulsul şi rata respirației în vreme ce vă imaginați că participați la lupte violente. *Noi* am decis să fie New York, Florida, Arizona. Ți-aduci aminte de doctorița Martinez şi de Ella? Aceste entități construite ne-au permis să vă testăm răspunsul psihic şi fizic la un mediu cald, protector.

Sângele mi s-a transformat în vene într-un noroi înghețat. Ştiau de doctorița Martinez şi de Ella. Cum? Le-au făcut ceva? Le-au ucis?

M-am străduit să-mi mențin o expresie impasibilă, să-mi încetinesc respirația accelerată de panică. Nu-i puteam lăsa să-şi dea seama că-mi veneau de hac. Era cel mai rău moment de până acum.

— Şi ce trebuia să testeze amintirea locuirii cu tine? m-am răstit. Cum aş reacționa la o maniacă fățarnică şi dominatoare, care n-are nicio urmă de sentiment matern în ea?

Două pete roşii şi-au făcut apariția pe obrajii lui Anne. Unu la zero pentru Max.

— Tot nu ne crezi, scumpo, a remarcat Jeb.

— Da. Fiin'că nu-s o *țicnită*.

Vocea mi-a sunat puțin cam gâtuită. Jeb m-a prins cu blândețe de încheietura mâinii stângi. Instinctiv, am încercat să mi-o smulg, dar n-am reuşit. Mi-a răsucit, încet, mâna în legătura mea cu scai, pentru ca partea interioară a brațului să fie orientată în sus.

— Uite, Max, a zis foarte încet. Îţi spun sincer, nimic din ce s-a întâmplat n-a fost adevărat. Totul a fost doar un vis. N-aţi plecat niciodată din Şcoală.

Vă amintiţi de cicatricea aia zdrenţuită de pe braţ, rămasă de la încercarea mea de a-mi scoate singură cipul? Şi de operaţia chirurgicală de acum câteva zile? Asta mi-a lăsat nişte urme mici şi drepte, de aproximativ un centimetru jumătate fiecare. Jeb mi-a suflecat mâneca, pentru ca să pot vedea mai mult din braţ.

Nu erau niciun fel de cicatrice acolo. Şi nici în altă parte. Braţul mi-era neted şi fără urme. Am încercat să flutur din degete. S-au mişcat. Mâna mea stângă n-avea nimic.

De lângă mine, Gazzy şi-a reprimat un icnet de uimire. Iar eu am încercat să nu respir deloc, am încercat să nu înghit, am încercat să-mi ascund starea de şoc. Apoi mi-am amintit de ceva. Pe Total îl găsiserăm la New York.

— Şi Total? am întrebat pe un ton triumfător. A fost şi el tot un vis?

Jeb mi-a aruncat o privire blândă.

— Da, scumpo. A fost tot un vis. Nu există niciun Total, câinele vorbitor.

S-a dat la o parte, ca să pot vedea patul de vizavi de noi. Era gol. Aşternuturile erau netede şi apretate şi albe. Total nu fusese niciodată acolo, nu?

42

OK, puteţi să spuneţi că m-am speriat *de moarte.* Ori se jucau serios de tot cu mintea mea, ori... se jucau şi mai serios cu mintea mea.

Foarte rapid, am analizat mai multe scenarii posibile:

1) Minţeau (desigur).
   a) Minţeau că am fost cu toţii în Şcoală tot timpul ăsta.
   b) *Nu* minţeau că am fost cu toţii în Şcoală tot timpul ăsta.
2) Chiar şi acum, în *acest moment,* totul nu era decât o altă halucinaţie.
3) Tot ce s-a întâmplat până acum n-au fost, de fapt, decât coşmaruri induse de droguri şi vise (o posibilitate aproape anorexic de fragilă).
4) Fie că minţeau sau nu, fie că era un vis sau nu, trebuia să scap, să le trag nişte şuturi în fundurile lor mizerabile, şi să termin cu asta.

M-am lăsat pe perna mea subţire. M-am uitat în jur, la stol. Îi văzusem pe toţi crescând, devenind mai înalţi, le văzusem părul crescând. Cum să fi zăcut noi legaţi ani

de zile? Ori am fost aşa de la bun început, creaţi la vârsta asta?

M-am uitat spre Angel, dorindu-mi să-mi trimită un gând liniştitor, însă de la ea n-a venit absolut nimic. Oh, Doamne.

Nu mai puteam gândi deloc. Eram flămândă, aveam dureri, şi încercam să-mi ţin panica tot mai mare sub un capac de oţel. Am închis ochii şi-am încercat să respir regulat.

— Cum facem să primim ceva haleală pe-aici? am întrebat în cele din urmă.

— O să vă aducem ceva chiar acum, a zis Jeb.

— Cum ar fi ultima voastră masă, a rostit Angel cu glăsciorul ei de fetiţă.

Am deschis ochii.

— Îmi pare rău, Max, a zis Anne Walker. Dar cum probabil v-aţi dat seama, încetăm toate experimentele noastre cu recombinări de ADN. Toate specimenele noastre de om-lup au fost retrase, şi a venit vremea să vă retragem şi pe voi.

Ceea ce explica de ce nu mai văzuserăm niciun Eliminator real în ultima vreme. Gazzy îmi povestise despre Zburătorii roboţi.

— Să ne retrageţi, adică să ne omorâţi? am întrebat direct. Aşa reuşiţi să vă păstraţi respectul de sine? Prin folosirea de eufemisme pentru moarte şi crimă? M-am prefăcut că anunţ un buletin de ştiri: Între ştirile de astăzi amintim că şapte persoane au fost „retrase" într-un cumplit accident pe Autostrada Şaptesprezece. Îmi tot schimbam vocea: Jimmy, nu retrage pasărea aia cu puşca. Apoi: Vă rog, domnule, nu mă retrageţi! Puteţi să-mi luaţi

portofelul. Le-am aruncat o căutătură lui Jeb şi Anne, simţind cum o furie rece îmi transformă faţa într-o mască. Cum vă descurcaţi cu asta? i-am întrebat. Puteţi să vă priviţi în oglindă? Puteţi să dormiţi noaptea?

— O să vă aducem ceva de mâncare, a zis Anne, apoi a părăsit rapid încăperea.

— Max..., a început Jeb.

— Nici măcar să nu-ndrăzneşti să mi te adresezi! l-am repezit. Ia-ţi cu tine şi micuţa trădătoare şi ieşi afară din această *cameră a morţii*!

Expresia lui Angel nu s-a schimbat în vreme ce privea când la mine, când la Jeb. El a luat-o de mână şi-a oftat, apoi au plecat amândoi din încăpere. Tremuram de nervi şi, cu un ultim avânt, m-am opintit în legăturile mele cu scai, cu întreaga mea forţă supraomenească.

Nimic.

Am căzut din nou pe pat, cu lacrimile adunându-mi-se în ochi, detestând faptul că stolul mă vedea în asemenea hal. Am fluturat degetele mâinii stângi şi-am căutat cicatricele. Nici urmă.

— Aşadar, asta a mers bine, a zis Fang.

43

OK, iată o mică întrebare spinoasă: Dacă visezi că eşti legată, la cheremul unor savanţi nebuni, într-o unitate experimentală secretă, şi pe urmă adormi şi începi să visezi, chiar visezi cu adevărat?

Care anume este visul?

Care contrează?

Cum le poţi deosebi?

M-am tot chinuit cu aceste şarade fără sfârşit întreaga zi. Ceea ce a stârnit o altă dilemă: dacă-mi chinui mintea, încercând să-mi dau seama ce se întâmplă, asta trebuie considerată tot o tortură de-a Lor? Pentru că ei sunt de vină pentru întreaga situaţie?

Indiferent care-i adevărul, la un moment dat trebuie că „adormisem", pentru că la un moment dat o mână m-a scuturat de umeri şi-am revenit în „conştient".

Ca întotdeauna, am intrat în starea de veghe cu toate simţurile treze, încercând automat să iau poziţie de luptă. Destul de imposibil când eşti legat de pat.

Văd perfect în întuneric, şi mi-a trebuit doar o fracţiune de secundă ca să disting o prezenţă mătăhăloasă şi neplăcută aplecată asupra mea.

— Ari, am şoptit aproape neauzit.

— Salut, Max, a zis Ari, şi, pentru prima dată după multă vreme, nu mi se mai părea atât de dus cu pluta.

Vreau să spun că, de fiecare dată când am dat cu ochii, în ultimele două luni, de această biată creatură nereuşită, arăta tot mai mult ca şi cum s-ar fi aflat în pragul demenţei, cu un picior pe o coajă de banană. Însă acum părea... ei, bine, nu chiar normal, dar cel puţin nu mai făcea spume la gură. Am aşteptat prima salvă de venin.

Însă Ari nu-mi mai servea remarci acide, zeflemele sau ameninţări. În loc de asta, mi-a dezlegat un braţ, apoi l-a tras în jos şi l-a legat de braţul unui scaun cu rotile.

Hmm. Mai puteam să-mi iau, oare, zborul dacă eram legată de un scaun? Mă gândeam că poate da. Dar aveam să aflăm. De fapt, dacă reuşeam să iau destulă viteză cu scaunul, asta mi-ar putea da un impuls suficient pentru o decolare în trombă.

M-am aşezat pe scaun, iar Ari mi-a legat glezna de tija de lângă roata din faţă. Tocmai când mă încordam să încerc o evadare, mi-a şoptit:

— Au introdus în scaun bare de plumb. Cântăreşte vreo şaptezeci şi şapte de kilograme.

Rahat. Cu toate că eram cu adevărat înaltă pentru vârsta mea, de-abia cântăream vreo patruzeci şi cinci de kilograme, din cauza modificărilor aviare ale oaselor mele, şi a altor factori. Şi a faptului că nu aveam aproape niciodată suficientă mâncare. Aşadar, cu toate că eram foarte puternică, nu exista nicio şansă să mă pot ridica de la sol cu scaunul ăla. M-am uitat la Ari cu ură.

— Şi-acum ce urmează, malacule? Mă duci la şeful tău?

N-a muşcat din momeală.

— Doar mă gândeam să-ţi arăt puţin împrejurimile, asta-i tot, Max.

44

— Ca să vezi, un tur oferit de tine? Acum *ştiu* sigur că visez, am chicotit.

Dar apoi mi-a venit o idee:

— Mi-au zis că toţi Eliminatorii au fost retraşi. Şi dacă n-aş fi legată, ţi-aş desena în aer nişte ghilimele pentru *retraşi.*

Ari a părut întristat.

— Da. Sunt ultimul. I-au... ucis pe toţi ceilalţi.

Dintr-un anumit motiv, confirmarea lui tristă şi şoptită a acestui lucru îngrozitor m-a făcut să-mi înghețe sângele în vene. Cu toate că era o pacoste ambulantă, existau şi momente când aproape că vedeam copilaşul care fusese cândva. Îl modificaseră când avea deja trei ani, iar rezultatele lui fuseseră mult mai puţin măreţe, bietul de el.

Oh, da, bietul de el, care a încercat să mă omoare de câteva ori. Mi-am mijit ochii.

— Se pare că şi stolul o să fie lichidat, am zis. Sunt prima? De-asta ai venit să mă iei?

A clătinat din cap.

— Am doar permisiunea de a te plimba pe-aici. Ştiu că şi voi o să fiţi retraşi, dar nu ştiu când.

Mi-a venit o idee.

— Ascultă, Ari, am zis, încercând să menţin un ton mieros; dar, din moment ce mârâitul şi ameninţările mi se potriveau mult mai bine, nu eram sigură dacă reuşisem. Poate că ar trebui s-o ştergem de-aici cu toţii. Nu ştiu ce ţi-a spus Jeb, dar s-ar putea să fii şi tu pe lista speciilor pe cale de dispariţie.

Eram pe cale să continui, însă m-a întrerupt.

— Ştiu că sunt, a spus pe un ton foarte liniştit.

A împins scaunul peste prag, şi ne-am pomenit pe un coridor lung, luminat de lămpi fluorescente şi pavat cu bine cunoscutele pătrate de linoleum. A îngenuncheat brusc şi şi-a tras gulerul cămăşii, dezgolindu-şi gâtul.

M-am dat înapoi, însă el mi-a zis:

— Uită-te... am o dată de expirare. Cu toţii avem.

Oripilată la maximum, însă mânată de o curiozitate morbidă, m-am aplecat înainte. Pe ceafa lui Ari era un şir de cifre care păreau tatuate. Era o dată. Anul era cel curent, şi cred că luna era această lună, dar nu eram sigură. E ciudat cât de greu se scurge timpul când eşti în captivitate. *Hait,* mi-am zis. Apoi: *Bietul Ari.* Şi mai apoi: *Ăsta ar putea fi un alt truc, încă o cale de a mă chinui.*

— Cum adică, „cu toţii avem"? l-am întrebat bănuitoare.

Ochii lui, arătând ca acei ochi familiari de Ari-copil, i-au întâlnit pe ai mei.

— Noi toţi, experimentele, avem din construcţie date de expirare. Când i se apropie cuiva ceasul, data apare pe ceafă. A mea s-a arătat acum două zile. Aşa că sorocul meu e pe-aproape.

M-am uitat uluită la el.

— Şi ce se întâmplă atunci?

A dat din umeri şi s-a ridicat ca să împingă din nou scaunul.

— Am să mor. M-ar fi exterminat ei laolaltă cu ceilalţi, dar sorocul meu este oricum foarte aproape. Aşa că mi-au acordat un răgaz. Asta pentru că, ştii, sunt fiul lui Jeb.

Glasul i s-a frânt când a spus asta, iar eu m-am uitat drept înainte, pe coridor.

Ăsta era un nou nivel de abjecţie, chiar şi pentru nişte savanţi nebuni.

45

Nu ştiu dacă voi, oameni buni, vizitaţi vreodată laboratoare ultra-secrete ale savanţilor malefici, cu ocazia excursiilor voastre şcolare sau altceva de genul ăsta. Însă eu am făcut un astfel de tur în acea zi, iar dacă ar trebui să scriu o compunere şcolară despre asta, titlul ales de mine ar fi „Mai înspăimântător şi mult mai rău decât v-aţi putea vreodată imagina (chiar dacă aţi avea o imaginaţie de-a dreptul perversă)".

Vreau să spun, noi am crescut aici. (Asta credeam eu.) În plus, am văzut cu toţii nişte lucruri oribile la Institutul din New York. (Asta credeam eu.) Aşa că ciudăţeniile naturii nu înseamnă nimic nou pentru mine. Însă Ari m-a plimbat pe coridoare, şi-n sus şi-n jos cu lifturile, am explorat părţi din Şcoală pe care nu le văzusem niciodată, nici nu ştiam că există. Şi daţi-mi voie să vă spun, gaşca şi cu mine arătăm ca angajaţii din Disneyland, îmbrăcaţi ca personaje, în comparaţie cu unele arătări pe care le-am văzut.

Nu erau toate forme de viaţă recombinate genetic. Unele erau „îmbunătăţite", dar nu altoite cu alte specii.

Am văzut un bebeluş uman, o fetiţă, care nici nu ştia încă să meargă, stând pe podea şi mozolind o broască din plastic, în vreme ce un halat alb scria o ecuaţie lungă, complicată şi neinteligibilă pe o tablă cât peretele.

Un alt halat alb a întrebat:

— Cât i-a luat lui Fenyman s-o rezolve?

Primul halat a răspuns:

— Patru luni.

Bebeluşul a lăsat broasca şi s-a târât până la tablă. Un halat alb i-a întins fetiţei un marker. Bebeluşul a scris pe tablă o rezolvare complicată şi neinteligibilă, ceva cu o mulţime de simboluri greceşti. Apoi s-a dat înapoi, a privit spre tablă şi-a început să molfăie capătul markerului. Celălalt halat alb a verificat răspunsul. A ridicat privirile şi-a dat din cap. Primul halat alb a zis:

— Bravo, fetiţo, şi i-a dat bebeluşului un fursec.

Într-o altă încăpere am văzut cutii ca de plexiglas, cu nişte ţesuturi groteşti cultivate în ele. Ţesuturi cerebrale, parcă, plutind în lichide de diferite culori. Din cutii ieşeau fire, conectate la un computer. Un halat alb tasta nişte comenzi în computer, iar lucrurile alea ca nişte creieri păreau să le ducă la bun sfârşit.

M-am uitat la Ari.

— Să ai minte, şi o să călătoreşti.

— Cred că vor să vadă dacă oamenii mai au nevoie de trupuri, sau aşa ceva, a zis el.

Am văzut o încăpere plină cu înlocuitorii Eliminatorilor, Zburătorii ăia. Erau atârnaţi în şiruri pe cârlige metalice, ca nişte haine zdrenţuite într-o debara. Ochii lor cu luciri roşiatice erau închişi, şi am văzut că fiecare avea un fir vârât în picior. Pielea subţire, păroasă, de Eliminator

era întinsă bine peste trupurile lor metalice, iar în unele locuri se rupsese, lăsând să iasă prin ea câte-o încheietură sau să se arate câteva rotiţe şi scripeţi. Întreaga imagine era dezgustătoare.

— Se încarcă, a rostit Ari pe un ton indiferent.

Începeam să mă simt copleşită, chiar mai copleşită decât de obicei.

— Chestiei ăsteia i se zice Creier pe Băţ, a zis Ari, arătându-mi ceva.

Am văzut o coloană vertebrală din metal, conectată la două picioare metalice, mergând de colo-colo. Păşea cu mişcări armonioase, fluide, ca un om. În vârful şirei spinării era o cutie de plexiglas conţinând — nu, nu un hamster, ci un ghemotoc de ceea ce părea ţesut cerebral.

A trecut pe lângă noi şi-am auzit zgomote venind dinspre ea, ca şi cum ar fi vorbit de una singură.

În încăperea alăturată am văzut un copilaş, cam de doi ani, care avea muşchi bizari, supradezvoltaţi, ca un mic culturist. Trăgea la fiare, ridicând greutăţi mai mari de nouăzeci de kilograme, greutăţi mai mari decât el, probabil de opt ori mai mult decât cântărea el.

Nu mai puteam să suport aşa ceva.

— Şi-acum ce se întâmplă, Ari?

— Te duc înapoi, a zis.

N-am mai vorbit, în timp ce el mă conducea prin coridoarele şi etajele acestui parc al coşmarurilor. M-am întrebat, în cazul în care data lui de expirare era ceva real, cum trebuie să se fi simţit când ştia că sfârşitul vieţii sale urma să vină cât de curând, dintr-un minut în altul, dintr-o secundă în alta. Gaşca şi cu mine ne confruntaserăm cu moartea de o mie de ori, însă întotdeauna asta avusese o

doză de genul „poate că reuşim s-o scoatem la capăt". Să ai o dată tatuată pe gât era ca şi cum te-ai uita şi-ai vedea farurile trenului îndreptându-se direct spre tine, însă nu-ţi poţi mişca picioarele ca să pleci de pe şine. Aveam de gând să verific cefele tuturor imediat ce puteam.

— Max, eu...

Ari s-a oprit, rămânând lângă uşa încăperii unde era stolul.

Am aşteptat.

— Aş fi vrut să..., a zis, şi glasul i s-a frânt.

Nu ştiam ce voia să spună, însă nu trebuia să ştiu. L-am bătut uşurel pe mână, transformată pe veci într-un pumn greu, păros, cu gheare de Eliminator.

— Cu toţii am fi vrut, Ari.

46

În ziua următoare ne-au dezlegat.

— Ne-a venit sorocul ca să murim? a întrebat Nudge.

S-a tras mai aproape de mine, şi-am cuprins-o cu braţul.

— Nu ştiu, scumpo, i-am zis. Dar dacă-i aşa, am să iau cu mine câţiva dintre ei.

— Şi eu, a spus Gazzy, bravând.

L-am tras pe Gasman lângă mine, în partea cealaltă.

Fang s-a rezemat de perete, cu ochii aţintiţi asupra mea. Nu mai avuseserăm niciun prilej să vorbim între patru ochi de când am ajuns aici, şi-am încercat să-i expediez o privire care să conţină tot ceea ce credeam. Era băiat mare. Putea suporta înjurăturile.

Uşa încăperii s-a deschis larg, stârnind un ciudat curent de aer. Un bărbat înalt, cu părul blond-roşcat, a păşit înăuntru de parcă era regele întregii lumi. Era urmat de Anne Walker şi un halat alb pe care nu-l mai văzusem până acum.

— Aztia zint ei? a întrebat, cam cu acelaşi accent ca şi Arnold, în *Terminatorul*.

Deja mă înfuriase.

— Noi zintem ei, am zis foarte arţăgoasă, iar ochii săi apoşi, de un albastru-deschis, m-au fixat ca două lasere.

— Azta ar fi cea numita Max? şi-a întrebat asistentul, de parcă nu l-aş fi putut auzi.

— Nu numai că *aş fi* Max, dar chiar *sunt* Max, am spus, tăindu-i macaroana asistentului. De fapt, am fost dintotdeauna Max şi întotdeauna voi fi.

Şi-a mijit ochii spre mine. Mi i-am mijit şi eu la el.

— Da, acum înţeleg de ce au fozt zelectaţi pentru egzterminare, a spus el nonşalant, în vreme ce asistentul său lua notiţe pe clipboardul lui.

— Iar eu înţeleg acum de ce te-au votat drept „cel mai nepopular" din clasă, am răspuns. Aşa că probabil că suntem chit.

M-a ignorat, însă am văzut cum i-a zvâcnit un muşchi micuţ de pe maxilar. Apoi şi-a coborât privirile asupra lui Nudge.

— Azta nu-şi poate controla gura zau, evident, creierul, a zis. Ceva n-a merz bine cu procezul ei de ghindire, e clar.

Am simţit-o pe Nudge încordându-se lângă mine.

— Mă pupi, a rostit ea.

Aşa, fetiţo!

— Iar azta, a continuat el, arătând spre Gazzy. Ziztemul lui digeztiv are erori dezastruoaze. A clătinat din cap. Poate-i un dezechilibru enzimatic.

Anne Walker asculta cu o faţă lipsită de orice expresie.

— Azta... ei, bine, poţi fedea şi zingura, a rostit el, arătând cu un gest neglijent spre Iggy. Defecte multiple. Un eşec total.

— Da, domnule doctor ter Borcht, a murmurat asistentul său, scriind nervos.

Fang şi cu mine ne-am uitat unul la altul. Ter Borcht era menţionat în dosarele furate de noi de la Institut. Iggy, simţind că ter Borcht vorbea despre el, s-a încruntat.

— Ne recunoaştem unii pe alţii, a spus el.

— Cel inalt, intunecat... n-are nimic deozebit, abzolut nimic, a rostit ter Borcht dispreţuitor, referindu-se la Fang, care nu se clintise de când venise doctorul.

— Păi, se îmbracă mişto, am plusat.

Un colţ al gurii lui Fang a zvâcnit.

— *Und du*, a zis ter Borcht, întorcându-se spre mine. Tu ai un microcip defect, ai migrene ingrozitoare, iar abilitaţile tale de comanda zunt, din pacat, mult mai zlab dechit am zperat noi.

— Şi totuşi, încă mai pot să-ţi bătucesc fundul tău de gunoi european, de-acum şi până marţea viitoare. Asta-i ceva, nu?

Pleoapele i-au fremătat şi mi s-a părut că se stăpânea cu mare greutate. Păi, aşa sunt eu, intru pe sub pielea oamenilor. E un dar de-al meu, ce altceva să mai spun?

47

Ter Borcht s-a uitat la asistentul său.

— Za continuam cu intrebarile, a zis el brusc. Întorcându-se spre mine, a rostit: Trebuie sa adunam datele finale. Apoi feţi fi egzterminaţi.

— Oh, am făcut. Dacă aş avea bocancii-n picioare, m-aş cutremura în ei.

Am bătut în podea cu degetele de la picioare.

În ochii lui am văzut o scăpărare scurtă de furie.

— Nu, pe bune, am spus, *mucho* sinceră. Cutremur total, promit. Eşti cu adevărat un om foarte înspăimântător.

— *Tu* primul, a lătrat dintr-odată spre Gazzy, iar Gazzy n-a putut să nu tresară puţin.

M-am uitat încurajatoare spre el şi i-am făcut cu ochiul, iar umerii lui înguşti s-au îndreptat.

— Ce alt abilitaţi mai ai? s-a răstit ter Borcht, în vreme ce asistentul lui aştepta cu stiloul în mână.

Gazzy a căzut pe gânduri.

— Am vedere în raze X, a zis.

A fixat cu privirile pieptul lui ter Borcht, apoi a clipit, părând alarmat. Ter Borcht a rămas perplex o clipă, dar apoi s-a încruntat.

— Nu zcrie azta, i-a zis, iritat, asistentului său.

Acesta a încremenit la jumătatea propoziţiei.

Aruncându-i o căutătură urâtă lui Gasman, ter Borcht a adăugat:

— Ceazul tau de pe urma ze apropie, jalnic egzperiment eşuat. Ce zpui acum este cum fei fi ţinut minte.

Ochii albaştri ai lui Gazzy străfulgerară.

— Atunci să-ţi aminteşti de mine că ţi-am zis să mă pupi în...

— Ajunge! a răbufnit ter Borcht. S-a întors, brusc, spre Nudge. Tu. Ai freo calitat care za te distinga prin cefa?

Nudge îşi rodea o unghie.

— Adică, altceva în afara *aripilor*?

Şi-a scuturat, uşor, umerii, şi frumoasele ei aripi cafenii s-au deschis puţin. El s-a înroşit la faţă, iar mie mi-a venit să izbucnesc în urale.

— Da, a răspuns ţeapăn. In afar de aripi.

— Hmm. În afară de aripi. Nudge şi-a bătut bărbia cu degetul. Hmm... Apoi s-a luminat la faţă. Odată am mâncat nouă ciocolate Snikers dintr-un foc. Fără să borăsc. A fost un record!

— Nici pe departe freun talent zpecial, a comentat sec ter Borcht.

Nudge s-a simţit ofensată.

— Da? Păi, să te văd *pe tine* făcând asta.

— Foi minca acum noua ciocolate Znickerz, a făcut Gazzy, într-o imitaţie înfiorătoare a vocii lui ter Borcht, fara za borazg.

Ter Borcht s-a răsucit spre el în vreme ce eu îmi înăbuşeam un chicotit. Nu-mi pica bine când Gazzy mă imita la perfecţie, dar era de tot hazul când îi imita pe alţii.

— Mimica, i-a zis ter Borcht asistentului său. Zgrie azta. Ducându-se la Iggy, l-a împuns cu vârful pantofului. Funcţioneaza cefa bine la tine?

Iggy şi-a frecat fruntea cu mâna.

— Păi, am un simţ al ironiei foarte dezvoltat.

Ter Borcht a pufnit.

— Eşti pofara intregului tau grup. Prezupun ca intotdeauna te ţii de mineca cuiva, aşa-i? Te ţii aproape de ei?

— Numai atunci când încerc să le şparlesc desertul, a spus Iggy cât se poate de sincer.

— Notează şi asta, i-am spus asistentului. E un hoţ de deserturi notoriu.

Ter Borcht s-a dus apoi la Fang şi-a rămas acolo, examinându-l de parcă era un animal de la grădina zoologică. Fang i-a întors privirea, şi, probabil, numai eu îi puteam simţi încordarea, furia care clocotea în el.

— Nu prea vorbeşti mult, nu? a zis ter Borcht, dându-i încet ocol.

Pentru a confirma asta, Fang nu a spus nimic.

— De ce laşi o fata sa conduca? a întrebat ter Borcht, având în ochi o expresie calculată.

— E o dură, a răspuns Fang.

A naibii dacă nu, mi-am zis plină de mândrie.

— E ceva deozebit la tine? s-a interesat ter Borcht. Ceva ce sa merite a fi zalvat?

Fang s-a prefăcut că cugetă adânc, privind în sus, spre tavan.

— În afară de simţul meu vestimentar? Cânt la armonică.

Ter Borcht şi-a fixat privirea asupra mea.

— De ce i-ai antrenat za ze comporte atit de proztește?

Nu erau proşti. Erau nişte supravieţuitori.

— Tu de ce încă o mai laşi pe maică-ta să te îmbrace? am contraatacat batjocoritoare.

Asistentul a început, grăbit, să noteze, însă a încremenit la privirea lui ter Borcht. Savantul s-a apropiat de mine, uitându-se în jos amenințător.

— Eu f-am creat, a spus încet. Dupa cum zice forba, eu f-am adus in acest lume, şi tot eu fa foi zgoate din ea.

— Foi diztruge acum ciocolatele Znikerz! lătră Gazzy.

Apoi, toţi cinci am izbucnit în râs — chiar am râs în nasul morţii.

48

— Hait! am făcut, îndată ce-am rămas singuri. Cred că au uitat să ne programeze şi vreo formă de respect faţă de autoritate.

— Imbecilii ăştia, a zis Gazzy, frecând podeaua cu vârful piciorului.

Ne simţeam victorioşi, însă era destul de clar: eram tot în captivitate, iar în clipa asta ei deţineau toate cărţile de tarot.

— Mi-e dor de Total, a rostit Nudge.

Am scos un oftat.

— Măcar dacă ar fi existat.

— Nu ne-am imaginat şoimii... sau liliecii, a zis Nudge.

— Da, a comentat Iggy. Nu ne-am imaginat tunelurile alea sinistre de metrou din New York.

— Sau vânătorul de capete de la şcoala aia, a făcut Gazzy.

— Ştiu. Sunt sigură că nu ne-am imaginat toate astea, am răspuns, cu toate că, oricum, nu eram sigură sută la sută de aşa ceva.

În acea după-amiază a venit Ari şi m-a luat din nou. De data asta, mi s-a permis să merg pe jos. Ihaaa!

— N-am încredere în el. Fii pe fază, a murmurat Fang în timp ce ieşeam.

— Aşa crezi? i-am şoptit drept răspuns.

După ce-am trecut pe lângă nişte halate albe care s-au uitat cam ciudat la noi, am zis:

— Aşadar, ce-i cu toate astea, Ari? Cum se face că avem parte de aceste mici vizite?

Acum, că nu mai eram legată de un scaun pe roţi, memoram locul fiecărui coridor, fiecărei intrări, fiecărei ferestre.

Părea stânjenit şi încă abătut. Cât putea fi aşa un om-lup.

— Nu sunt sigur, a murmurat. Mi-au zis doar plimb-o peste tot.

— Ah, am răspuns. Deci, putem presupune că există ceva ce vor ei să văd. În afară de creierul pe băţ şi super-bebeluşii.

Ari a dat din umeri.

— Nu ştiu. Nu-mi spun nimic.

Chiar atunci am trecut pe lângă o uşă dublă, lată, şi unul din canaturi s-a deschis pe când mergeam. Un halat alb a ieşit în grabă din încăperea din spatele uşilor, dar nu înainte să trag cu ochiul înăuntru. Pe un ecran video imens, care acoperea un perete întreg, am văzut o hartă a lumii. Vederea mea de pasăre de pradă a surprins o mie de detalii într-o secundă, digerate de mine în timp ce mergeam împreună cu Ari. Fiecare ţară avea conturul îngroşat, şi în fiecare exista câte-un oraş subliniat. Deasupra hărţii era o inscripţie, PLANUL DE ÎNJUMĂTĂŢIRE. Mai auzisem de asta undeva. Mergând la plesneală, l-am întrebat pe Ari:

— Aşa, deci ce înseamnă Planul de Înjumătăţire?

Ari a dat din umeri.

— Au de gând să reducă populația lumii la jumătate, a explicat el posomorât.

Aproape că am încremenit pe loc, dar mi-am amintit că trebuia să continui să merg și să nu par interesată.

— Măi, să fie! La jumătate? Asta-i cam trei miliarde de oameni, nu? Niște nemernici ambițioși.

Mintea-mi duduia la ideea de genocid la nivelul ăsta. Îi făcea pe Stalin și Hitler să pară niște educatori de grădiniță. Bine, niște educatori cu adevărat malefici, dar tot educatori.

Ari a ridicat din nou din umeri, iar eu mi-am dat seama că-i era greu să se preocupe de alte lucruri când urma să moară de la o zi la alta.

M-am gândit la ce altceva mai văzusem, și, dintr-odată, mi-am dat seama: mai văzusem și înainte așa ceva, ca într-un film, sau într-un vis, sau... într-una dintre acele puhoaie de informații primite din când în când, care mă făceau să mă simt ca și cum mi-ar fi crăpat capul. O vreme, avusesem niște migrene îngrozitor de intense, când credeam că-mi făcea creierul implozie. Apoi, mii de imagini, cuvinte, sunete, *chestii* mi se perindau prin minte. Am realizat că unele dintre cele văzute, spuse și făcute chiar atunci *le mai văzusem și înainte.*

Gândește, gândește.

Eram tot absorbită, când am dat un colț și ne-am ciocnit — literalmente — de cineva. Doi cineva.

Jeb și cu Angel.

49

— Max! Scumpo, a zis Jeb. Mă bucur că te lasă să mai faci ceva mişcare.

L-am fixat cu privirea.

— Ca să fiu într-o formă excelentă când mă ucid?

S-a strâmbat şi-a început să-şi dreagă glasul.

— Bună, Max, a spus Angel.

Doar m-am uitat înspre ea.

— Chiar ar trebui să încerci unul din fursecurile astea, a adăugat, întinzându-mi o bucată de trădare stropită cu ciocolată.

— Mulţam. Am să-mi notez chestia asta, trădătoareo.

— Max, ştii că a trebuit să fac ceea ce se cuvenea, a zis ea. Nu mai luai cele mai bune decizii.

— Da, cum ar fi aia când am decis să vin să-ţi scap fundul ăla slăbănog de nerecunoscătoare, am răspuns.

Umerii ei mici s-au lăsat în jos, iar faţa-i părea tristă.

Fii puternică, Maximum, mi-am spus. *Ştii ce tre' să faci.*

— Am o mulţime de puteri speciale, a rostit. Merit să fiu lider. Merit să fiu salvată. Sunt mult, mult mai specială decât tine sau Fang.

— N-ai decât să-ţi tot spui chestia asta, am zis cu răceală. Dar nu te aştepta s-o cred şi eu.

Feţişoara ei în formă de inimă căpătă o expresie rebelă.

— N-am *nevoie* să mă crezi tu, Max.

Vocea ei dobândise o tonalitate tăioasă ca oţelul. De la mine învăţase asta. Ce altceva mai învăţase?

— Toate astea se întâmplă, fie că mă crezi sau nu. Oricum, o să fii retrasă cât de curând.

A muşcat furioasă din fursec.

— Poate, dar dacă se întâmplă asta, am să mă-ntorc şi-am să te bântui pentru tot restul vieţii tale grele şi mârşave.

A căscat ochii şi-a făcut un pas înapoi.

— OK, încetaţi, a zis Jeb, exact ca odinioară când unii dintre noi făceau pocinoage.

— Mă rog, am răspuns cu tonul meu caracteristic, plictisit.

I-am ocolit, evitând să-i ating măcar, ca şi cum ar fi fost otrăvitori, şi-am luat-o mai departe pe coridor. Inima-mi bătea nebuneşte şi-am simţit dogoarea nedorită a obrajilor înroşiţi.

Ari m-a ajuns din urmă. Am mers o vreme în tăcere, apoi mi-a spus, ca şi cum mi-ar fi oferit un premiu de consolare:

— Ştii, îşi pregătesc o armată.

Sigur că da, m-am gândit, simţindu-mă deprimată.

— De unde-ai aflat?

— I-am văzut. Există un hangar întreg plin de Zburători, atârnaţi, puşi la încărcat. Au mii de bucăţi şi fac întruna altele. Produc în laborator piele de Eliminator.

— De ce-mi spui toate astea? l-am întrebat.

S-a încruntat, părând nedumerit. Apoi a dat din umeri.

— Nu ştiu. Întotdeauna te-am văzut luptând. Chiar dacă ştiu că nu poţi să scapi de aici, e ca şi cum tot aş vrea să ştii cu ce te pui.

— Îmi înscenezi ceva? l-am întrebat fără menajamente. E o capcană? Adică, mai mult decât capcana atât de vizibilă?

A scuturat din cap.

— Nu. E doar... Ştiu că eu n-o să ies niciodată de aici. Vremea mea a trecut. Cred că o parte din mine speră ca *tu* să mai ai o şansă.

Totul avea acum un înţeles trist şi jalnic.

— Oh, am să ies eu de-aici, îţi promit.

Şi poate că, doar poate, am să-l iau şi pe el cu noi.

50

Sub titlul general: „Torturarea copiilor-păsări, *Part Deux*", aţi putea da peste un halat alb care ne întindea, în acea noapte, o cutie de carton. Am deschis-o cu prudenţă, aşteptându-ne să ne explodeze în faţă. Înăuntru, am găsit un pachet subţire, învelit. Era o ramă pentru fotografii, de mărimea unei cărţi, dar nu mai groasă decât un creion. Bineînţeles, Gazzy a fost primul care a apăsat butonul roşu de pe o latură.

Rama s-a trezit la viaţă, şi iată că vedeam aceeaşi fotografie găsită de mine şi de Fang, una în casa drogaţilor din Washington DC, alta în casa doctoriţei Martinez. Am înghiţit cu noduri, gândindu-mă la ea, întrebându-mă dacă exista cu adevărat. Sperând că era bine. Încercând să-mi dau seama care era implicarea ei.

Fotografia era cea a lui Gasman bebeluş, cu vârtejul lui caracteristic, ţinut de o femeie care părea cam obosită şi scârbită. Era rotofei şi fericit, avea cam câteva luni.

Apoi, fotografia a început să se mişte, nu ca un film, dar ca şi cum imaginea însăşi se... mişca. Se mărea şi se rotea, de parcă i-am fi dat ocol femeii şi ne-am fi concentrat

asupra lui Gazzy. Imaginea se retrăgea şi se învârtea. Am văzut o încăpere urâtă, cu pereţii crăpaţi şi geamuri murdare. Era casa boschetarilor în care intraserăm la Washington? Înainte să devină o dărăpănătură de culcuş al drogaţilor?

Imaginea s-a focalizat asupra unei mese de lemn, apoi asupra unei bucăţi de hârtie aşezată pe masă. S-a mărit din nou şi detaliile au devenit mai vizibile, suficient cât să putem citi ce scria pe hârtie. Era un cec. Numele pentru care fusese emis era şters. Cecul provenea de la Itex şi era în valoare de 10 000 de dolari. Gazzy a tuşit înfundat şi l-am simţit cum încerca să se stăpânească.

Mama lui îl vânduse pentru 10 000 de dolari halatelor albe de la Şcoală.

51

Nu ştiam de ce numai viaţa lui Gazzy era prezentă în rama foto, sau de ce nimeni altcineva dintre noi n-a primit una. Halatelor albe cu siguranţă le plăcea să ne ţină pe jar!

Ne-am verificat unul pe altul pentru data de expirare, însă niciunul dintre noi n-o avea. Încă. Dar ştiţi, atunci când te confrunţi cu moartea iminentă atât de des ca noi, sinceră să fiu, te cam obişnuieşti. Camera noastră nu avea ferestre, aşa că nu aveam niciun reper privind trecerea timpului. Luptam împotriva plictiselii ticluind tot felul de planuri de evadare, acţiunile care trebuiau întreprinse. Eu conduceam stolul prin tot felul de scenarii, despre cum le puteam folosi pe fiecare în avantajul nostru.

Asta fac liderii.

— Acum, să spunem că vin să ne ia, am început pentru a o suta oară.

— Să zicem şi că holurile sunt pline de zebre, a mormăit Iggy sarcastic.

— Şi că, deodată, au apărut tone de *bule* peste tot, a zis Gasman.

— Şi-apoi, toată lumea începe să mănânce carne uscată şi sărată de vită, a sugerat Nudge.

— Da, a rostit Iggy, frecându-şi palmele. Am să înşfac o zebră; Gaz, tu umpli toate bulele cu aroma ta caracteristică, astfel ca oamenii să se asfixieze şi să tacă, şi o să le aruncăm fâşii de carne de vită peste ochi. *Ăsta-i* plan, nu glumă!

S-au prăpădit cu toţii de râs şi chiar şi Fang a rânjit spre mine, în timp ce eu priveam abătută spre stol.

— Tot ce vreau e să fim pregătiţi, am zis.

— Da, pregătiţi de moarte, a făcut Iggy.

— N-o să murim! m-am răstit. Nu acum, şi nu prea curând.

— Şi ce-i cu datele noastre de expirare? a întrebat Gazzy. Ar putea ieşi la iveală în orice clipă. Şi ce-i cu proasta de Angel, de s-a întors împotriva noastră?

Erau multe lucruri pe care aş fi vrut să i le spun despre asta, dar nu era momentul acum. Am deschis gura să revărs nişte minciuni liniştitoare, dar s-a deschis uşa. Ne-am încordat cu toţii şi ne-am întors repede, ca să vedem un halat alb venind spre noi înarmat cu un clipboard. Şi-a verificat notiţele şi şi-a ridicat ochelarii pe nas.

— OK, a zis el brusc. Am nevoie de cel orb şi de cel care poate imita vocile.

Ne-a privit, aşteptând, în vreme ce noi ne holbam la el.

— Ai luat ceva *droguri*? l-am întrebat neîncrezătoare.

— Eu? Nu, a răspuns, părând nedumerit. Bătea cu stiloul în clipboard. Trebuie să mai efectuăm nişte ultime teste.

Mi-am încrucişat braţele pe piept, în timp ce Fang şi cu mine ne-am poziţionat, instinctiv, între halatul alb şi restul stolului.

— Nu prea cred, am rostit.

Halatul alb a părut surprins de ostilitatea mea — desigur, nu citise toate informațiile noastre de caz.

— Nu, haideți acum, a zis, încercând să fie autoritar, dar reușind doar să pară penibil.

— Glumești, nu? l-am întrebat. Dacă n-ai cumva vreun automat la tine, azi n-ai noroc, amice.

S-a încruntat.

— Uite ce-i, ce-ar fi să vină în liniște și n-or să fie niciun fel de necazuri.

— Ăăă... ce-ai zice de un *nu*?

— Ce fel de necazuri? a întrebat Gazzy din spatele meu. Vreau să zic, *orice* ar putea să mai spargă plictiseala asta.

Halatul alb a încercat să-și ia o postură severă.

— Uitați ce-i, încercăm să explorăm și alte posibilități în afară de retragerea voastră, a spus. S-ar putea să ne fiți de folos și în alte feluri. Numai cei care sunt de folos vor supraviețui Planului de Înjumătățire. De fapt, e mai degrabă Planul Unul Dintr-o Mie. Numai oamenii cu abilități folositoare vor fi necesari în noua ordine, Re-Evoluția. Ar fi în interesul vostru să ne ajutați să ne dăm seama dacă ne sunteți de folos în viață.

— Pentru că, probabil, nu prea suntem așa de utili morți, a comentat Nudge gânditoare.

— Nu, am aprobat-o. Ei, bine, poate doar ca opritoare pentru ușă.

Halatul alb a făcut o mutră dezgustată.

— Sau chestiile alea de prin parcări care arată unde trebuie să oprească mașinile, a sugerat Iggy.

Și-a închis ochii și-a devenit țeapăn, ca să demonstreze cum am arăta.

— Şi asta ar fi o opţiune, am căzut de acord, în vreme ce halatul alb părea oripilat.

— Nu, a făcut el, încercând să-şi păstreze calmul. Dar China este interesată în folosirea voastră ca arme.

Asta era interesant.

— Păi, spune-le chinezilor să ne pupe undeva, i-am zis. Na, acum şterge-o de-aici înainte să te facem pe *tine* opritor de uşă.

— Veniţi la teste, a încercat el s-o facă pe autoritarul, pentru ultima dată.

— Vino-ţi în *fire*, am zis, la fel de decisă.

S-a răsucit furios şi-a luat-o spre uşă. Gazzy mi-a aruncat o privire, ca şi cum mi-ar fi spus: „N-ar trebui să-l împingem deoparte, să ieşim pe lângă el?" Am clătinat din cap: Nu acum.

— Veţi plăti pentru asta, a zis halatul alb, trecându-şi cartela de identitate prin fanta încuietorii automate.

— Doamne, dacă aş avea zece cenţi pentru fiecare dată când mi s-a spus asta, am meditat eu.

52

Vedeţi voi, atunci când eşti un savant dement şi malefic, beneficiind de o finanţare nelimitată, ai atât motivele, cât şi mijloacele să gazezi, să zicem, dintr-odată, o întreagă încăpere cu copii-păsări ţinuţi ostatici. Făcându-i astfel pe copiii-păsări să-şi piardă cunoştinţa, fără măcar să-şi dea seama, şi să se trezească într-o cuşcă de metal, în mijlocul unui câmp.

Noaptea.

Unii dintre voi aţi sărit, probabil, câteva pagini şi deja v-aţi dat seama că asta ni s-a întâmplat chiar nouă, şi că nu-mi răcesc gura de pomană emiţând ipoteze, aşa că bravo vouă!

— Uhhh, a gemut Gazzy, începând să se mişte.

M-am chinuit să mă ridic în capul oaselor. Nu era niciun fel de lumină. Chiar şi luna şi stelele erau acoperite de nori groşi, care pluteau la joasă înălţime.

— F-aţi trezit, da? a răsunat o voce cu un accent oribil, uşor de recunoscut.

— Mda, am mormăit, frecându-mă la cap. Iar tu ai rămas tot un tâmpit, dah?

— A fenit fremea ca foi za fiţi eliminaţi, a rostit ter Borcht, părând încântat. Nu cooperaţi la tezte, zunteţi nefolozitori pentru noi.

Am ajutat-o pe Nudge să se ridice, frecându-i spinarea în timp ce-şi dregea glasul.

— Nu-mi vine să cred, a murmurat Fang, răsucindu-şi umerii.

S-a uitat prin cuşcă. Era destul de mare să ne poată cuprinde pe toţi, atâta timp cât nu voiam să facem nicio năstruşnicie, cum ar fi să ne ridicăm în picioare sau să ne plimbăm de colo-colo.

— Za crezi, a zis ter Borcht, împreunându-şi mâinile. In aceazta noapte fom implementa Planul nostru Re-Evoluţionar! Chind fom termina, fom afea o lume cu mai puţin de un miliard de oameni. Toate ţarile for fi sub controlul noztru! Nu for mai fi boli, nici zlabiciune. Noua populaţie, puternica şi deşteapta, fa zalva aceazta planeta şi ne fa duce in zecolul douăzeci şi doi!

— Da, am zis. Iar dacă te uiţi într-un dicţionar la „megaloman fabulatoriu", dai de poza ta.

— Nimic din ce zpui tu nu ma mai deranjeaza, a răspuns ter Borcht, mult mai calm. E fremea za fa eliminam. Aţi ratat toate teztele. Nu zunteţi de folos.

— Nu, dar suntem al naibii de şmecheri, am rostit, sforţându-mi creierul să înceapă să scoată nişte idei.

Am cercetat cu privirile cerul şi câmpul, pe cât de bine am putut printre gratii, dar n-am văzut nimic. *Haide, haide odată,* m-am gândit.

— Max? a şoptit Nudge.

S-a tras mai aproape de mine şi m-a luat de mână. I-am strâns-o pe a ei într-un gest liniştitor, dar mă gândeam că, poate, chiar ne venise sorocul. Eram toţi cinci ghemuiţi, spate în spate, în cuşcă, privind cu toţii afară. Apoi, am văzut o masă informă venind spre noi, devenind tot mai mare. Mi-a trebuit doar o clipă ca să-mi dau seama că era un grup de oameni care traversau câmpul. Probabil, ca să ocupe locurile din faţă şi să se distreze. Unii dintre ei purtau, desigur, halate albe, dar nu toţi. I-am depistat pe Jeb şi pe Anne Walker.

— Cum am putea scăpa de-aici? a şoptit Gazzy, în aşa fel încât numai stolul să-l audă.

— Am un plan, am murmurat drept răspuns. Întotdeauna există un plan.

Ei, bine, *suna* perfect.

— Copii, a zis Jeb când s-a apropiat destul. Nu trebuie să se întâmple aşa ceva.

— OK, am răspuns. Păi, să fie altfel atunci. Scoate-ne din cuşcă!

A strâns din buze, clătinând imperceptibil din cap.

Acum era rândul lui Anne. În cuşcă, vibram cu toţii de încordare.

— Ştiţi ce-i cu adevărat trist? a zis ea.

— Costumul ăla pantalon cu dungulițe? mi-am dat cu părerea. Pantofii ăia comozi?

— V-am dat toate şansele, a răspuns Anne.

— Nu. Vezi tu, dacă ne-aţi da toate şansele ar trebui să deschideţi cuşca asta sinistră şi inumană şi să ne lăsaţi să *ieşim*, am zis, gata să explodez. Asta ar însemna *toate*

şansele. Pe când voi ne-aţi dat numai *unele* şanse. Înţelegi diferenţa?

— Ajunge! a lătrat ter Borcht. Azta n-are niciun zenz. Aşteptam doar pe calai. Luaţi-va ramaz-bun.

— *Rămas-bun,* a rostit un glăscior dulce de fetiţă.

Şi apoi, o ţeavă strălucitoare din metal s-a învârtit prin aer şi l-a pocnit pe ter Borcht în cap, cu un sunet dezgustător, de lubeniţă crăpată.

53

Ei, bine, totul a devenit şi mai incitant după asta.

— Angel! a strigat Nudge, urmată imediat de Gazzy.

Fang şi cu mine ne-am aruncat de îndată asupra gratiilor cuştii, zgâlţâindu-le, căutând punctele lor slabe.

Angel sălta cu sprinteneală şi se legăna, iar aripile ei albe băteau la fel de repede precum inima mea. S-a aruncat în picaj asupra grupului de savanţi, iar aceştia s-au împrăştiat, urlând să vină Zburătorii să-i salveze.

— Nu pot să le rup, a zis Fang, lovind cu pumnii în cuşcă.

— Dar eu pot!

Vocea hodorogită din spatele nostru ne-a făcut pe toţi să ne întoarcem, la timp pentru a-l vedea pe Ari preschimbându-se într-un Eliminator de modă veche. Uitasem cât de lupesc poate arăta, iar faţa lui, cu un bot prelung şi ticsit de colţi galbeni, picurând de salivă, era oribilă văzută de aproape.

— Înapoi! am urlat, împingând stolul de lângă el.

Două labe cu gheare zimţate au înşfăcat gratiile metalice şi Ari s-a întins după noi, clănţănind din dinţi. Am icnit

când colţii lui s-au înfipt în gratii şi, cu scrâşnete înfiorătoare de fierărie, a început să le roadă.

Afară, Angel plutea în aer ca un colibri demonic, rotindu-şi ţeava, ţinându-i pe toţi şi toate la distanţă de noi.

— O să-l lase pe Ari să ne mănânce! a ţipat Nudge. S-a lipit de cuşcă şi şi-a strâns pumnii. Dar n-o să-i fie prea uşor!

Pauză. OK, acum adevărul: Când a fost ultima dată când v-aţi decis să-i puneţi beţe-n roate cuiva care vrea să vă mănânce? Ei, bine, asta-i doar viaţa nebunească, precum un carusel, a unui şobolan de laborator mereu pe fugă.

Sosise vremea să dau totul în vileag.

— Angel nu-i o trădătoare, am zis. Ea şi cu mine am stabilit că o să facă asta ca să fie omul nostru din interior şi să ne poată scoate afară dacă se întâmplă ceva. A fost *spioana* mea.

Timpul s-a oprit în loc, iar patru copii-păsări, absolut perplecşi, s-au întors să caşte gura la mine.

— Am pus la cale planul ăsta în caz că se întâmplă tot ce poate fi mai rău, am zis repede. Ceea ce, evident, s-a şi întâmplat. Angel nu-i o trădătoare... n-a fost niciodată.

Bang! Timpul s-a accelerat din nou când Ari a reuşit să roadă una dintre gratii. Ţi se întorcea stomacul pe dos numai văzând cum metalul zdrenţuit îi hărtănea gura într-un mod îngrozitor, iar sângele amestecat cu spumele lui de Eliminator se împrăştia peste tot.

Poc! Oh... Angel trăsnise încă unul din halatele albe. La fel ca ter Borcht, şi ăsta a căzut ca lemnul. De fapt, ter Borcht nu se ridicase... se rostogolea pe pământ, gemând.

Zbang! Ari a rupt încă una din gratiile cuştii, iar braţele sale, nefiresc de puternice, au început să le îndoaie pe

celelalte din jur, îndepărtându-le. Faţa lui era o imagine respingătoare de carne însângerată, în timp ce se schimonosea şi mârâia din cauza efortului.

— O să mă ocup eu de el, mi-a şoptit Fang la ureche, încordat. Atunci tu-i iei pe ceilalţi şi ieşiţi de-aici.

Am bătut, repede, de două ori pe mâna fiecăruia. Ne-am încrucişat privirile şi-am dat din cap, apoi ne-am pregătit cu toţii pentru mişcarea lui Fang.

Cu un scârţâit final, pătrunzător, Ari a îndepărtat gratiile, făcând în peretele cuştii o gaură cât pentru un Eliminator.

— Gata.

Glasul lui Fang era cumplit de liniştit în mijlocul haosului şi ţipetelor din jur.

Ne-am încordat cu toţii, gata să sărim afară imediat ce Fang îl doboară pe Ari, însă, în loc să ţâşnească după noi, Ari s-a dat repede înapoi.

— Ieşiţi de-aici! a strigat. Ieşiţi de-aici! O să-i ţinem noi în loc pe tipi.

Ce?

— E de partea noastră! a ţipat Angel de sus. E cu mine! Vă scoate de-acolo! Ari! *Scoate arma secretă!*

Ari s-a scotocit prin jacheta lui, şi o umbră micuţă şi întunecată a ţâşnit din ea şi-a început să gonească de zor, de jur împrejur, mârâind şi repezindu-se să muşte.

Nu cumva... era posibil?

— Mişcaţi-vă sau pieriţi! a urlat Total. Haideţi, haideţi, haideţi!

54

Fang a țâșnit prin gaura din cușcă, l-a înșfăcat pe Total și s-a ridicat în văzduh în mai puțin de trei secunde. În mod uluitor, Ari se dăduse la o parte și-l lăsase să plece.

Am împins-o pe Nudge prin deschizătură, iar ea a executat un salt din fugă, s-a clătinat o clipă, apoi a bătut cu putere din aripi și s-a înălțat pe cer.

Ari nu s-a clintit.

Urmărindu-l atentă, l-am împins și pe Iggy.

— Patru pași, și sus, spre ora zece, i-am zis.

A dat din cap, apoi mi-a urmat instrucțiunile.

— Haide, Gasman, ești ultimul, am zis și, practic, l-am aruncat afară din cușcă, strâmbându-mă când metalul contorsionat l-a zgâriat.

O problemă minoră în momentul ăla.

Ari s-a uitat la el cum pleacă.

Angel îi ținea la distanță pe oameni, și-acum venise rândul meu să intru în scenă. Ari și cu mine aveam un trecut zbuciumat — OK, de obicei încercam să ne lichidăm unul pe celălalt, iar o dată chiar l-am ucis — dar nu-mi făceam griji pentru asta acum. Am sărit din cușcă, am făcut un pas

pe sol, apoi mi-am deschis, brusc, aripile şi m-am avântat în văzduh într-o clipă.

Oh, Doamne, era atât de bine să fii *sus*, zburând departe de lumea care avea pentru noi numai durere şi moarte.

— Mă bucur să vă văd, tipilor, a zis Total, părând cam copleşit. Am crezut că sunteţi morţi! Nu ştiam ce-am să mă fac fără voi.

— Şi eu mă bucur că te revăd, am spus, şi-am fost surprinsă să constat că aşa şi era.

Dedesubt, Angel a aruncat ţeava de metal şi şi-a luat avânt în sus, vâjâind ca o cometă, cu feţişoara ei senină şi frumoasă. I-am trimis o bezea prin aer credincioasei mele partenere în înşelătorie, şi faţa ei a radiat de bucurie.

Exact în momentul ăsta au sosit şi călăii şi-au început să tragă spre noi. L-am văzut pe Jeb înşfăcând una dintre armele lor, încercând să-l împiedice să ţintească, însă individul s-a mulţumit să-l doboare la pământ lovindu-l cu arma, apoi a continuat să tragă.

Eram deja în afara bătăii armelor. Ar fi avut nevoie de un lansator de rachete ca să ne mai poată lovi acum.

— Sâc, sâc, sâc, am rostit încet, privind în jos spre ei.

Mi-am umplut plămânii cu aerul proaspăt al nopţii, mi-am numărat bobocii, şi-am profitat de moment ca să mă concentrez asupra direcţiei, *simţind* unde ne aflam, unde se afla nordul, încotro ar trebui să mergem.

Apoi l-am văzut pe Ari, încă pe pământ. Bărbaţii cu arme alergau spre el.

— Ari! am strigat deodată, fără să mă gândesc. Pleacă de-acolo! Vino sus! Vino cu noi!

— Ce? a exclamat Fang. Te-ai ţicnit? Ce naiba e-n mintea ta?

Probabil că Ari n-a putut auzi exact ce-am zis, dar când m-a văzut agitându-mi mâinile, trebuie că a priceput. Alerga greoi, un ciudaţ în vârstă de şapte ani în trupul imens al unui fundaş, şi s-a sforţat să se ridice în aer. Un glonţ i-a zgâriat una dintre aripile sale peticite şi greoaie, dar a continuat să zboare cu stângăcie, câştigând altitudine încet, dar sigur.

— Max, ai luat-o razna de-a binelea, a făcut Fang, furios. L-a aruncat pe Total prin aer către Gazzy, care-a scos un ţipăt surprins şi-a prins căţeluşul. În niciun caz nu vine cu noi!

— Ne-a salvat viaţa, i-am amintit. Au să-l omoare.

— Minunat! a zis Fang, cu o expresie sălbatică pe faţă. *El* a încercat să ne omoare *pe noi* de sute de ori.

De fapt, nu-l mai văzusem niciodată pe Fang în halul ăsta.

— Max, Ari e rău de tot, a zis Nudge. A încercat să te rănească şi ne-a urmărit. Nu vreau să fie împreună cu noi.

— Nici eu, a spus Gasman. E unul dintre *ei*.

— Cred că s-a mai schimbat, am zis, în vreme ce Ari zbura spre noi.

— V-a ajutat să evadaţi de-acolo, le-a amintit Angel. Şi l-a găsit pe Total pentru mine.

Fang mi-a întors o faţă scârbită şi furioasă şi s-a îndepărtat înainte ca Ari să ne ajungă din urmă. Cu un aer nesigur, Nudge şi Gazzy s-au dus după el. Iggy a auzit în ce direcţie au plecat şi i-a urmat.

Lăsându-ne pe mine, Angel şi Ari în urmă.

55

— Mulţam, Max, a zis Ari când a ajuns lângă noi. N-o să-ţi pară rău pentru asta, îţi promit. Am să te apăr.

M-am încruntat la el, încercând să nu mă uit la faţa lui stâlcită şi însângerată.

— Ne apărăm cu toţii unii pe alţii, am rostit scurt, apoi am virat abrupt spre dreapta.

L-am văzut pe Gazzy şi pe ceilalţi trecând în picaj pe deasupra parcării imense a Şcolii. O intrare ducea spre un parcaj subteran, suplimentar.

— Unde-i Iggy? am întrebat.

Gasman a arătat cu degetul în jos, şi l-am văzut pe Iggy aplecându-se peste capota deschisă a unei maşini.

— Oh, nu, am murmurat când Iggy a trântit capota închizând-o, apoi a împins maşina spre intrarea în pantă a parcării subterane.

— Oh, nu, oh, nu, am continuat, în vreme ce maşina rula lin, în tăcere, trecând de intrare şi dispărând.

Iggy a ţâşnit în sus, părând mai fericit decât fusese în ultimele săptămâni.

— Şi unu, şi doi, şi tr..., a început el.

Buuum! O explozie masivă a aruncat în aer o parte din acoperişul parcării subterane. Ne-am îndepărtat repede, în timp ce bucăţi fumegânde de asfalt încins la roşu, sticlă şi beton s-au avântat pe cerul nopţii. Au pornit nişte alarme. Au izbucnit luminile exterioare de avarie.

— Aşa trebuie! a ţipat Gasman, bătând palma cu Iggy.

— Da, am zis. Aşa trebuie, să fim zgomotoşi şi vizibili, ca să atragem atenţia asupra locului unde ne aflăm şi ce facem.

— Bate laba! a făcut Total, ridicându-şi o lăbuţă. A fost tare!

L-am simţit pe Fang aruncându-mi o căutătură furioasă, însă i-am evitat privirile. Ari se ţinea pe la marginea câmpului meu vizual.

Mi-au trebuit câteva momente ca să-mi revin. De ce-l chemasem pe Ari să vină cu noi? Acum toată lumea era furioasă pe mine. Dar păruse lucrul cel mai corect. Pe de altă parte, a fost necesar un efort de încredere oarbă din partea mea, poate că de rău augur, că nu se va mai întoarce, dintr-odată, împotriva noastră. Nu sunt prea grozavă în materie de accese de încredere oarbă.

Şi, oricum, Ari avea să moară curând. Am făcut o întoarcere şi m-am pus înaintea stolului, conturul lor fiind vag luminat de mingea de foc de jos.

Buum! Încă o explozie, chiar mai puternică decât prima, a distrus încă o secţiune din garaj. M-am uitat la Iggy, şi, de parcă ar fi simţit asta, a ridicat din umeri.

— Un garaj mare, plin de maşini mari, cu rezervoare mari.

Mă rog.

— OK, gaşcă, haideţi s-o luăm spre nord, am spus repezit.

N-aveam nicio idee de ce, şi încotro, dar mi se părea lucrul cel mai bun de făcut.

Uneori, tot ce ai la dispoziţie este un instinct, o senzaţie. E important să le iei în seamă.

Aproape că am gemut sonor. *Ia te uită ce-a mai adus pisica,* am gândit. *Salut, Voce.*

Bună, Maximum. Mă bucur că eşti bine.

Nu datorită ţie, m-am gândit, în timp ce am luat altitudine şi-am început să zbor direct spre nord.

Mi-au lipsit discuţiile cu tine.

Ei bine, eu n-aş putea spune că mi-a fost dor de tine, am gândit. *Dar şi tu mi-ai lipsit, într-un fel.*

M-am întors.

Mda.

Şi ştiţi cine s-a mai întors? Le-am văzut când le-am făcut semn celorlalţi să mă urmeze mai îndeaproape.

Cicatricele de pe braţul meu. De la extragerea cipului.

PARTEA A 3-A

DESPĂRȚIREA-I GREA

56

Ce ştiţi voi? De fapt, n-a fost totul doar un vis. Şi, cumva, acum mâna mea încă funcţiona. Aşadar, un bonus.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să dăm un ocol şi să ne întoarcem să recuperăm lucrurile pe care Fang şi cu mine le-am ascuns înainte de a fi capturaţi în deşert. Apoi am zburat prin aerul rece al nopţii, spre nord, apoi spre nord-est. Nu pot explica asta acum, dar ştiu încotro s-o iau — e ca şi cum aş avea un soi de busolă internă, sau aşa ceva. La Şcoală, când eram noi mici, au făcut o grămadă de experienţe încercând să ne găsească senzorii magnetici, care ne spun unde se află nordul magnetic.

Nu i-au găsit.

Cu cât zburam mai spre nord, cu atât deveneau munţii mai înalţi, cu-atât era mai multă zăpadă pe sol. Eram încă în decembrie? Ianuarie? Rataserăm Crăciunul? Va trebui să verific data într-un ziar, cu prima ocazie când vom fi din nou în civilizaţie.

Fang încă mai ardea de furie, evitând să se uite la mine, zburând înaintea noastră, fără să vorbească cu nimeni. Nudge, Gazzy şi Iggy mă evitau şi ei, la fel şi pe Angel şi Ari. Am scos un oftat.

Zborurile lungi sunt un bun prilej de a medita pe îndelete. Cred că asta se aplică şi pasagerilor din avioane. Am intrat în regim de pilot automat, aripile mele bătând cu putere în văzduhul îngheţat, plămânii pompând şi aspirând aerul. Din când în când, atingeam vreun curent de aer şi ne lăsam purtaţi de el o vreme, abia mişcându-ne aripile, pentru a profita de avantajul oferit de natură, care lucra pentru noi.

M-am născut pentru zbor. Şi, da, ştiu că o mulţime de oameni au spus asta înaintea mea, au gândit asta. Însă eu m-am născut, *literalmente*, pentru zbor, am fost *făcută* să zbor, creată cu scopul de a fi capabilă să mă mişc prin văzduh la fel de uşor ca orice pasăre.

Şi, daţi-mi voie să vă spun, sunt grozavă la asta.

— Max?

Nudge se aşezase iar lângă mine, dar tot nu mă privea în ochi şi se ţinea pe cât de departe posibil de Ari.

— Da?

— Mi-e foame. Deja am terminat tot ce mai era prin rucsacuri. Cred că şi ceilalţi sunt flămânzi. Total se tot văicăreşte... ştii şi tu cum e el.

— Î-hî.

— Aşa că... ăăă... există vreun plan să ne oprim pe undeva? Să luăm ceva de mâncare?

M-am uitat la ea.

— Întotdeauna există un plan.

Şi uite-aşa, dintr-odată, bum! Aveam unul.

57

Nu cu multă vreme în urmă (deşi mie mi se părea că trecuseră mai multe vieţi), Fang, Nudge şi eu găsiserăm o casă de vacanţă în Colorado. Nimeni n-o folosea în acel moment, dar acum era sezonul de schi şi zăpada se aşternuse ca o pătură groasă pe sol. Cu toate astea, merita să vedem ce-i cu ea.

Pentru că ceilalţi erau înaintea mea, am accelerat ca să ajung în faţa lor. Apoi am schimbat uşor direcţia, ştiind exact cum să ajungem acolo de aici. Încercându-mi norocul, i-am aruncat o privire lui Fang.

— Încotro o iei? m-a întrebat. Vreo mică ascunzătoare despre care ştie Ari?

Ţurţurii de gheaţă trosneau printre cuvintele lui.

— Casa de vacanţă pe care am găsit-o. Poate că-i tot neocupată. Ar fi un loc de odihnă.

A clătinat din cap.

— Nicio şansă! Ştii regulile... niciodată nu ne întoarcem în locurile în care am mai fost. Dacă a trecut pe acolo careva, ştie că s-a intrat înăuntru şi şi-a întărit măsurile de securitate. Dacă n-a mai intrat nimeni acolo, oricum am curăţat noi toată mâncarea.

Doamne, cât mai *uram* asta, când devenea raţional şi logic. Adică, dacă era ceva calculat care să mă facă să văd roşu...

— M-am gândit la asta, am zis calmă. Dar avem nevoie de un răgaz, să ne tragem sufletul, şi asta-i cea mai bună opţiune a noastră.

— Ba nu! a făcut el. Ar trebui să ne găsim un canion sau o peşteră pe undeva, şi să ne aşezăm...

— M-am săturat de peşteri şi canioane! m-am răstit eu, spre surprinderea amândurora. M-am săturat de şobolanul de deşert, gătit în sânge! Vreau un acoperiş deasupra capului şi un pat şi haleală pe care să nu trebuiască s-o prind şi s-o jupoi.

S-a holbat la mine, şi, brusc, m-am simţit stânjenită, ca şi cum tocmai aş fi admis că nu eram dură şi hotărâtă.

Păi, cam nasol. Dar aşa mă simţeam.

Am accelerat, lăsându-l pe Fang în urmă, şi-am luat-o direct spre casa de vacanţă.

58

Imaginați-vă, dacă doriți, o hacienda oarecum părăginită, nu foarte folosită, drept casă de vacanță. Pentru aceia dintre noi, lipsiți până și de o hacienda de fiecare zi, ideea de casă de vacanță ne cam dă amețeli. Chiar și una nerenovată.

La fel ca înainte, am aterizat în pădure, la depărtare de casă, și ne-am strecurat pe nesimțite mai aproape. Pe când ne apropiam, am auzit glasuri și torsul motorului unei mașini. Fang m-a fulgerat din priviri, ca și cum mi-ar fi transmis: Ți-am spus eu. Erau oameni aici.

— OK, am încuiat peste tot? s-a auzit o voce.

— Da. Și focul e stins.

— Bine. De-abia aștept să ne întoarcem.

— Poate chiar sâmbătă, nu?

Și iată că o făceam din nou. Ușile mașinii s-au trântit, iar vocile au fost înăbușite. Ne-am lipit de trunchiurile copacilor, încercând să ne ascundem aburii respirației, care ieșeau ca fumul. M-am uitat înapoi la Fang și-am ridicat sprâncenele, în semn de triumf. Am așteptat încă zece

minute după plecarea mașinii, apoi, ca niște mici delincvenți lipsiți de orice remușcări ce eram, am pătruns înăuntru.

Totuși, am încercat să fac pe cât de puține pagube a fost posibil. Probabil, din cauza acelei sensibilități feminine pe care mi-au introdus-o în ADN.

— E cald! a rostit Angel încântată.

— Haideți să verificăm bucătăria! a spus Nudge și s-a și repezit într-acolo.

— E grozav, a zis Ari.

Fang i-a aruncat o privire înveninată, apoi s-a încruntat spre mine. L-am ignorat și am luat-o spre bucătărie. Sosise vremea pentru o îmbuibare serioasă.

— Oh, slavă Domnului că tipii nu sunt vegetarieni, a spus Nudge cu toată convingerea, scoțând la iveală niște cutii cu tocană de vită.

— Ce poate fi mai rău ca un vegetarian? și-a încrețit Gazzy nasul.

— Un vegan[1], i-am răspuns. Hai să le deschidem pe bebelușele alea.

Am scotocit după un deschizător de conserve.

— Ia te uită, au chiar și ceva mâncare pentru câini! a zis Gasman, ridicând un sac de hârtie.

Total s-a uitat la el.

— Faci mișto de mine, da?

În frigider, exista și ceva proaspăt de mâncare — cașcaval și mere. Gem. Unt.

— Oh, ce fericire, a oftat Nudge.

[1] Persoană care nu consumă niciun fel de produse de origine animală.

Ari avea probleme mari la mâncat: îşi distrusese gura. N-am zis nimic. Cu toţii facem nişte alegeri şi trebuie să suportăm consecinţele lor.

În ultima vreme, te-ai mai gândit la alegerile tale, Max? a întrebat Vocea. *Iei decizii pentru binele general, sau numai pentru tine?*

Nimic nu-ţi taie mai tare pofta de mâncare ca o voce din capul tău. *E limpede că nu iau decizii numai spre binele meu,* m-am gândit sarcastică. *Dacă aş face asta, aş citi acum o carte bună, legănându-mă într-un hamac. Undeva la căldură.*

— Ce voia să zică tipul ăla, că vrea China să ne folosească drept arme? a întrebat Iggy, turnându-şi într-un castron o jumătate de cutie de cereale, fără să împrăştie nimic pe lângă.

— Nu ştiu, m-am încruntat. Ca să fim spioni, probabil. Nu putem căra armament greu sau altceva. Adică, cine ştie ce-au mai pus la cale capetele alea pătrate? Probabil, ceva tâmpenii, cum ar fi să fim legaţi cu bandă adezivă de vreo bombă, s-o declanşăm în ultima clipă, aşa ceva.

Gazzy a râs, iar eu m-am uitat de jur împrejur, gândindu-mă: *Stolul meu e întreg şi în siguranţă. Deocamdată.*

Ei bine, stolul meu şi cu Ari, adică circul ambulant. Plus un câine vorbitor. Dar oricum.

— Pot vorbi cu tine?

Fang stătea în picioare lângă mine, cu trupul radiind încordare. Oh, grozav.

— Nu mai poate aştepta?

Am mâncat ultima bucată de ravioli la conservă, apoi am răzuit cutia cu furculiţa.

— Nu.

Am cumpănit o clipă, dar nu puteai să-l ignori pe Fang atunci când era aşa. Oftând, am împins scaunul în spate şi-am ieşit afară. Pe verandă, mi-am încrucişat braţele pe piept.

— OK, hai s-o lămurim odată, am zis, încercând să nu arăt că mă enerva.

— Alege acum, s-a răstit, cu ochii scăpărându-i. *Eu sau el.*

59

— Doamne, Fang, prostuţ romantic, am făcut eu cu sarcasm. E incredibil ce sexist eşti.

A pufnit exasperat, însă, făcând asta, n-arăta nici pe departe atât de nătâng pe cât ai crede.

— Nu ca *iubiţel,* idioato! Ca membru al stolului! Doamne, eşti plină de tine, nu? Vreau să spun că ori pleacă *el,* ori *eu.* N-am de gând să rămân şi să văd cum permiţi cuiva care a încercat să ne omoare pe amândoi, şi încă de mai multe ori, să stea.

— Ştiu că dacă mă gândesc bine, am să pricep propoziţia asta, m-am răstit. Dar nu trebuie să aleg între voi doi! Oamenii se schimbă, Fang. Accept-o, a ajutat la salvarea noastră. A lucrat cu Angel împreună. Şi în timp ce eram acolo, mi-a spus despre unele lucruri care se petreceau prin Şcoală.

— Da, şi sunt sigur că n-a avut motive ulterioare pentru *asta*! Sunt *sigur* că n-are microfoane, nu ne urmăreşte, şi nu spune nimănui unde ne aflăm chiar în această secundă. Sunt convins că şapte ani de spălare pe creier *s-au topit* îndată ce te-ai uitat galeş la el.

Am rămas cu gura căscată.

— Are şapte ani, secătură! Şi nu mă uit galeş la nimeni. Nici la tine, nici la el, la nimeni. Nici prin cap nu-i trec astfel de lucruri.

Nu-l mai văzusem niciodată atât de furios pe Fang. Avea buzele strânse, iar pielea din jurul gurii i se albise.

— Sunt sigur că faci cea mai mare greşeală a vieţii tale, mi-a răspuns.

Anii trăiţi ascunşi, zburând sub radar, atât la propriu, cât şi la figurat, făceau ca şi acum, când amândoi scoteam flăcări pe nări, să vorbim cu glasurile coborâte, potrivite să ne auzim doar unul pe celălalt.

— Ari e un ucigaş, a spus Fang. E toxic. L-au contaminat şi l-au aiurit atât de mult, încât nici nu poate gândi. E o povară, iar tu nu eşti în toate minţile dacă te gândeşti că-i bine să fie aici.

Am ezitat. Fang era mâna mea dreaptă, cel mai bun prieten al meu, cel care întotdeauna, dar întotdeauna, îmi ţinea spatele. Şi-ar da viaţa ca să mă salveze, iar eu m-aş arunca înaintea trenului pentru el, fără nicio ezitare.

— Bine, am zis încet, frecându-mi tâmplele. Chiar cred că s-a schimbat, şi, oricum, data expirării lui va intra în vigoare cât de curând. Dar ştiu că prezenţa lui aici a scos din sărite pe toată lumea.

— Te-ai prins de asta, ei, Sherlock?

Ochii mi-au scăpărat.

— Încerc să ajung la un compromis cu tine, nătărăule! Aveam de gând să-ţi spun să mă laşi să mă gândesc la asta. Între timp, am să stau cu ochii pe el. La primul semn de ceva dubios, îi trag chiar eu şutul în fund. OK?

Fang s-a uitat neîncrezător la mine.

— Te-ai ţicnit? Au reuşit, în fine, să te prostească şi pe tine? Ari trebuie să plece *acum*!

— N-are unde să meargă. Ne-a ajutat, ţi-aduci aminte? N-au să-l mai lase să intre. În plus, îţi tot spun că n-are decât şapte ani, indiferent cât o fi de malac. Cum are să supravieţuiască?

— Mă doare-n cot, a rostit Fang cu răceală. Pe mine nu mă deranjează deloc dacă nu supravieţuieşte. Ţi-aminteşti de asta?

Şi-a smucit cămaşa, ridicând-o, ca să-mi arate dungile roz ale cicatricelor rămase după ce Ari îl tăiase ca pe un muşchi file şi aproape că-l făcuse să sângereze de moarte. M-am cutremurat numai gândindu-mă la ziua aia îngrozitoare.

— Îmi amintesc, am zis în şoaptă. Dar nu-l pot alunga în frig, fără niciun loc unde să meargă, fără nicio şansă de supravieţuire. Fără să ştie dacă halatele albe nu-l caută chiar şi acum. Mai durează doar câteva zile... până când expiră.

M-am simţit ciudat spunând asta. La fel ca şi cu a fi *retras*. *Expiră*. Toate, diferite cuvinte pentru *a muri*. Avea şapte ani şi n-avea să mai trăiască destul pentru a împlini opt. Iar primii lui şapte ani de viaţă au fost nasoli de tot.

Fang m-a împuns cu putere în piept.

— Hei! am făcut.

S-a aplecat foarte aproape de mine, fiind cu câţiva centimetri mai înalt ca mine, şi-am ajuns faţă în faţă. Dar de data asta nu m-a mai sărutat.

— Faci cea mai mare greşeală a vieţii tale, a mârâit. Şi-are să te coste. Ai să vezi.

Astea fiind zise, s-a întors şi-a sărit de pe verandă, fără ca măcar să mai atingă pământul înainte ca aripile sale mari, întunecate, să-l înalţe, fără niciun zgomot, în noapte.

60

Citeşti blogul lui Fang. Bun venit!
Data de astăzi: Deja este prea târziu!
Eşti vizitatorul cu numărul: 28.772.461

PENTRU TOATĂ LUMEA, ORIUNDE AŢI FI
ATENŢIE
LUAŢI AMINTE
SAVANŢII MALEFICI VOR PUNE CAPĂT VIEŢII
AŞA CUM O ŞTIM

Şi chiar şi aşa cum n-o ştim.

Ştiu cum se numeşte asta acum, oameni buni. Se numeşte Planul de Re-Evoluţie. Şi Planul de Înjumătăţire. Am scăpat din Şcoală (oricine vrea s-o arunce în aer, n-are decât s-o facă). Acum ne ascundem, hahaha. Cât eram acolo, am aflat că planul, practic, prevede UCIDEREA oricărei persoane cu orice fel de boală sau slăbiciune. Singurii oameni rămaşi vor fi cei perfect sănătoşi şi cu talente folositoare. Aşa că toată

lumea să se apuce de ceva folositor! Altfel, daţi-vă la fund. Iar dacă aveţi nasul înfundat, ascundeţi-vă sub un bolovan şi nu ieşiţi la iveală.

Care ar fi lucrurile folositoare, vă întrebaţi? Am făcut un tabel.

FOLOSITOR	**NEFOLOSITOR**
Instalator	Politician
Tâmplar	Gazetar
Constructor de bărci	Expert în istoria artei
Fermier	Maestru bucătar celebru
Gunoier	Designer de interioare
Crescător de vite	Medium pentru animale de companie
Savant	Vedetă rock/pop/hip-hop
Militar	Idol adolescentin
Personal medical	Consilier pentru dezvoltare personală

Aşadar, ar fi un moment potrivit să vă examinaţi obiectivele în viaţă.

Ultima oară când am verificat, peste 28 de milioane de oameni au accesat acest blog. Daţi-i înainte, oameni buni. Salvaţi-vă. Salvaţi-vă fraţii şi surorile. Nu lăsaţi halatele albe să pună laba pe voi.

Şi dacă vedeţi nişte copii zburători, nu spuneţi nimic.

— Fang, de undeva în America

61

Tremuram toată după cearta dintre mine şi Fang. Nu că nu ne certam noi niciodată, o făceam mai tot timpul, dar nu aşa. Era mai pornit decât îl văzusem vreodată. După ce şi-a luat zborul, am mai rămas un minut afară, până când mi-am putut lipi un zâmbet fals pe faţă. Nu avea niciun rost să-i îngrijorez şi pe ceilalţi.

Când am revenit înăuntru, stolul, Ari şi cu Total erau împrăştiaţi cu toţii fie pe mobilă, fie pe podea. Aveau acea privire înceţoşată pe care ţi-o dă primirea, dintr-odată, a mâncării pe care ţi-ai dorit-o. L-am examinat pe Ari. Era aşezat pe un scaun, singur. Nimeni dintre ceilalţi nu se afla în apropierea lui. Hainele-i erau încă murdare de sânge. Am scotocit printr-o debara şi i-am aruncat o cămaşă din flanel. A ridicat privirile, surprins.

— Mulţam.

— OK, cine ia primul schimb de planton? am zis.

— Unde-i Fang? a întrebat Gazzy.

— A ieşit puţin. Se întoarce, am răspuns scurt. Bineînţeles c-o să se întoarcă.

— Iau eu primul planton, a rostit Ari.

Am luat atunci o decizie executivă:

— Nu, e-n ordine. Am s-o fac eu. Voi, ceilalţi, culcaţi-vă.

Nu m-am uitat spre Ari.

În vreme ce restul trupei dormea, am scotocit prin frigider şi cămară, scoţând tot ce nu era perisabil şi nu cântărea prea mult. Am reîmpachetat toate bagajele noastre şi le-am pus aproape de uşă. Am umblat prin casă fără zgomot, stingând luminile, apoi am ieşit afară şi-am zburat până pe acoperişul plin de zăpadă.

M-am cocoţat lângă coşul de cărămidă, care împrăştia căldură.

Totul era liniştit.

După foarte mult timp, s-a întors Fang. Am încercat să nu scot un oftat de uşurare. Oricum, nu fusesem chiar atât de îngrijorată. A zburat sus, m-a văzut şi a aterizat, dând din aripi pentru a-şi păstra echilibrul în vreme ce încerca să găsească un loc pe acoperiş.

Niciunul dintre noi nu prea se dă în vânt după scuze sau îmbrăţişări din toată inima. I-am aruncat o privire, apoi mi-am văzut mai departe de planton, făcând regulat verificări la 360 de grade, ascultând şi aşteptând.

— Douăzeci şi opt de milioane de oameni au accesat blogul, a zis el.

Doamne Dumnezeule!

— Îhî.

— Spun tot ce ştiu despre ce se petrece acolo, a continuat. Poate, dacă se trezesc suficienţi oameni, ar putea opri ceea ce se întâmplă.

Oprirea tărăşeniei este treaba ta, Max.

— Credeam că *noi* trebuie să oprim asta, am zis.

— Cum, cu o mână legată la spate? a întrebat Fang sarcastic. Nu *trebuie* să salvezi tu lumea, Max, indiferent ce ți se spune.

Dintr-un motiv sau altul, asta m-a durut, ca și cum nu credea că aș fi putut s-o fac. Întotdeauna am crezut că o să fie alături de mine pentru orice trebuia să fac.

— Deci, acum tu și cu blogul tău o rezolvați? Pot să mă duc la culcare și să dorm liniștită?

Vorbele mi-au ieșit mult mai caustice decât intenționam. Fang mi-a aruncat o privire piezișă, cu o expresie de nepătruns. A dat din umeri și s-a uitat în altă parte.

OK, acum mă enervasem iar. Uram momentele când Fang și cu mine ne certam, dar detestam și mai mult că era convins că eu, știți, n-aș fi în stare să salvez lumea de una singură.

Sunt sigură că o mulțime de fete de aiurea își fac probleme pentru același lucru, nu?

— Iar acum o să-mi spui că auzi o Voce în cap, am zis sarcastică, și m-am ridicat în picioare.

M-am legănat pe acoperiș, întinzându-mi aripile pentru echilibru. Așa cum face o veveriță cu coada. Numai că aripile mele aveau o anvergură de aproape patru metri.

— Poate, a zis el rece, fără să mă privească.

Am rămas fără grai. Ceea ce, după cum știți, se întâmplă foarte rar.

— Bine. Faci de pază în schimbul doi, am mormăit, și-am sărit de pe acoperiș.

Am aterizat în zăpada moale și-am dat un ocol casei, îndreptându-mă spre verandă.

Înăuntru, Ari nu sfâșiase gâtul nimănui în timp ce dormeau. Mi-a venit în minte faptul că Angel era telepatică,

şi-ar fi interceptat orice intenţie rea ar fi avut Ari. Oricum, eram destul de sigură de asta.

Mi-am făcut rondul, am verificat stolul adormit, apoi m-am aşezat într-un fotoliu, chiar lângă locul unde Ari dormea adânc pe podea. În felul ăsta, dacă se mişca, mă trezea şi pe mine.

Încă scăpăram de furie din cauza lui Fang. Nu-mi venea să cred cât era de plin de sine. El şi blogul lui. Foarte bine! Să-l lăsăm să salveze lumea. Eu încă mai aveam o misiune.

Amândoi aveţi nişte decizii dificile de luat, Max. Decizii care vor afecta întreaga lume, viitorul tău. Viitorul tuturor.

Oh, bine, deci nu se fac presiuni, m-am gândit. Am lovit perna fotoliului, aducând-o la o formă mai confortabilă, şi-am închis ochii.

N-aveam să pun geană pe geană.

62

Dimineaţa, Fang şi cu mine ne-am despărţit.

Şi ca să clarific lucrurile, *eu* l-am părăsit. La o fracţiune de secundă după ce m-a părăsit el.

Mi-a spus că voia să facă aşa cum credea el, să-şi continue propria sa misiune, după cum s-a exprimat. Voia să acţioneze pe baza unor indicii pe care i le trimiteau oamenii pe blogul său.

M-am holbat la el.

— Îţi bazezi planul de salvare a omenirii pe *e-mail?*

Mi-a întors privirea.

— Iar tu te iei după o Voce din capul tău. O Voce care de fapt nu-i a ta atunci când vorbeşti cu tine însăţi, da?

Ei bine, dacă a pus problema în felul ăsta...

Pur şi simplu, nu pricepeam ce se întâmplă.

Iar apoi a trebuit să le spunem şi copiilor. Am repetat în minte o sută de conversaţii. Ce-ar putea spune ei? Cum să le explicăm?

— Am decis s-o iau pe propriul meu drum, le-a spus Fang, abrupt, celorlalţi. I-a aruncat o privire lui Ari, apoi a continuat: Aproape toată lumea e bine-venită să mă urmeze.

Să plece cu el? Numai peste cadavrul meu.

— Eu cred că ar trebui să rămânem cu toţii împreună până când se întoarce Fang, am spus calmă.

Pentru că dacă vreunul dintre voi îl alege pe el în loc de mine, îl ucid.

Patru perechi de ochi din gaşcă, un câine şi Ari s-au holbat spre noi, când la unul, când la celălalt.

— Sfinte Sisoe, a făcut Total.

— Oameni buni, n-ar trebui să faceţi aşa ceva, a zis Nudge, părând îngrijorată.

Am dat din umeri, cu obrajii arzând. Fang era cel vinovat.

— Copii nebuni, a mormăit Total.

Păşea încoace şi-ncolo pe picioarele lui scurte, apoi s-a dus şi s-a pus pe bombeurile lui Angel. Ea s-a aplecat şi l-a mângâiat, absentă, pe cap.

— Trebuie să alegem? a chiţăit Gazzy.

S-a uitat la Fang, apoi la mine. Apoi la Ari.

Rahat, mi-am zis.

— Eu mă duc cu Fang, a spus Iggy.

Faţa lui era lipsită de expresie, însă vocea lui mi-a frânt inima. Şocată, m-am bucurat că nu-mi putea vedea faţa. Am înghiţit cu greu, incapabilă să mai vorbesc.

— Eu o să rămân cu Max, a zis Nudge posomorâtă, punându-şi mâna într-a mea.

I-am strâns-o, însă am văzut cum îl privea pe Ari din colţul ochilor. N-avea încredere în el, nu-l voia împreună cu noi.

— Merg oriunde se duce şi Angel, a spus Total. Dacă trebuie.

Gasman şi Angel păstrau tăcerea. Angel trebuie că îi vorbea telepatic, pentru că el a dat din cap şi părea să se

concentreze din greu. În cele din urmă, Angel a clătinat hotărâtă din cap şi l-a împins pe Total de pe bombeurile sale pentru a veni şi se aşeza lângă mine.

— Eu rămân cu Max, a anunţat.

— Da, mă rog, a făcut Total ţâfnos, reluându-şi locul pe picioarele lui Angel.

— Eu merg cu Fang, a zis Gazzy.

M-am holbat la el uluită. Ari era ultimul rămas, un outsider evident în familia noastră.

— Descreieraţi, a mormăit Ari, venind să stea lângă mine.

Faţa începea să i se vindece destul de repede, la fel cum se întâmpla şi cu rănile noastre.

— Max, a adăugat.

Te rog, te rog, nu mă face să regret asta, m-am rugat instanţei supreme. *Adică, nu mai mult decât regret deja.*

— Bine, a rostit Fang, aruncându-şi rucsacul pe un umăr.

— Bine, am zis, ridicându-mi bărbia, dorindu-mi din toată puterea mea ca el să nu fi făcut aşa ceva şi asigurându-mă că nu-şi dădea seama că-mi doream aşa ceva.

Şi asta a fost tot. Stolul se despărţise în două. Iar eu n-aveam nicio idee dacă-l voi mai revedea vreodată pe Fang şi grupul său.

63

Un semn al calității de lider? Să apari înaintea celor rămași cu tine cu o expresie calmă și un aer încrezător, când cu greu te abții să nu-ți borăști și mațele prin zăpadă din cauza stresului și supărării.

Jumătate din stolul meu se dusese. Fang plecase. Cel care-mi era mâna dreaptă. Cum a putut să facă asta? N-avea nevoie de mine?

Mi-am îndreptat umerii. Eu n-aveam nevoie de *el*. Nu mai aveam nevoie.

— OK, gașcă, le-am zis lui Nudge, Angel și Ari — și Total.

Am observat că Nudge și Angel încercau să nu izbucnească în plâns. Posibil Ari și Total la fel, dar în cazul lor era mai greu să-ți dai seama.

— Nu-mi vine să cred că au plecat, a spus Nudge, ca de obicei, rostind ceva la care mă gândeam și eu, însă n-aș fi spus-o niciodată cu glas tare. N-ar trebui să ne despărțim. Ne-am promis că n-o să ne mai despărțim niciodată. Trebuie să ne ținem unii lângă alții.

Spune-i asta lui Fang.

— Nu-i ceea ce speram să se întâmple, dar ne descurcăm noi, am comentat pe un ton autoritar.

— Şi-acum ce-o să facem? a întrebat Angel. Avem vreun plan?

I-am aruncat o privire arogantă.

— *Întotdeauna* există un plan. De câte ori trebuie să vă mai repet asta, oameni buni?

Haide, Max, scoate repede un plan din pălărie.

Plecaţi în Europa.

Oh, slavă Domnului. Doamnei. Oricui. Vocea avea, în sfârşit, ceva constructiv de spus, şi nu vreo tâmpenie de răvaş scos din prăjiturile-surpriză.

— Plecăm în Europa, am zis apăsat.

Le-am împărţit rucsacurile, şi de-abia atunci mi-am dat seama că Ari sau eu va trebui să-l cărăm pe Total, în cea mai mare parte a timpului. Nici Nudge şi nici Angel n-ar fi fost capabile să-i suporte greutatea pentru prea multă vreme. Grozav. Speram ca Ari să nu-l înfulece pe Total.

— Europa!

Nudge părea entuziasmată.

— Întotdeauna mi-am dorit să merg în Europa! Pe unde-o luăm? Vreau să văd Tunul Eiffel!

— Este un turn, am zis *Turnul* Eiffel. De fapt, acum ne îndreptăm spre...

Spre Anglia, prima dată. Începe cu Anglia. Caută Şcolile.

— Anglia, am spus, întinzând braţele către Total.

A făcut un mic salt, şi l-am băgat în jacheta mea, trăgând fermoarul. Numai căpşorul lui mic şi pufos se ţea până la gât. Încă mai arăta puţin cam jigărit, dar speram ca blana de pe faţă să-i crească mai repede.

— O să căutăm Şcolile, o să căutăm informaţii. Trebuie să aflăm tot ce putem despre acest Plan de Re-Evoluţie. Şi va trebui să ne mişcăm repede.

— Sunt de partea voastră, a zis Ari, părând sincer. Am să vă protejez, indiferent ce se-ntâmplă. S-a uitat în jos, şi-am surprins o clipă imaginea băieţelului speriat, de şapte ani, din interiorul lui. Oricum, asta până la data expirării mele, a adăugat.

Am dat din cap, nelăsând să mă copleşească vreo emoţie.

— Bine atunci, am rostit, începând să alerg pe cărare, pentru o decolare rapidă. O luăm spre est!

Ca întotdeauna, m-am simţit mult, mult mai bine odată ce-am ajuns sus, în văzduh. Pământul de sub noi era acum o întindere peticită de verde şi maro, cu firişoare subţiri, argintii, şi petele cenuşii ale oraşelor. Era rece, iar vântul îmi făcea ochii să-mi lăcrimeze, dar mă simţeam mult mai calmă, mai stăpână pe situaţie, în zbor.

Şi mi-a trecut prin minte ideea că Anglia era, cu adevărat, foarte departe, dincolo de o mare fremătătoare. Mai zburaserăm noi de vreo două ori timp de şapte, opt ore fără oprire, dar a fost greu şi-am rămas laţi după aceea. Şi Dumnezeu ştia că Ari nu era un zburător grozav. Nu cu aripile alea ciudate, lipite cu bandă adezivă. Hmm. Niciun loc unde să aterizezi şi să-ţi tragi sufletul peste Oceanul Atlantic.

Duceţi-vă la Washington DC. De acolo aveţi un zbor direct de pe aeroportul Dulles.

Cum, cu avionul?

Exact. Cu un avion argintiu strălucitor.

Noi... într-un avion. Asta părea ceva aiurea, cumva. Ceva redundant. În plus, mai era şi problema claustrofobiei, a spaţiului restrâns.

O să fiţi bine.

— Ne ducem la Washington DC, mi-am anunţat ministolul. O să luăm un avion de acolo.

Toţi au părut uimiţi. Iar eu mă întrebam cum o să-l strecurăm pe Ari, cu aspectul său bizar şi înspăimântător, prin aeroportul aglomerat.

— O să luăm un avion? a întrebat Nudge, cu glasul devenit un chiţăit.

Total s-a încruntat.

— Nu-i cam redundant? a întrebat.

Am oftat.

64

Zborul spre vest fără Max era ca şi cum ar fi zburat cu o aripă lipsă, se gândea Fang. Îi tot vedea faţa, furioasă, nedumerită, şi, cu toate că ea n-ar fi recunoscut asta niciodată, speriată. Îi tot văzuse chipul în fiecare zi din întreaga lui viaţă. Îl văzuse murdar de noroi uscat, învineţit şi însângerat, mârâind, râzând, dormind, rostind minciuni complicate cu cea mai mare sinceritate... privindu-l cu acea lumină în ochi, acea comunicare dintre ei...

Însă îl pusese cu spatele la zid. Ce aşteptase din partea lui? Să se relaxeze şi să-l accepte pe Ari? Ca şi cum, da, sigur, pur şi simplu ar fi *uitat* de câte ori încercase Ari să-i ucidă, că, după toate probabilităţile, era împănat cu tehnică de urmărire şi le marca poziţia, că era atât de periculos să-l ai prin preajmă. Era o catastrofă alcătuită din părţi disparate, peticite, adunate împreună într-un trup, actualizări, emoţii contorsionate, tortură psihică. O bombă cu ceas ambulantă, zburătoare, pe cale să explodeze.

Fang privea lucrurile astfel: dacă ştiai c-o să dai colţul peste vreo două zile indiferent ce se întâmpla, atunci ce mai conta ce făceai? Puteai să faci tot felul de tâmpenii, chestii periculoase, să încalci legea, să ucizi pe cineva. Nimic n-ar mai conta, pentru că ai fi ţeapăn şi rece peste

două zile. Prietenii nu contau, loialitatea nu conta. Puteai să pui punct unei relații în orice fel.

Cu așa ceva alesese Max să-și petreacă timpul. În preajma cui lăsa ea copiii mai mici.

Fang ar fi urmat-o pe Max și la capătul lumii, indiferent unde s-ar fi aflat. Dacă ea s-ar fi aruncat în conul unui vulcan activ, ar fi sprijinit-o, indiferent de consecințe.

Însă cu Ari nu se putea împăca.

— Fang?

Glasul lui Gasman era slab. Niciunuia dintre ei nu-i plăcea că se despărțiseră. Dacă se simțeau ca și cum le lipseau ceilalți, era pentru că asta se și întâmplase. Fang privi spre el și-și înălță sprâncenele.

— Unde mergem?

— Spre coasta de vest, zise Fang.

Era direcția opusă oricăreia alese de Max.

— Și ce-i acolo? întrebă Iggy.

Ciudat că întrebi așa ceva.

— Cel mai vast sistem de diseminare a informației din lume, zise Fang. Un loc de unde răspândești repede veștile.

Gasman se încruntă.

— Poftim? Vreun loc cu computere? Un fel de turn?

Fang clătină din cap.

— Revista *People*.

— Asta face parte din planul „Dă-te la fund și treci neobservat"? întrebă Iggy direct.

— Nu, spuse Fang, înclinându-și vârfurile aripilor aproape imperceptibil, pentru a-i conduce într-un viraj de douăzeci și trei de grade. Asta face parte din planul „Dezvăluie întreaga poveste, postează pe blog, spune întregii lumi".

— Oh.

Mda. Întotdeauna prefă-te că există un plan. O lecție pe care o învățase atât de bine de la Max.

65

— Vă urăsc! Sunteţi nişte rataţi!

Chipul lui Iggy era o imagine a furiei şi frustrării.

— Nu sunteţi decât nişte nemernici.

Fang îşi dădu ochii peste cap. Apoi, amintindu-şi, zise:

— Îmi dau ochii peste cap, Iggy.

— Eu ridic din umeri, spuse Gasman, muşcând hulpav dintr-un hotdog. N-am nicio idee despre ce naiba vorbeşti.

— *Descrie-mi* oamenii de pe plaja asta, zise Iggy din nou. Asta-i Venice Beach! Parte din L.A. Oraşul unde se află Universitatea Arătărilor! Iar voi, tipilor, vă uitaţi peste hărţi şi alte chestii.

— Chiar e pe-aici un colegiu numit Universitatea Arătărilor?

Gasman părea încântat.

— Nu, îi spuse Fang.

Şi astfel se alese praful de visele lui Gazzy privind învăţământul superior.

Fang netezi harta pe banca din scânduri din faţa lor, şi începu să caute repere. Asta până când Iggy îl lovi cu piciorul.

— Au! La naiba! Ce-i cu tine?

Mâna lui Iggy țâșni fără greș, înșfăcându-l pe Fang de cămașă. Îl trase spre el, până ce fața-i ajunse aproape de a lui.

— *Descrie-mi. Oamenii.*

— Sunt un milion de oameni, zise Fang iritat. De ce? Te întâlnești cu cineva anume pe-aici? Ar trebui să caut un bărbat cu un trandafir între dinți, ținând în mâini un exemplar din *New York Times?*

— Asta-i Venice Beach, repetă Iggy, locul unde găsești disco roller. Simt mirosul uleiului de cocos. Aud chicoteli ascuțite. Știu că trebuie să fim înconjurați de iepurașii de plajă, iar voi vă holbați la o *hartă!*

Oh.

— Ce-i un iepuraș de plajă? întrebă Gasman cu gura plină.

Fang se uită prin jur.

— Iepurași de plajă, pisicuțe de plajă, cui îi pasă? Atâta timp cât nu sunt Zburători.

Igyy gemu atât de tare, că mai multe persoane din apropiere se întoarseră să se uite. Fang îl lovi ușor în fluierul piciorului, spunându-i să se calmeze.

— Cui îi *pasă*? șopti Iggy, părând scandalizat. Cui îi pasă? Mie! Voi puteți să le vedeți. Eu nu. Și numai Dumnezeu știe că nu pot face cunoștință cu ele numai prin *atingere.* Faceți-mi un serviciu!

Ce-ar face Max în situația asta? se întrebă Fang. De fapt, nu credea că Iggy i-ar fi spus lui Max despre asta. Asta era o chestiune de la bărbat la bărbat. Oftând, Fang aruncă o privire în jur.

— Ăăă... bine. Sunt două fete acolo. Una poartă un bikini alb. Alta are inscripția „Utopia" scrisă pe fundul ei. Au păr lung, blond. Ăăă... dincolo este o fată asiatică,

goneşte pe nişte role, împreună cu câinele ei, care-i un ogar sau aşa ceva şi aleargă lângă ea. Hait, aproape că l-a cosit pe un plimbăreţ.

— Ce poartă? întrebă Iggy.

— Un bikini în dungi.

— Şi apărătoare pentru genunchi, se băgă şi Gasman.

— Oh, Doamne, oftă Iggy. Mai zi, mai zi.

N-ar fi făcut niciodată asta în faţa lui Max, se gândi Fang. L-ar fi certat zdravăn, spunându-i că e un ticălos sexist. Însă aici erau numai ei între ei, băieţii.

— Ăăă... o tipă se întâlneşte cu prietenul ei, continuă el. Prietenul îi întinde un cornet cu îngheţată. Oh... curge. Hm, i s-a scurs pe... piept.

Iggy inspiră şuierat.

— În mod sigur o s-o păteze, zise Gasman. E ciocolată.

— Hmm, făcu Fang, privind-o pe fată cum se şterge pe piept cu un şervеţel de hârtie.

— Ce-i cu sunetul ăsta? întrebă Gasman.

— Poftim?

— Sunetul ăsta, insistă Gasman. Ce-i cu el? *Fang.*

Fang clipi de două ori şi privi în jos la Gasman, care îl trăgea de mânecă.

— Sunet?

Apoi auzi şi el. Un huruit. Un cor uniform de glasuri mecanice.

Oh, rahat!

— Sus şi valea de-aici! zise el. Sunt Zburătorii. *Ne-au găsit!*

66

Citeşti Blogul lui Fang. Bun venit!
Data de astăzi: Deja este prea târziu!
Eşti vizitatorul cu numărul: 972. 361.007

Hollywoodul lovit

Aşadar, pentru aceia dintre voi care vă aflaţi în apropiere de L.A., trebuie să vă mărturisesc ceva în legătură cu avarierea serioasă a celebrului semn Hollywood. Un milion de oameni plini de speranţe au ridicat acel semn ca pe un simbol al viitoarelor cariere în cinematografie, şi, desigur, îmi cer scuze pentru distrugerea lui.

Dar n-a fost vina mea.

Gasman, Iggy şi cu mine ne vedeam de treburile noastre, pe undeva în zona de lângă L.A. (care se întinde din Tijuana până hăt departe, la Pismo Beach), şi, deodată, din cer senin, vreo două sute de Zburători au tăbărât asupra noastră. De unde ştiau unde suntem?

Întotdeauna am presupus că ne urmăreau fie prin cipul lui Max, fie prin câinele lui Angie.

Iar ei, după cum cred că aţi aflat, nu mai sunt împreună cu noi.

Aşadar, de unde au ştiut unde să ne găsească, dacă nu cumva unul dintre noi trei le raportează?

Ceea ce este, desigur, imposibil.

Oricum, aşa cum v-am spus înainte, Max a văzut mii de Zburători la Şcoală, atârnând în şiruri, la încărcat. Aşa că astăzi au lăsat o mulţime dintre ei să iasă la un zbor de încercare. Trebuie să vă spun, oameni buni, că aceste chestii sunt rapide. Sunt puternice. Pot zbura multă vreme fără oprire.

Dar şi isteţe? Nu prea.

Gaz, Iggy şi cu mine am decolat imediat, repede, din locul unde stăteam total nevinovaţi. Întotdeauna ne descurcăm mai bine în aer. Bineînţeles, gurile s-au căscat, ochii s-au holbat, copiii mici au început să urle etc atunci când, dintr-odată, ne-am deschis aripile şi ne-am luat zborul. Cred că suntem neobişnuiţi chiar şi după standardele din L.A.

Noi trei împotriva a două sute de Zburători? Nu prea cred. Da, am fi făcut faţă la şaizeci, poate chiar optzeci, nicio problemă. Însă nu la două sute. Nici dacă ar fi fost Max acolo.

Da, bine, poate dacă Max ar fi fost acolo. Poate la cele două sute. Însă nu era acolo.

Oricum, Gaz, Iggy şi cu mine am implementat, instinctiv, un plan de acţiune încercat şi verificat, Planul

Delta, pe care l-am folosit de nenumărate ori, aducându-l la nivelul unei arte. Practic, înseamnă un fel de „fugi ca din puşcă". Ori, mai degrabă, „zbori ca din puşcă".

Am zburat. Ne-am cărat de-acolo cu iuţeala fulgerului. Zburătorii nu păreau să aibă probleme de altitudine: ne-au urmat, cu uşurinţă, până sus, la o altitudine de croazieră a unui 747, unde chiar şi eu începeam să am probleme cu respiraţia. La fel ca şi Eliminatorii, nu sunt cine ştie ce agili, însă sunt al naibii de rapizi şi îngrozitor de puternici.

Unul dintre cei mai noi explozivi ai lui Iggy a distrus vreo cincizeci dintre ei, şi cu ocazia asta îmi cer scuze tuturor celor aflaţi la petrecerea MTV de pe plajă peste care au căzut bucăţi de metal şi piele sintetică de Zburător. Restul s-au aruncat după noi şi n-am putut să-i depăşim în viteză.

Apoi am văzut dealurile Hollywoodului. Am zburat direct spre semn şi, în ultima, dar chiar ultima clipită, am ţâşnit într-un zbor vertical direct. Adică, atât de aproape încât catarama de metal a curelei mele a zgâriat una dintre litere. Dar am reuşit toţi trei, ţâşnind în sus precum rachetele.

Zburătorii n-au fost atât de norocoşi. Unul după altul, s-au izbit direct de semn, declanşând şocuri electrice care i-au prăjit, făcându-i pe câţiva să explodeze ca nişte popcorn metalic, îmblănit. Iar dacă vă închipuiţi că asta ar fi o descriere cam morbidă, bucuraţi-vă că nu v-aţi aflat acolo, ca să vă lovească o

puzderie de mici fragmente din ei. Cred că numai şase sau şapte dintre ei au reuşit să evite carnajul şi n-am nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat cu ei.

După ce ne-am tăvălit pe jos de râs, am întins-o de-acolo, iar acum ne ascundem. Iarăşi.

Noi: vreo 200. Greu de spus exact câţi, cu toate bucăţile alea zburând peste tot.

Ei: 0.

Înghiţiţi asta, nemernici în halate albe. Acum, datoraţi Californiei un nou semn al Hollywoodului.

— Fang, de undeva prin Vest

67

Postează un comentariu pe Blogul lui Fang
Hollywoodul lovit
108 comentarii

Kewl dude 326 a zis:
Oh frate Fang e super, vreau să spun atunci când voi băieţi i-aţi terminat pe zburători. şi io aş fi murit de râs. dă-i nainte cu zboru, omule.
San Diego
11:51 AM

Sugargrrl a zis:
Dragă Fang,
Sunt foarte bucuroasă că eşti bine. Îi urăsc pe zburătorii ăia, şi sper să se prăbuşească şi să se facă toţi scrum. Dacă ai nevoie de un loc unde să stai în Roanoke, Virginia, doar trimite-mi un e-mail.
12:14 PM

Heather a zis:

Ar trebui să formăm cu toţii grupuri şi să căutăm peste tot laboratoare şi Şcoli şi de-astea! Sunt milioane şi milioane de puştani pe lumea asta, şi-am putea repara tot ce-au poluat şi distrus adulţii. Gropile de gunoi şi deversările de petrol, speciile pe cale de dispariţie şi tăierea pădurilor, folosirea maşinilor poluante şi nepăsarea faţă de mediu şi de animale! S-a dus vremea lor de distrugere a tot ce este! A venit clipa ca toţi Copiii Verzi să se unească!

Heather Schmidt
Preşedinte, GreenKidsforaGreenerPlanet.org
12:57 PM

Streetfightr a zis:

Noi, copiii, tre s preluăm conducerea. Adulţii au distrs tot. Ne distrg întrga planetă. Puştimea r trebi s conducă tot. Vor s tăcem. Nu mai tăcem!

Brooklyn
1:20PM

Chen Wei a zis:

Fang, mă întrebam: tu ai prietenă?
Hong Kong
P.S. Am 15 ani, dar arăt mult mai tânără.
2:40 PM

Carlos a zis:

Eu zis să ardem toate laboratoarele ştiinţifice! Să-i transformăm pe toţi adulţii în sclavi!

Texas
3:07 PM

Anonymous a zis:

Carlos, nu, asta-i o prostie. Avem nevoie de ştiinţă. Ştiinţa în sine nu-i rea. Devine rea atunci când o folosesc oameni răi ca să facă lucruri rele. Putem face lucruri bune cu ştiinţa. Cum ar fi hrănirea populaţiei lumii. Nu vreau să-i facem pe toţi adulţii sclavi. Părinţii mei sunt adulţi, dar sunt buni.

Viitor Savant Îngrijorat
Louisiana
4:21 PM

Adide a zis:

Mi-e teamă că adulţii ne vor distruge planeta. Vreau să se oprească. Aş dori să se folosească de ştiinţă pentru a obţine recolte mai bune şi mai multă ploaie. În loc de bombe, ar trebui să facă mai multe cărţi de şcoală pentru copii.

Uganda
4:26 PM

cobra a zis:

Fang, io cre că v-am văzt zburând deasupra băcăniei unchiului meu din Parcul Lincoln.

Chicago
5:27 PM

Dita a zis:

Nu-mi vine să cred că tu şi cu Max v-aţi despărţit! Voi ar trebui să rămâneţi împreună! Acum sunt chiar şi mai îngrijorată pentru voi. Fiţi şi mai prudenţi.

Mumbai.
6:08

Sean a zis:

Fang, vreau să fiu copil-pasăre. Nu-mi pasă ce trebuie pentru asta.

Aş face orice să pot zbura şi să fiu împreună cu stolul. Spune-mi unde te pot găsi. Vreau să vin cu voi, astăzi.

Manchester, Anglia

6:35 PM

Sue_P a zis:

Şi eu vreau să vin! Mi-ar plăcea să am aripi, dar cred că este prea târziu pentru mine. M-ar durea. Însă am să lupt pentru voi pe pământ!

Doar spuneţi-mi unde şi când!

Palm Beach

6:38 PM

Fang stinse computerul după ce parcurse mii de mesaje ca acestea. Max nu credea că blogul putea ajuta la ceva, însă el era sigur că putea. Era convins că ar putea aduna o armată de sute de mii de... copii obişnuiţi, care ar putea fi curajoşi şi hotărâţi, dar care habar n-ar avea să se lupte şi-ar fi măcelăriţi repede.

Oftă şi se lăsă pe spate, rezemându-şi capul pe un braţ. Chestia asta cu liderul de grup era cam naşpa.

68

Ministolul meu era bine, datorită lui Angel. Ca material de referinţă ulterior, iată câteva lucruri pe care le puteţi face dacă sunteţi o anomalie genetică în vârstă de şase ani, cu capacitatea de a controla mintea altor oameni:

1) Obţineţi bilete la Business Class pentru voi şi alte trei anomalii genetice, plus un câine, la British Airways.
2) Convingeţi securitatea aeroportului că terrierul vostru vorbitor este un câine-ghid, având, astfel, acces peste tot, inclusiv la toaleta pentru femei — chestie care, sincer, nu m-a încântat deloc.
3) Îi faceţi pe oameni să nu-l remarce pe Eliminatorul mătăhălos, urât ca moartea, care se bălăbăneşte pe lângă voi.
4) Odată aflaţi la bord, îi ajutaţi pe oameni să creadă că este absolut normal ca un câine să ocupe propriul său loc *şi* să primească de mâncare.
5) Aranjaţi să vi se servească, fiecăruia, câte trei porţii deodată, de clasa întâi, nu porcăriile oferite bieţilor fraieri de la clasa economică.

— Total, am şoptit. Oamenii *trebuie* să treacă pe lângă tine ca să ajungă la toaletă. Nu mai mârâi.

— Scuze, a mormăit. Se apropie prea tare de friptura mea. Că veni vorba de asta, n-ai putea să mi-o tai în bucăţele?

M-am aplecat şi am tăiat repede friptura de pe tava lui Total. Am văzut-o pe Angel rânjind spre mine, şi nu m-am putut abţine să nu rânjesc şi eu. Da, stolul meu a fost rupt în două: jumătate din el dezertase. Eram nişte fugari fără adăpost, ca de obicei. Mergeam într-un loc străin, fără să avem habar ce vom face odată ajunşi acolo. Iar acum eram captivi într-o mare cutie de sardele, împreună cu o mulţime de străini, şi mă rugam ca nu cumva să fie cu toţii Eliminatori sau halate albe.

Şi totuşi.

— Grozav scaun, a zis Ari, bătându-i braţele cu labele lui cu gheare, supradimensionate.

— E destul de distractiv, a zis Angel.

A dat o mică lovitură în fotoliul ei şi-a început să treacă în revistă oferta de filme la cerere.

— Max? a şuşotit Nudge de pe locul ei de dincolo de interval. Crezi că oamenii ăştia sunt OK?

A dat din cap spre ceilalţi pasageri.

— Sper că da, am răspuns, ţinându-mi glasul scăzut. Dar nu sunt sigură. N-ar fi exclus ca totul să fie aranjat şi să fim înconjuraţi de halatele albe, care vor sări pe noi. Însă Angel n-a recepţionat nimic deosebit, cum ar fi vreo intenţie rea venind din partea vreunei persoane de la bord. Aşa că sper să fie OK.

— N-am mai fost niciodată cu avionul, a zis Nudge.

— Niciunul dintre noi n-a mai fost. E cam ciudat, nu?

— Da. E chiar confortabil. Scaunele astea pot să se facă pat, ştiai? Şi micul televizor, revistele şi mâncarea, personalul care-ţi aduce tot felul de lucruri.

Am dat din cap. Eram destul de răsfăţaţi. Adică, în comparaţie cu obişnuitele plăceri ale vieţii noastre — dormitul prin tuneluri de metrou şi mâncatul de prin coşurile de gunoi.

— Dar mi se pare cam aiurea să fim în aer şi nu... afară, ştii? Şi mi-e dor de...

S-a oprit, muşcându-şi buza.

— Şi mie, am rostit încet. Dar sunt sigură că sunt bine. Şi mai cred c-o să-i vedem iar cât de curând.

Pentru că aveam de gând să-i urmăresc ca un *copoi* odată ce misiunea se va fi încheiat. Intenţionam să-l tachinez pe Fang cu asta pentru tot restul *vieţii* lui. Nu putea scăpa el de mine aşa de uşor.

— Sper să nu se întâmple nimic rău cu avionul ăsta, mi-a şoptit Nudge. Pare atât de... nefiresc pentru o maşinărie să fie în aer. Nu pricep cum se ţine sus.

— Are motoare puternice şi gălăgioase, am zis, lămurindu-i hotărât situaţia în stilul meu autoritar. Însă o să-ţi spun ceva... dacă se întâmplă ceva cu avionul ăsta, noi patru vom fi cei care scapă.

Chipul lui Nudge s-a înseninat.

— Oh, da. Nu m-am gândit la asta.

— Acum, odihniţi-vă înaintea invaziei Marii Britanii.

69

După un răgaz confortabil de şapte ore, era timpul să revenim la treburile noastre, odată ce-am aterizat pe aeroportul londonez Heathrow. Am făcut întregul zbor şi nimeni nu s-a transformat într-un Eliminator ca să ne atace, iar avionul n-a picat din cer ca un bolovan, aşa că era un început excelent.

Câteva clipe după ce-am debarcat, m-am oprit, sperând că, poate, Vocea o să se îndure de mine, oferindu-mi instrucţiuni clare şi uşor de urmărit.

Dar nu s-a întâmplat asta. Vocea era MIA[1], iar noi eram pe cont propriu.

Ceea ce era *bine*. Reuşisem să-i aduc pe toţi până aici. Vocea era un fenomen recent, şi, în ceea ce mă privea, n-avea decât să rămână aşa.

— OK, am zis, bătând din palme.

Ministolul s-a adunat în jurul meu.

— Primul lucru pe care ar trebui să-l facem ar fi să găsim un Internet Café, să intrăm pe Web şi să căutăm Itexul pe Google. Chiar dacă nu-l găsim după nume, o să vedem, probabil, alte linkuri care ne-ar putea ajuta.

[1] *Missing in Action* — dispărut în misiune.

— Hei, hei, stai aşa, a rostit Total. Suntem la *Londra.* Vrei să spui că nu mergem să vedem Bijuteriile Coroanei?

— Nici Turnul Londrei? a adăugat Angel.

— Ooh, uite, Muzeul Doamnei Tussaud[1]! a spus Nudge, arătând spre un poster afişat pe un chioşc. Trebuie să mergem acolo!

Încă o dată, eram derutată de talentul stolului de a ignora cu totul faptul că luptam pentru *viaţa* noastră. Pentru viaţa întregii *omeniri.*

Încruntându-mă, am continuat.

— Probabil, Itex are sediul principal pe undeva prin suburbii, nu chiar în oraş.

— Palatul Buckingham, m-a luat Ari prin surprindere. Cu tipii ăia cu căciulile lor de blană, caraghioase.

— Da, da! Palatul Buckingham! a aprobat Nudge, fără să se uite la el.

Am inspirat adânc, pregătită să încep să dau ordine.

Ştii, atunci când ai dreptate, asta-i tot ce primeşti, a rostit Vocea.

— Ce naiba vrea să însemne asta? am întrebat, iritată.

— Palatul Buckingham, mi-a explicat Nudge, e locul unde trăieşte regina. Şi domnul Regină.

— Nu, nu cu tine vorbeam, am mormăit.

M-am sprijinit de-un perete şi am închis ochii pentru o clipă. *Vrei să explici asta?* m-am gândit. *Sau e vreunul din koanurile alea[2] kung fu asupra cărora se cere să meditez pe vârful unui munte? Hmmm.*

— Max? a întrebat Angel. Te doare capul?

---

[1] Celebrul muzeu londonez al statuilor de ceară.

[2] O întrebare, paradox sau ghicitoare Zen care nu admite nicio rezolvare logică.

Părea îngrijorată.

— Nu, sunt bine, am zis. Lasă-mă un minut. Şi fii cu ochii-n patru.

Stolul meu aştepta răbdător, spre deosebire de mine. Eram gata să scrijelesc peretele cu unghiile.

Da, ar trebui să-ţi urmezi misiunea, a spus Vocea, răspunzându-mi în mod miraculos. *Însă n-ai învăţat cum să-ţi echilibrezi actul conducerii. Trebuie să conduci, dar trebuie să şi asculţi.*

Şi să-i las să facă tot ce vor? am întrebat în tăcere.

Max, sunt copii. Sunt aici doar de dragul excursiei. Un lider puternic poate fi flexibil uneori.

Am deschis ochii.

— Bine. O să facem un tur, mergem în toate locurile de interes. Angel, du-ne într-unul din autobuzele alea cu etaj, cu traseu turistic.

— OK! a aprobat ea fericită, în vreme ce Nudge lovea aerul cu pumnul.

Ne-am îndreptat spre zona Transporturilor Urbane.

— Eu vreau să stau sus, a zis Total, alergând pe lângă Angel. Dar în jacheta lui Max, pen' că-i rece.

— Oh, sigur că da, am spus, dar în aşa fel încât să nu mă audă nimeni.

N-ai dreptate, Voce, m-am gândit. *Sunt copii, însă nu sunt aici doar pentru excursie. Am nevoie de fiecare dintre ei dacă vreau să reuşesc.*

70

— Alea nu-s bijuteriile adevărate.

Eram sigură de asta. În niciun caz n-ar fi putut lăsa Bijuteriile Coroanei Engleze expuse într-o vitrină de sticlă, de unde oricine le-ar fi putut înşfăca.

— Sunt aşa de frumoase, a şoptit Nudge, aplecându-se spre ele cât putea de aproape. Coroana Imperiului. Doamne. Mi-ar plăcea să am o asemenea coroană.

Iar eu eram atât de sigură că i se va îndeplini dorinţa, pentru că, adesea, rezultatele unor experimente bizare devin capete încoronate. Oh, Doamne!

— Ia uitaţi-vă la sceptru, a şoptit Total. Cum vă place piatra aia?

— Acolo scrie că sunt adevărate, a zis Angel, arătând spre o etichetă. Ăla-i adevăratul diamant Cullinan. Îmi place globul cu cruce[1].

— Şi cum, regina doar vine şi le ia cu ea când se duce la Parlament? am făcut eu în derâdere şi m-am întors spre Ari. Ce zice cealaltă inscripţie? Aia de lângă tine.

[1] Însemn al puterii şi dreptăţii monarhice.

Ari s-a uitat la mine şi, pentru o clipă, l-am putut vedea aproape ca pe băieţaşul care obişnuia să se ţină după mine cu multă vreme în urmă. Faţa i s-a îmbujorat, scoţând în evidenţă cicatricele care, în mare parte, se vindecaseră.

— Nu ştiu, a spus, întorcându-şi privirea. Nu ştiu să citesc.

— Haideţi la Madame Tussaud, a zis Total. Trebuie!

— Nu ştiu cine sunt toţi oamenii ăştia „faimoşi", a rostit Angel, odată intraţi la Tussaud.

Ne plimbam printr-o încăpere plină cu celebrităţi din ceară şi, sinceră să fiu, singurul mod în care m-aş fi putut simţi mai rău ar fi fost dacă aş fi avut pietricele în pantofi. Pentru aceia dintre noi care am crescut supuşi experienţelor savanţilor demenţi, plimbarea în jurul unor statui în mărime naturală *care ar fi putut sări asupra noastră în orice clipă* era tulburătoare.

Priveam statuile ca un şoim (v-aţi prins? Puţin umor de stol pentru voi), aşteptând să surprind ochii cuiva mişcându-se, să văd ridicându-se şi lăsându-se pieptul cuiva odată cu respiraţia. Până acum, nu se clintise nimeni. Ceea ce nu însemna că n-ar putea mişca vreunul.

— Nici eu, a zis Nudge, părând cam dezamăgită.

— Nici eu, a glăsuit Ari.

Pe lângă toate personajele alea lucioase din ceară, trăsăturile lui grosolane şi glasul ieşeau în evidenţă ca o cărămidă într-o casetă cu bijuterii.

— Hm, cred că ăsta-i Brad Pitt, am zis, arătând cu degetul. Cine ştie dacă-i chiar atât de înalt?

— Cine-i Brad Pitt? a întrebat Angel.

Total a ţâţâit-o şi-apoi s-a scărpinat în dosul urechii cu unul dintre picioarele din spate.

— E doar o faimoasă vedetă de cinema, a rostit. Mai citeşte şi tu nişte ziare, da?

Am scos un oftat.

— Îmi pare rău, oameni buni, încerc să mă obişnuiesc cu toate lucrurile astea de văzut, însă locul ăsta mă bagă în sperieţi.

— Ăsta-i termenul tehnic? a întrebat Total. „Sperieţi"?

— Da, am răspuns. Oricum, unul din fraierii ăştia o să se mişte, şi-atunci am să scot în stradă întreaga sală. Trebuie să ies de aici.

— Oh, slavă Domnului, a făcut Nudge. Urăsc locul ăsta.

— Şi eu, a zis Angel.

Total şi-a scuturat capul, părând dezgustat.

— Voi, oamenii. Asta-i *cultură* modernă.

71

Următoarea oprire, Corporaţia Itex, principalul gigant industrial care părea să se afle în spatele tuturor experimentelor de recombinare ADN, precum şi a Planului de Re-Evoluţie, cunoscut şi sub numele de Planul de Înjumătăţire; şi al cine ştie câtor alte planuri demente de distrugere în masă şi prăpăd.

Practic, era ultimul loc unde şi-ar fi dorit să fie, de bunăvoie, oricare dintre noi. Era locul unde *trebuia* să mergem. Sediul lor era în...

— Threadgill-on-Thames? a citit Nudge cu atenţie.

— Sună ca un parc tematic tipic englezesc, a zis Angel.

— Se pronunţă „Tems", a spus Total, lingându-şi o lăbuţă. Mai îmi daţi chipsuri din cartofi?

I-am dat un cornet făcut dintr-un ziar, plin cu peşte proaspăt prăjit şi cartofi pai. Ţicniţii de britanici le spuneau „chipsuri". Iar chipsurile din cartofi erau la ei „crocanţi". Iar fursecurile erau „biscuiţi". Habar n-am cum le spuneau biscuiţilor adevăraţi. Pişcoturi?

— Şi oţetul? a întrebat Total.

I-am şpriţuit cornetul cu puţin oţet, apoi m-am uitat din nou pe hartă. Cafenelele Internet găsite de noi erau pentru cei care veneau cu propriile lor computere. Din moment ce Fang ne luase laptopul, trebuia să mergem la o bibliotecă.

Desigur, descoperiserăm că Itexul era peste tot, cu filiale în paisprezece oraşe din Regatul Unit. Însă sediul *principal* părea să se afle la vreo treizeci de minute de zbor de Londra, pe direcţia vest-sud-vest.

— Îmi plac cartofii cu peşte, a zis Ari. Sunt mişto.

— Îhî, am răspuns absentă, trasând o linie pe hartă.

Tot nu-mi venea să cred că trebuia să mă duc să ucid balaurul fără să-l am pe Fang alături de mine. Ne-a abandonat, pe mine, pe Nudge şi pe Angel. Oare era atât de şucărit din cauza lui Ari, încât nu-i mai păsa dacă trăiam sau muream? Credea că blogul lui chiar va rezolva totul? De parcă o mulţime de puşti furioşi, înarmaţi cu furci şi torţe, aveau să pună capăt regimului de teroare al Itex.

Cuvântul *teroare* m-a făcut, dintr-odată, să-mi amintesc cum Gazzy le-a spus tipilor ălora de la FBI că pe el îl cheamă Captain Terror. Într-o clipită, ochii mă usturau şi mă mâncau şi aveam probleme cu nodurile din gât. Gazzy. Iggy. Mi-era atât de dor de ei. Aveam vise cu ei întreaga noapte, şi mă trezeam convinsă că li se va întâmpla ceva rău şi n-am să pot să-i ajut.

Aveam de gând să-l *ucid* pe Fang. Asta era în fruntea listei mele, imediat după „salvarea lumii".

Un neisprăvit. Un cretin. Oh, Doamne. Era parte din mine, era în sângele meu. Sângele meu era în el, literalmente. Cum a putut face una ca asta?

M-am uitat spre Ari, care îşi trecea ultimul cartof pai printr-o grămadă de ketchup, şi mâna lui mult prea mare îl făcea să pară o scobitoare. Îl tot supravegheasem cu atenţie, dar până acum mi se părea loial, sincer, nu se comporta dubios. Dar dacă făcusem, într-adevăr, cea mai mare greşeală a mea?

Ştiu la ce vă gândiţi: bineînţeles că nu-i aşa, Max. Fang a fost de vină. El a făcut greşeala!

Şi da, ştim cu toţii că se întâmplă foarte, foarte rar ca eu să fac vreo greşeală. *Extraordinar* de rar.

Şi totuşi.

Aveam de gând să stau cu ochii pe Ari.

— Max? Nudge se uita la mine. Baza către Max.

— Ăăă? Poftim?

— Zburăm până acolo, nu? a întrebat Nudge, arătând pe hartă spre Threadgill-on-Thames. Adică, să *zburăm* de-a binelea, nu cu avionul, da?

— Da. Am aruncat o privire pe geam. Plecăm imediat ce apune soarele. Dar până atunci, mai vrea cineva ceai?

— Da, eu vreau puţin, a zis Total.

Desigur.

72

— Oh, minunat, am şoptit, privind printr-un gard viu înalt. Doamne, nici măcar nu se învrednicesc să împopoţoneze locul ăsta, nu?

— Arată atât de deprimant, a zis Nudge încet. *Mie* mi-ar fi groază să lucrez acolo.

— Crezi? am zis. *Mie* mi-ar fi groază să suport tot felul de experienţe crude şi neobişnuite acolo. Pare să fie un loc sinistru, teribil, unde savanţii demenţi ar putea face experienţe de neimaginat, îngrozitoare. Cum ar fi să grefeze ADN-ul altor specii în cel al unor copii nevinovaţi.

— De exemplu, a rostit Nudge.

— Ce-o să facem aici? a întrebat Ari.

Noi, ceilalţi, eram atât de subţiri şi de uşori graţie oaselor noastre ca de pasăre, încât Ari părea deosebit de mătăhălos şi greoi în comparaţie cu noi. Acum se înălţa deasupra noastră, în întuneric, pe când aveam primul contact vizual cu sediul central britanic al Itex.

Cât se poate de potrivit, clădirea fusese pe vremuri o închisoare. Şi, mamă, ce mai monopol au englezii în materie de umezeală şi locuri întunecoase! Sediul central al Itex

avea izul de neconfundat al parfumului de puşcărie: clădiri pătrăţoase, ca nişte blocuri, ameninţătoare, construite din cărămizi de un maro murdar. Dacă şeful Itex citeşte asta acum, am două vorbe pentru el: *plante ornamentale.*

Întregul complex era înconjurat de un gard de sârmă electrificat, de cel puţin trei metri jumătate înălţime, cu sârmă ghimpată în partea de sus, în caz că şocurile electrice de cinci mii de volţi nu erau suficient de descurajante. Şi, sigur, dacă eşti cu totul dus cu pluta, poate că nici nu te-ar descuraja.

Bineînţeles, noi oricum aveam să zburăm peste el. În liniştea nopţii am auzit-o pe Angel înghiţind un nod şi mi-am coborât privirea spre ea. Faţa ei era neobişnuit de palidă, ochii mari.

— Ce-i? am întrebat-o, începând să-mi fac griji.

A înghiţit din nou şi m-a apucat de mână. I-am strâns-o şi-am îngenuncheat, pentru a fi la acelaşi nivel cu ea.

— Simt gânduri şi alte chestii venind de-acolo, a zis cu glas întretăiat. De la halatele albe şi de la ceva ca nişte minţi fără trupuri.

Creiere pe Băţ, m-am gândit.

— Spun lucruri îngrozitoare, a continuat Angel. Sunt rele de tot. Malefice. Vor să-şi înfăptuiască planul şi nu le pasă ce trebuie să facă pentru asta. Nu le deranjează să ucidă oameni. Sau animale.

Sau orice combinaţie dintre ei, mi-am zis.

— Şi alţi copii-păsări? am întrebat. Alte forme de viaţă recombinate, Eliminatori?

A clătinat din cap, iar buclele i-au lucit în lumina lunii.

— Sunt morţi cu toţii. I-au omorât pe toţi.

73

Aşa că, bineînţeles, trebuia să intrăm acolo. Adică, de ce-am fi ratat noi şansa de a pătrunde într-un loc unde criminali în masă, dezaxaţi, vânau creaturi exact aşa ca noi? Care-ar fi fost distracţia dacă am evita situaţi *asta*?

— Chiar trebuie să intrăm acolo? a întrebat Nudge. Pen' că... dacă, de fapt, nu trebuie, atunci eu m-aş abţine. Mai degrabă m-aş relaxa pe undeva.

I-am zâmbit, şi-am încercat să-i netezesc părul castaniu, rebel.

— Şi tu, şi eu, copilă. Dar am de rezolvat treaba asta cu salvarea lumii, şi cam trebuie s-o fac. Vii cu mine?

A dat din cap, dar fără să pară prea fericită, apoi a adoptat o expresie feroce.

— Sunt gata. Hai să distrugem locul ăsta!

— Şi eu! a zis Angel. Oamenii ăia chiar sunt nişte ticăloşi. N-ar trebui să li se dea voie să mai facă rău şi altora. Trebuie să rezolvăm asta în aşa fel încât să nu mai poată.

— Trebuie să-i punem capăt poveştii, aici şi acum! a făcut Ari.

— Aşa-i! am zis, ridicându-mi pumnul pentru obişnuita lovitură pumn în pumn dinaintea culcării. O să abatem o ploaie de foc peste locul ăsta. Când o să terminăm cu el, n-o să mai fie aici decât o baltă unsuroasă.

Îţi aminteşti de Hidra, Max?

Aproape că am sărit în sus. Oare o să mă obişnuiesc vreodată cu Vocea neinvitată din capul meu? În acel moment presupuneam că nu.

Hidra, Hidra, m-am gândit. *Pare a fi un... aspersor?*

Nu. Este vorba de Hidra din Lerna, una dintre muncile lui Hercule. De fiecare dată când Hercule tăia câte-un cap al Hidrei, alte două creşteau în locul lui.

Oh. Asta-i. Da, am văzut odată un desen animat despre asta. Ce-i cu ea?

Gândeşte-te bine, Max, a zis Vocea. *O să-ţi dai seama.*

M-am încruntat, bănuitoare. *Asta-i vreuna din chestiile metaforice? Chiar ai muri dacă mi-ai spune?*

Tăcere.

Bineînţeles.

— Max? a făcut Angel.

Am ridicat un deget.

— O clipă. Vocea-mi transmite informaţii inutile.

Total s-a lăsat jos pe iarbă şi şi-a pus botul pe labele din faţă.

OK. Hidra, m-am gândit. Mi-am amintit desenul animat pe care-l văzusem, unde un şoarece mare şi musculos, îmbrăcat într-o piele de leu, încerca să zboare capete ca de pisică de pe trupul unui soi de dragon uriaş.

Dar nu-mi cădea fisa.

Oh, stai aşa. Un cap era retezat şi alte două îi luau locul.

Plănuiam să distrugem sediul ăsta central al Itex. Să însemne asta că dacă-l distrugeam, alte două or să apară în locul lui? Sau că alte două or să devină mai puternice? Hmm.

Hidra însăşi trebuie omorâtă, Max. Întreaga structură răpusă dintr-odată. Ăsta e doar un cap. Găseşte trupul şi ucide-l.

Am căzut pe gânduri. Mi-am amintit de harta pe care o zărisem prin uşa deschisă la Şcoală, când Ari m-a luat într-un tur prin clădire. Era o hartă a lumii. Aproape fiecare ţară avea un simbol Itex pe undeva, iar multe aveau şi stele mai mici prin teritoriu. Şi pentru că sunt mai isteaţă decât obişnuitul specimen recombinat, mi-am dat seama că trebuie să verificăm unele dintre filialele Itex din alte ţări, pentru a găsi inima fiarei. *Mulţumesc mult de tot, Voce,* m-am gândit puţin sarcastică, fără a mi se răspunde. *N-ai vrea să te hotărăşti să ne spui de unde naiba să începem?* Doamne, eram atât de obosită. Munca unui salvator al omenirii nu se termină niciodată.

M-am ghemuit lângă gardul viu şi le-am făcut semn celorlalţi să se apropie.

— Copii, cred că Franţa ne strigă pe nume.

Nudge s-a încruntat.

— Ţipă după copii-păsări zburători?

— Da.

M-am ridicat şi mi-am deschis braţele ca să-l prind pe Total. A sărit, l-am băgat în jachetă şi am tras fermoarul.

— Ştie cineva ceva franceză?

— Eu ştiu cum să cer nişte Chablis aromat, a rostit Total cu un glas oarecum înăbuşit.

Mi-am desfăcut aripile şi le-am întins, gata să decolez.

— Eu ştiu ceva spaniolă, a zis Nudge. *Cerrado*[1] şi *abierto*[2]. Chestii din astea.

— Astea ar fi folositoare în Spania. În Franţa, cred că vom afla dacă Angel poate citi gândurile şi în franceză.

Angel şi-a scuturat aripile, părând intrigată.

— Habar n-am, a spus ea. Dar ştiţi ce? Dacă tot suntem acolo, vreau nişte pateuri.

— Ooh, susţin această emoţie, a zis Total.

Mi-am reprimat replica — n-au învăţat nimic la Madame Tussaud? — şi-am decolat în noaptea rece, simţindu-mă cam ca Harry Potter fugind de la familia Dursley. Cu deosebirea că în lumea noastră, Dursley-ii erau peste tot, foarte bine finanţaţi, şi aveau o pronunţată înclinaţie spre ştiinţe.

[1] *Cerrado* — închis (lb. spaniolă).

[2] *Abierto* — deschis (lb. spaniolă).

74

Los Angeles, gaşcă!

— Dacă nu sunt Crisps sau Bloods, înseamnă că sunt Cruds[1]? întrebă Iggy cât se poate de serios.

— Şşşşt! îl potoli Fang. Abţine-te. Nu turna gaz peste foc, nu pe *acest* foc, bine?

— OK, zise Iggy, dar Gazzy chicoti şi bătu palma cu el.

— În afară de asta, sunt cu toţii Ghosts[2], îi reaminti Fang. Au semnele pe toate jachetele lor.

— Oh, cred că mi-a scăpat asta, comentă Iggy sarcastic, iar Fang îşi trase — mental — una după ceafă.

— Yo! făcu cineva, şi el se răsuci pe călcâie pentru a da cu ochii de un tip numit Keez, care se îndrepta spre ei.

În acea dimineaţă, se ascunseseră pe un teren viran din partea de est a Los Angelesului şi, dintr-odată, se pomeniseră înconjuraţi de o bandă numeroasă. Era o bandă de stradă: The Ghosts. S-au încordat cu toţii, gata de luptă, însă unul din bandă, Keez, i-a recunoscut pe Fang, Iggy şi Gazzy de pe la ştiri. De asemenea, citea blogul lui Fang.

---

[1] Nume de bande de stradă din L.A.

[2] The Ghosts — Fantomele.

Banda controla acea parte a oraşului, iar Keez le oferise un loc sigur. Acum făcu un semn spre Fang.

— Pe aici, neamule.

— Suntem faimoşi, şopti Iggy, atât de slab, că Fang de-abia îl auzi.

— Tot aşa-i şi gripa porcină, şopti Fang drept răspuns.

Îl urmăreau pe Keez printr-o clădire dezafectată din mijlocul unui cvartal înspăimântător, decrepit. Oamenii se uitau curioşi la ei, dar la o simplă mişcare de mână de-a lui Keez îşi mutau imediat privirile.

— Vreau o jachetă de Ghosts, îi şopti Gasman lui Fang.

Fang simţi că mâna lui Gasman începuse să se îndrepte spre a lui, apoi se lăsă în jos. De când se despărţiseră, Gasman încercase s-o facă pe super-durul. Fang trebuia să-şi reamintească mereu că nu era decât un copilaş. Max, cu toate că era cea mai dură persoană pe care o întâlnise Fang vreodată, era ciudat de pricepută la toate fazele de mămiţică, punând bandaje, liniştindu-i pe copii când aveau coşmaruri. Nu băgase niciodată de seamă câtă muncă în plus cerea asta.

În timp ce urcau în urma lui Keez pe nişte trepte sparte, din gresie ruginie, Fang se întinse şi-l luă pe Gasman de mână. Puştiul ridică privirile spre el, surprins, dar apoi Fang îi simţi mâna mică strângând-o pe a lui. Aşadar, făcuse ce trebuia.

Doi indivizi masivi stăteau de pază la uşa din faţă, dar un semn cu capul din partea lui Keez îi făcu să se dea la o parte. Înăuntru, era cam la fel ca în casa aia devastată, a drogaţilor, găsită la Washington de Max şi Fang, dar cu mai puţin farmec şi confort. Însă era relativ sigură şi

ascunsă, iar astea erau două dintre caracteristicile lui preferate.

— Puteți să stați aici.

Keez le făcu semn spre o cămăruță care părea că suferise de pe urma unuia dintre experimentele cu explozivi făcute de Iggy, nu cu mult timp în urmă.

— Mișto. Mulțam, frate, zise Fang.

Apoi, el, Iggy și Gasman se prăbușiră pe podea. Era timpul ca Fang să preia controlul și să facă un plan.

75

— *Ăsta-i* planul tău?

Glasul lui Iggy răsună neîncrezător.

— Mda. Ia-ţi rucsacul.

Gasman nu zise nimic, dar Fang se întrebă dacă nu cumva îşi dorea să se fi dus cu Max. Prima zi păruse ca o aventură. Acum, totul începea să pară doar... dureros. Însă nu exista nicio şansă ca Fang să se întoarcă, decât după ce Max scăpa de cretin.

Redacţia revistei *People* se afla la etajul al patrulea al unei clădiri colosale, în centrul L.A.-ului. Fang era sigur că dacă Angel ar fi fost aici, n-ar fi avut nicio problemă să fie primiţi de preşedintele întregii companii şi să-l convingă să publice un număr special dedicat în întregime Itexului şi metodelor sale criminale.

Însă el era Fang, şi nu-şi putea impune voinţa asupra altuia. Ridică o pungă cu sandviciuri de la un magazin de delicatese, iar paznicul de la intrarea principală îi lăsă să intre.

— Lifturile pentru livrări sunt în spate, rosti el pe un ton plictisit.

— Haideţi s-o luăm pe scări, şopti Gazzy.

— Avem de urcat la etajul douăzeci şi şapte, îi răspunse Fang, tot în şoaptă.

Intrară în lift, simţindu-se în general ca şi cum s-ar fi oferit voluntari pentru traume psihice. Era un spaţiu restrâns, închis, plin de alţi oameni, cu toţii mai bine îmbrăcaţi şi vizibil mult mai curaţi decât copiii-păsări.

La etajul douăzeci şi şapte, sărira afară din lift într-o zonă de recepţie modernă, ticsită de lume. Fang îşi strânse bine în mână rucsacul şi se apropie de recepţia principală. Un tip de vreo douăzeci şi ceva de ani, cu ochelari dreptunghiulari, la modă, se uită spre ei de parcă ar fi fost trei copii jegoşi, fără adăpost.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Trebuie să discut cu cel mai bun reporter al vostru, zise Fang cu calm. Am o poveste cu implicaţii globale. Publicaţi ce vă spun eu şi revista asta o să intre în istorie.

Tipul de la recepţie nu păru deloc impresionat.

— Aveţi programată vreo întâlnire? Cu *cineva?*

Bineînţeles că nu. Asta ar fi necesitat un nivel de previziune pe care Fang încă nu-l stăpânea. Crezuse că punga cu gustări fusese o lovitură de maestru.

— Nu-mi trebuie decât să discut cu cineva, chiar acum.

Tipul mârâi.

— Nu prea cred.

— Dacă or să afle că nu m-ai lăsat să vorbesc cu cineva, o să fii zburat de aici atât de repede de-ai să crezi că ţi-au crescut aripi.

Ăla a fost momentul când individul apăsă butonul de alarmă pentru paza clădirii. Fang bătu uşor mâna lui Iggy de două ori.

— Să plecăm! Acum!

76

Doi paznici solizi grăbiră pasul imediat ce-i văzură pe Fang, Iggy şi Gazzy gonind spre casa scării. Fang ştia că, atunci când te urmărea cineva, nu luai niciodată liftul, fie că era sau nu vorba de douăzeci şi şapte de etaje. Pot să te blocheze între etaje, sau să te aştepte jos. Întotdeauna cobori pe scări.

Fang trânti uşa de perete şi toţi trei o luară la goană în jos, sărind câte patru trepte odată. Ţâşneau pe lângă angajaţii uluiţi, şi aproape că se ciocniră de cineva care livra sandviciuri. În urma lor, auzeau uşile de pe paliere deschizându-se şi pe paznici strigând. La un etaj, uşa se deschise imediat după ce trecuseră ei, iar Fang simţi cum cineva încearcă să-l apuce de jachetă. A continuat să facă salturi în jos, urmărind, cu coada ochilor, ce făceau Iggy şi Gasman. Din nefericire, nu existau ferestre pe casa scărilor prin care ar fi putut scăpa.

Scările parcă erau nesfârşite şi se răsuceau atât de strâns încât Fang începu să se simtă ca şi cum ar fi avut rău de mare. *Adună-te,* îşi spuse. *Controlează-te. Un copilaş şi un tip orb depind de tine.*

— OK, suntem aproape la parter! îl anunţă Fang pe Iggy, după câteva minute interminabile. Încă opt trepte, apoi imediat la stânga.

— Priceput! răspunse Iggy.

În cele din urmă, ajunseră jos. Dacă ar reuşi să ajungă şi la uşile de la intrare...

La capătul treptelor îi aşteptau opt paznici. Fang se răsuci pentru a se întoarce sus, însă uşa cea mai apropiată de ei se deschise şi alţi patru paznici o luară tropăind spre ei. Cei trei copii-păsări ţâşniră în hol, încercând să spargă barajul paznicilor.

Fără succes.

— Plecăm! mârâi Fang, însă unul dintre paznici îl apucase de spatele jachetei şi de centură.

Îl împinse pe Fang spre uşile mari, din sticlă, le deschise în forţă şi-l azvârli pe treptele din faţa clădirii.

— Nu cântăreşti mai nimic! spuse el surprins.

— Să nu te mai întorci! zise un alt paznic.

Iggy şi Gasman aterizară şi ei pe trotuar, lângă Fang, şi se ridicară imediat în picioare. După câte li se întâmplaseră până atunci, să fie azvârliţi pe trotuar ca nişte saci de gunoi nu era ceva chiar atât de rău, dar asta însemna că marele plan al lui Fang se spulberase. Îşi scuturară pantalonii, deschise punga cu sandviciuri strivite şi le împărţi, în timp ce o luau înapoi spre adăpostul lor sigur. *WWMD?*[1] se întrebă Fang. Ce-ar face Max? Adică, în afară de faptul că primise un ticălos criminal în viaţa lor.

— Nicio şansă, ei?

---

[1] *What Would Max Do?* — Ce-ar face Max în locul meu? — o expresie argotică, aplicată în orice situaţie care pare fără ieşire.

Keez îşi ascuţea un briceag pe o roată de metal care se învârtea.

— Nimic.

— Trebuia să vă deschideţi aripile alea, frate, zise el. V-am văzut o dată la ştiri. Aveţi aripile alea grozave, nu? Asta ar fi mers la sigur.

— Ăăă... n-am vrut să recurg la şmecherii ieftine, mormăi Fang.

Plus că nici nu se gândise la aşa ceva. Keez avea dreptate. Asta ar fi făcut minuni. Fir-ar să fie.

Urma planul... *H*?

77

— Planul constă în hotdogi? întrebă Gasman, înfulecând cu entuziasm cel de-al doilea crenvurşt al său. Îmi place planul ăsta!

Fang efectuă o verificare rapidă la 360 de grade, însă în această parte din El Prado nu se găseau decât obişnuitele exemplare de traficanţi de droguri, oameni fără adăpost şi Ghosts. Nimic din cale-afară de ameninţător.

— Planul nu constă în hotdogi, spuse Fang, ştergându-se cu degetele de blugi. Acum doar pierdem timpul până când adevăratul plan poate fi aplicat.

Desigur, n-avea niciun plan adevărat — încă. Dar Fang era liderul acestui stol deosebit, iar liderii trebuiau să pară întotdeauna siguri de ei, chiar şi atunci când doar te abureau. Încă o lecţie pe care o învăţase de la Max.

— E-n ordine, frate, îi zise Keez vânzătorului de hotdogi, şi dădu mâna cu el.

Fang pricepu că amicul Keez tocmai se învârtise, pe gratis, de duzina de hotdogi oferiţi în schimbul protecţiei asigurate vânzătorului de stradă. Interesant.

Iggy tocmai se pregătea să termine cel de-al patrulea hotdog al său, când încremeni deodată, la mijlocul muşcăturii. Fang îi studie alarmat expresia.

— Ce-i? zise el.

— Fir-ar, făcu Iggy, azvârlind crenvurştul. Zburătorii.

— Voi, tipilor, împrăştiaţi-vă imediat! îi spuse Fang repede lui Keez. Avem probleme, dar au venit numai după noi.

— Cum de ne tot găsesc? se lamentă Gasman, apoi îşi îndesă în gură restul de hotdog.

— Rămânem, zise Keez, scoţându-şi celularul.

— Nu, frate, nu înţe..., a fost tot ce-a reuşit Fang să spună înainte să audă bâzâitul, şi apoi era prea târziu.

Erau cam optzeci, şi roiau deasupra acoperişului clădirii din apropiere ca un nor de viespi.

— Ce naiba mai e şi asta? zise Keez.

Ceilalţi Ghosts năvăleau din clădiri, alergând în stradă.

— Roboţi, spuse Fang încordat şi-şi deschise aripile. Voi ar trebui să vă împrăştiaţi.

Auzi vreo două icnete, iar unul dintre Ghosts exclamă:

— Sfântă Fecioară!

— Rămânem, zise Keez, scoţându-şi cuţitul cu arc. Îşi flutură braţele spre trupeţii lui, strigând şi acoperind zgomotul în creştere: Împrăştiaţi-vă!

— Optzeci de Zburători... vin dinspre ora zece, îi spuse Fang lui Iggy.

Iggy şi Gasman îşi deschiseră amândoi, brusc, aripile, provocând şi mai multe icnete şi exclamaţii înfundate.

— Pe pământ ne pot ajuta The Ghosts. Noi o să facem ce putem din aer.

Iggy dădu din cap, în semn că înţelesese, iar Keez spuse:

— Ia-o, împingând o rangă în mâinile lui Iggy.

Iggy rânji şi se avântă în văzduh. Una din aripile sale, în bătaie, îl atinse pe unul dintre Ghosts, care se feri, părând uluit.

Fang aprecie că aveam cam patru secunde până la impact.

— Sunt nişte nemernici din metal, spuse el repede. Acoperiţi cu piele sintetică. Cuţitele n-au niciun efect. Ţevile şi bâtele de baseball ar fi mai potrivite.

— Avem bâte, zise Keez, dându-i una şi lui Fang. Şi mai avem o chestie.

Fang văzu că trei dintre Ghosts aduseseră ceva ce semăna cu o *bazooka*[1], de vreun metru şi jumătate lungime. Nu mai era timp să întrebe de unde făcuseră rost de ea. Fang alergă câţiva paşi şi săltă în aer, sperând să-i atragă pe Zburători şi să-i îndepărteze de banda care-l protejase.

Cu inima bătându-i cu putere, cu sângele duduindu-i în urechi, Fang zbură drept spre norul de Zburători.

[1] Lansator de grenade antitanc, folosit de trupele SUA în cel de-al Doilea Război Mondial şi după aceea, perfecţionat ulterior.

78

— Vă vom distruge, hârâiau Zburătorii. Nu aveţi scăpare.

Asta era cea mai inventivă ameninţare pe care le-o programaseră halatele albe androizilor ăstora să spună?

— Că tot vorbim de lucruri jenante, mormăi Fang.

Capetele mecanice se răsuciră, ochii roşii cu lasere se aţintiră asupra lui, şi o mulţime de roboţi se desprinseră din grupul principal pentru a se confrunta cu el.

Fang îşi pregăti bâta de baseball din aluminiu. Un vâjâit brusc, ca un fluierat, îl făcu să se dea repede înapoi. La vreo cincisprezece metri mai încolo, o rachetă sol-aer zbură direct în masa de Zburători. Ochiseră aiurea, şi racheta explodă prea târziu, deasupra lor. Dar tot reuşi să zboare cincisprezece capete metalice, iar Fang avu un moment de răgaz în care să spere că lui Gasman i-a plăcut spectacolul.

Apoi, totul intră într-un ritm de confruntare: super-încet şi super-alert în acelaşi timp. Fang gonea printre Zburători şi începu să-şi rotească bâta, simţind şocul amortitor al lovirii metalului dur al Zburătorilor cât putea el de tare. Într-un minut, descoperi că lovirea unui umăr, dintr-un anumit unghi, smulgea un braţ din încheietură, iar izbirea

unui cap din lateral, dintr-o direcție, și apoi, repede, de sus în jos, îl reteza adesea frumos.

Ei bine, nu chiar *frumos*, de fapt — era o mizerie groaznică, înrăutățită de scânteile și firele pe care le vedea în timp ce trupul decapitat se rostogolea spre sol.

— *Uuf!*

Lui Fang i se tăie respirația când un Zburător îl izbi în burtă. Era altfel decât atunci când lupta cu Eliminatorii. Aceștia erau mai neîndemânatici, însă și mai adaptabili. Zburătorii erau mai puternici și mai precișI, însă mobilitatea lor era limitată.

Fang nu-l mai vedea pe Gasman. Îl zări pe Iggy, agitând ranga ca pe o spadă, tăindu-i și pocnindu-i pe Zburători, folosindu-se de alonja lui mare. Avea nasul spart și un ochi umflat, dar se ținea bine. Fang auzi arme de foc și mici explozii pe sol, și speră că Gasman spălase putina de-acolo.

Bang! Fang bloca lovitura de pumn a unui Zburător, apoi își răsuci bâta, lovindu-l în spatele capului. Din cap ieșiră niște sunete ca un zăngănit și un pleoscăit în același timp, însă Zburătorul nu fu avariat în mod serios.

Fang se pregăti să lovească din nou, dar îl împiedică un alt Zburător venit dintr-o parte. Un șut puternic, care-i făcu dinții să-i clănțăne, îl prinse pe Fang în rinichi, și el icni, își strânse instantaneu aripile și căzu ca un bolovan vreo patru metri, suficient cât să-și revină. Apoi își adună puterile și țâșni în sus, manevrând bâta cu toată forța, reușind să facă doi Zburători să se prăbușească. Pe un altul îl avarie atât de grav, încât acesta se îndepărtă zburând aiurea, cu o trenă de fum ieșindu-i pe la gât.

Apoi, brusc, totul se termină. Cei cincisprezece Zburători rămași intrară în formație, se întoarseră și spălară

putina împreună. Fang pluti spre locul unde plana Iggy, trăgând cu urechea la orice urmă de zgomot.

— S-a terminat, îi spuse lui Iggy. Hai să plecăm.

Zburară spre El Prado, în vreme ce maşini de poliţie din tot oraşul goneau spre locul confruntării. Jos, strada se umpluse de bucăţi de Zburători. Gasman era împreună cu Keez, şi, cu toate că amândoi păreau cam cotonogiţi, încă se ţineau pe picioare.

— Vine poliţia, zise Fang. Tre' s-o ştergem.

— Bine, frate, spuse Keez, ridicându-şi o mână umflată şi însângerată. Uau! A fost ceva acţiune. Puştiul ăsta de-aici e periculos rău.

Gasman îşi umflă pieptul.

— Mulţam, zise Fang. Mulţam pentru tot.

Apoi îşi luară zborul tustrei. De sus, Fang văzu cum membrii bandei Ghosts se împrăştiau prin clădiri, alei, prin maşinile care demarau în scrâşnete de cauciucuri. Când poliţia ajunse acolo, tot ce mai rămăsese erau nişte bucăţi inexplicabile de metal, răspândite pe jos.

79

Total se foia în jacheta mea ca un popândău într-o gaură. Eram la mare altitudine, cu ochii-n patru la avioane, în timp ce traversam Franța. Nu ne-am mai pierdut vremea cu sediul Itex din Anglia, din moment ce era doar un cap de-al Hidrei. Ştiam că există cam patru unităţi diferite Itex în Germania, între care şi sediul central mondial, şi spre el ne îndreptam noi acum. Însă căţeluşul ăsta începea să mă scoată din minţi.

S-a foit din nou. M-am împotrivit tentaţiei de a-mi deschide fermoarul jachetei spre a-l lăsa să descopere bucuria şi fiorii căderii libere. A inspirat adânc şi a adulmecat puţin.

Şi-acum, păzea, m-am gândit.

— E ca şi cum n-ai avea *suflet*, a zis Total.

— Total, am mai discutat despre asta, am spus grăbită. Am verificat facilitatea Itex de la Saint Jean-de-Sèvre.

Total se strâmbă auzindu-mi pronunţia, făcându-mă să-mi doresc să-l pocnesc.

— Ne aflăm într-o misiune de explorare a sediului lor central din Germania. Nu există nicio unitate Itex la Paris, aşa că nu are niciun sens să mergem la Paris.

— Nu, acolo-i doar centrul culturii mondiale, a răspuns el. Inima celei mai bune bucătării de pe planetă. Modă, arte, arhitectură... ah, şi Versailles!

Părea că era gata, gata să izbucnească în plâns.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Şi, cu toate astea, nu-i nicio unitate Itex, am zis apăsat.

— Nu m-ar deranja să văd Parisul, a rostit Nudge. Am văzut un ghid acolo, la bibliotecă. Au bărcuţe de agrement, cu care poţi să faci tururi, parcuri elegante şi muzeul ăla, Luvru, palate şi tot felul de alte chestii.

Mi-a aruncat o privire plină de speranţă. Total le învăţase pe fete cum să se folosească de lacrimile de crocodil, iar acum Angel a întors spre mine nişte ochi trişti. Mi-am oţelit inima, aşteptând să simt cum mi se infiltra în minte, dar n-a făcut-o (ştiam asta).

— Viaţa-i atât de scurtă, a zis Angel cu tristeţe. Atât de scurtă şi de grea. Ideea de a vedea Oraşul Luminilor, măcar o dată...

— Oh, Doamne, am mormăit.

— Ar face să merite aproape orice, a terminat ea.

— Da, pentru că ce-ar fi o viaţă plină de umilinţe şi tortúri în comparaţie cu un bistro drăguţ de pe Champs Élysées? am întrebat plină de sarcasm.

Total a rânjit din nou.

— Exact! a spus Angel cu însufleţire. Despre asta vorbeam eu. Totul devine nesemnificativ când te afli, să zicem, în Sacré Coeur!

Ştiam că pierdusem. Dacă nu cedam, nu numai că aş fi fost nevoită să aud văicărelile a doi copii şi un câine pe tot parcursul zborului spre Germania, dar odată ajunşi acolo,

nimeni n-ar fi capabil să se concentreze asupra misiunii. În afară de asta, mă aşteptam ca Vocea să apară dintr-un moment în altul, dăruindu-mi vreun mesaj ca pe răvaşele din prăjiturile-surpriză, ceva de genul „vezi ce are Parisul de oferit". Sau, poate, „ce învăţăminte ai putea trage de aici?". Sau, „poate că vei descoperi un indiciu strălucitor şi lustruit despre cine ştie ce, chiar la Arc de Triomphe".

Am privit în jos. Departe, sub noi, milioanele de lumini ale Parisului erau cât se poate de evidente. Era cel mai mare oraş din ţară şi strălucea ca un diamant. Un diamant scump şi, fără îndoială, inutil, şi o pierdere de timp. M-am frecat pe frunte.

— Oh, bine, am bombănit. În regulă. O să petrecem câteva ore în Paris.

Am încercat să temperez uralele de bucurie. Uitându-mă spre Ari, mi-am dat seama că el nu se băgase. În general, îşi păstra părerile pentru el, ca şi cum n-ar fi meritat dreptul la libera opinie. Nudge şi cu Angel tot nu-l învredniceau cu nicio privire şi nici nu interacţionau cu el. Mai ştiam că Parisul va fi şi unul din ultimele lucruri plăcute din viaţa lui.

— Haideţi să găsim un loc în care să dormim, am zis, în vreme ce viram spre sol, în noapte.

80

Iată o ciudăţenie: n-am mai văzut nici urmă de Eliminator sau halat alb sau Zburător căutându-ne de când ne-am despărţit de Fang şi de ceilalţi. Eram eu, Angel, Total, Ari, adică toţi factorii „dacă" susceptibili de a fi monitorizaţi. Şi, cu toate astea, ultimele câteva zile au fost o *grande vacance,* aşa cum spunem aici, în veselul Paris.

Aşadar, care era diferenţa? Doar că Fang, Gazzy şi Iggy nu erau aici. Era aiurea. M-am întrebat ce făceau, dacă nu erau cumva pe vreo plajă, sau chefuiau pe undeva, ceva de genul. Uitându-ne total, fără să le fie dor de noi.

O parte din mine murea să dea de o cafenea Internet şi să citească măcar ultima actualizare din blogul lui Fang. Poate-mi oferea vreun indiciu despre locul în care se aflau şi ce făceau. Însă partea mai matură din mine, cea sigură de sine, refuza să ia în seamă curiozitatea mea arzătoare.

— OMG![1] a ţipat Nudge, punându-şi în jurul gâtului o eşarfă subţire şi foarte şic. E nemaipomenită!

M-am stăpânit să nu-i spun: Şi foarte potrivită pentru un Eliminator, să te poată înşfăca de ea, s-o tragă şi să-ţi

[1] Abreviere pentru expresia *„Oh My God!"* — Doamne Dumnezeule!

rupă gâtul. În loc de asta, am dat din cap fără nicio urmă de entuziasm, sperând că o să citească printre rânduri.

— De asta vorbeam eu, a spus Total, fericit.

Şi-a pus labele din faţă pe o masă din marmură şi şi-a tras spre el brioşa cu ciocolată.

— Stau aici, mănânc, iar Angel nu trebuie să controleze mintea nimănui. *Asta* înseamnă civilizaţie.

Câinii sunt acceptaţi în majoritatea restaurantelor din Paris, în cazul că nu v-aţi prins de asta. Ne aflam pe terasa unei cafenele, cu mese mici, cu blatul de marmură. Oamenii treceau pe lângă noi, fără a se transforma în Eliminatori sau orice altceva care le luaseră locul.

— Este *chiar* curat, a zis Nudge, înfăşurându-şi eşarfa în jurul gâtului în aşa fel încât să nu-i ajungă în cafea. Cât de multe din astea pot să mănânc?

Era la cea de-a treia prăjitură.

Am dat din umeri.

— Oricâte poţi tu să mănânci fără să borăşti.

Bine, ca mamă, sunt neconvenţională, recunosc asta. Mai ales pentru că am doar paisprezece ani şi, de fapt, nu l-am născut pe niciunul dintre ei.

— Aş vrea..., a început Angel, apoi s-a oprit.

Şi-a ridicat ceaşca de *café au lait* şi-a sorbit o înghiţitură.

Aş vrea ca toată lumea să fie cu noi aici, am auzit în mintea mea, şi nu era Vocea. Am dat din cap spre Angel. *Şi eu,* i-am răspuns în gând.

— Şi ce mai facem după asta? a întrebat Nudge. Cum rămâne cu Luvrul?

Am clătinat din cap.

— E un loc prea închis, prea multă pază, prea mulţi oameni. Nu există suficient Valium pe lumea asta ca să mă faceţi să intru acolo.

— Turnul Eiffel este deschis şi înalt, a zis Angel.

Am încuviinţat din cap.

— Ar fi o posibilitate. M-am uitat la ceas. Fraţilor, aveţi patru ore, după care trebuie să ne cărăm de-aici.

Nudge mi-a trântit un salut:

— *Jawohl!*

Total s-a stricat de râs, iar Ari şi Angel au rânjit.

Toată lumea ştie cum arată Turnul Eiffel. Dar în realitate, este *mult mai mare*... toată dantelăria aia de oţel şi fier înfigându-se în cer. Era atât de tentant pentru noi să zburăm, pur şi simplu, până-n vârf. Şi ştiţi bine cât mă dau eu în vânt să mă înghesui într-un loc strâmt împreună cu alţi oameni.

Însă odată ajunşi în vârf, priveliştea era magnifică. Chiar sub noi era Sena, cu casele sale pe apă şi vaporaşele de agrement. De-acolo, de sus, puteam vedea totul, principalele locuri, cum ar fi Arcul de Triumf şi Muzeul Luvru. Parisul se întindea cât vedeai cu ochii.

Trebuia să recunosc, Parisul era într-adevăr deosebit. Toate clădirile păreau atât de vechi şi de elegante şi foarte frumoase, dar într-un fel deloc american. Aş fi vrut ca băieţii să vadă asta. Sper ca şi voi, oameni buni, să vedeţi asta într-o bună zi, dacă mai rămâne în picioare după ce halatele albe or să încerce să distrugă lumea.

Bineînţeles, Nudge ne-a târât la cumpărături. Cel puţin, tarabele de pe stradă nu erau atât de claustrofobice ca magazinele de incintă. Peste tot, pe malul Senei, erau tot felul de mici tarabe unde se vindeau cărţi şi flori, iar eu mă simţeam de parcă jucam într-un film cu subtitrare. Am aşteptat cu o răbdare îngerească să cotrobăiască Nudge şi Angel printre tricouri, pălării şi cărţi în franceză pe care, oricum, nu le puteam lua cu noi, darmite să le mai şi citim.

Ari a încercat o jachetă de piele — a lui, cea veche, era zdrențuită și pătată de sânge. Vânzătorul de la tarabă îl urmărea pe Ari prevăzător, apoi Angel i-a distras atenția și n-a mai părut să-l ia în seamă pe Ari.

— Ți se potrivește, i-am zis, privindu-l cum o pune pe el. E confortabilă?

A scos o strâmbătură.

— Nimic nu-i confortabil când ești construit așa, ca mine.

A arătat spre mușchii săi masivi, supradezvoltați, spre aripile grosolane, care nu se pliau perfect, curat, ca ale noastre. Am trecut în spatele lui, ca să-i aranjez gulerul, și-atunci i-am văzut iar data expirării, pe ceafă. Vremea lui era foarte, foarte aproape.

Știți ceva? M-am bucurat că i-am arătat Parisul.

81

Mai ştiţi ce e ciudat în Europa? E tare mică. A fost suficient să clipesc şi — hopa! am trecut în Belgia! Întreaga Europă Occidentală putea încăpea în statele americane de la est de Mississippi. Zborul din Anglia până în Franţa a durat cam treizeci de minute. Survolarea Franţei a durat şase ore. Acasă, ne luase aproape opt ore ca să traversăm Texasul.

Totuşi, iată constatarea mea în ceea ce-i priveşte pe germani: sunt cu toţii nişte maniaci ai curăţeniei. Hei, băiete, vorbim aici de o ţărişoară curată. Franţa? N-aş zice.

— OK, să nu-şi lase nimeni ciorapii aiurea, i-am instruit, în timp ce planam, pregătindu-ne să aterizăm lângă un oraş numit Lendeheim. Asta i-ar scoate din minţi pe toţi.

Lendeheim părea că fusese proiectat de echipa Germaniei la Epcot[1]. Mă tot aşteptam să-l văd pe Bambi ieşind din vreun tufiş. Pe acoperişurile caselor era atât de multă turtă dulce modelată, încât îmi chiorăiau maţele. Singurul

[1] Epcot (fost Epcot Center) — al doilea dintre cele patru parcuri tematice de la Disney World, din Bay Lake, Florida, concentrat asupra realizărilor tehnologice, inovaţiei şi culturii, fiind considerat *Expoziţie Mondială Permanentă*, cu milioane de vizitatori în fiecare an.

drum principal din oraş ducea la deal în sus, spre un castel medieval incredibil. Aţi ghicit: *Itex*. Încă împărăţind, în felul lor, asupra ţăranilor.

— E tare drăguţ aici, a zis Total, sărindu-mi din braţe. Vreau să încep să plantez jardiniere sau aşa ceva.

— Deaaaaalurile sunt viiiiiii, a început să cânte Nudge, deschizându-şi larg braţele, cu sunetul...

— OK, ascultaţi la mine, am intervenit. Castelul este dincolo de copacii ăştia. Haideţi să facem o recunoaştere rapidă şi-apoi să hotărâm cum acţionăm mai departe.

Am pornit-o spre pădure, dând la o parte pitoreştile tufe germane. Sinceră să fiu, mă aşteptasem ca pădurile nemţeşti să fie ceva mai curate ca asta.

— Stai, nu-mi spune nimic, a zis Total, alergând în urma mea. Pătrundem înăuntru, şutim ceva chestii, distrugem altele, cât pe ce să fim prinşi, apoi scăpăm într-un stil foarte periculos şi dramatic.

Am strâns din fălci, încercând să ignor chicotelile lui Nudge.

— Poate, am zis apăsat. Ai tu vreun alt plan mai bun?

A rămas tăcut câteva momente.

— Păi, nu.

Ştiu că s-ar putea să nu credeţi asta, dar să înaintezi cu greu printr-o pădure europeană necunoscută, în miez de noapte, împreună cu un fost Eliminator, un câine vorbitor şi doi copii a căror viaţă depinde de tine — ei bine, nu e chiar atât de distractiv pe cât aţi crede. Dar poate că nu-i decât atitudinea mea negativistă.

Din nou, mi s-a amintit, în mod convingător, cât de încet şi greoi este mersul pe jos, în comparaţie cu zborul. Dar n-am vrut să riscăm să fim văzuţi, nu la această

distanţă de castel. Din câte ştiam, aveau turnuri de pază sau radar, ori proiectoare. Posibil să le aibă pe toate trei.

În cele din urmă, am ajuns. Stând la marginea pădurii, privind peste şanţul de apărare spre zidurile groase şi înalte ale castelului, mi-am zis că ăsta-i cel mai dihai castel pe care-l văzusem vreodată. Era plin de turle ascuţite şi măreţe, cu fante înguste, ca pentru săgeţile senzaţionale ale lui Robin Hood, şi multe ferestre cu geamuri mici. Desigur, proiectoarele şi sârma ghimpată de pe coama zidului afectau parţial şarmul castelului, dar dacă strângeai puţin din ochi, toate astea se mai înceţoşau puţin.

— Au o poartă de fier, a şoptit Nudge, arătând cu degetul. Putem vedea prin ea.

— Mda.

Ţinându-ne în umbră, ne-am ghemuit şi-am mers de-a buşilea spre castel, verificând cu grijă să nu dăm peste sârme de declanşare sau capcane ascunse. Când am ajuns la vreo zece metri distanţă de poartă, răpăitul unui marş ne-a făcut să încremenim pe loc, cu burţile lipite de pământ. Vederea mea ascuţită mi-a dezvăluit noua generaţie de Eliminatori bătând pasul de defilare prin curte. Am văzut la fel de limpede rânduri de oameni mărşăluind în urma lor, cu nişte expresii dure pe faţă. Însă era ceva ciudat cu ei... nu păreau pe de-a-ntregul oameni. Apoi mi-am văzut vechea dublură, clona, Max II, care încercase să-mi ia locul şi pe care Jeb încercase să mă facă s-o ucid. Revenise.

82

Aflat lângă mine, Ari devenise rigid, cu ochii fixaţi asupra clonei Max. Mi-am amintit că ei doi alcătuiseră echipa de inamici ai mei, ai adevăratei Max, şi vigilenţa mea în privinţa lui Ari a sărit cu vreo două gradaţii în sus.

În vreme ce cugetam la această evoluţie revoltătoare, Nudge m-a înghiontit cu cotul în coaste.

— Oh, Doamne! a şoptit. Vezi asta?

— Mda, am zis, privind-o mohorâtă pe Max II. Ne întâlnim din nou.

— Cum adică? N-am mai văzut-o până acum, a răspuns Nudge.

M-am întors şi m-am uitat la ea.

— Alo? Nu-ţi mai aminteşti de ziua aia cretină când „eu" am încercat să *gătesc* şi m-am oferit să-ţi *aranjez părul*?

Nudge s-a încruntat.

— Da. Aia a fost Max Doi. Dar nu despre asta vorbesc! Uită-te cu patru rânduri în spatele ei.

M-am uitat. Apoi mi-am dat seama despre ce vorbea Nudge. Exista o *Nudge II*... mărşăluind şi ea cu o solemnitate deloc potrivită pentru Nudge. În afară de asta, arăta exact ca ea.

— Sfinte Sisoe, am bâiguit, aproape nevenindu-mi să cred.

— Uh..., a zis Angel cu glas scăzut, apoi a arătat cu degetul.

Mi-am înăbuşit un geamăt şi, pentru o clipă, mi-am lăsat capul în mâini. Excelent! Era exact ce-i lipsea lumii: încă o Angel. Pentru că numai Dumnezeu ştie de ce, dar o singură copilă zburătoare de şase ani capabilă să controleze minţi nu era destul.

— Nu pot să cred, a făcut Nudge. Mai e una ca mine!

— Şi încă una ca mine, a adăugat Angel.

Toţi de aici erau clone? Poate că nu, însă erau un soi de mutanţi, eram gata să pun pariu.

— Cum? Eu nu-s destul de important ca să am o dublură? Total părea ofensat de-a binelea. Nu, nu, să nu clonăm şi câinele. În fond, e doar un câine, nu?

L-am scărpinat în dosul urechilor, însă a pufnit furios şi s-a trântit pe iarbă.

— Nici eu n-am dublură, a spus Ari.

Aşadar, Jeb nu-şi clonase propriul fiu. Cât era de sentimental.

— Au de gând să încerce să ne înlocuiască, la fel cum au făcut cu tine? a întrebat Nudge.

— Da, am zis. Însă o să ne prindem imediat când noua Nudge e tăcută şi posacă, iar noua Angel se poartă ca un copil de şase ani.

Au zâmbit, iar eu m-am felicitat pentru priceperea de a le menţine moralul ridicat, chiar şi în faţa unei noi porcării.

— De fapt, am continuat, haideţi să găsim un cuvânt-cheie sau o frază pe care să o schimbăm între noi

atunci când vrem să fim absolut siguri că discutăm cu persoanele reale. OK?

— OK, a răspuns Nudge.

— Ooh, am eu una, a spus Angel, şi ne-am unit într-un cerc de capete când a şoptit cuvântul.

— Perfect! a zis Nudge, şi faţa i s-a luminat într-un zâmbet.

Am râs în sinea mea şi-am bătut palma cu ea în tăcere.

Ari a rânjit şi-a dat din cap.

Chiar şi mutra îmblănită a lui Total părea să zâmbească.

Aşadar, care-i cuvântul secret?

Mda, de parcă am de gând să vi-l spun *vouă*.

83

Cu tot tropăitul ăla şi privirile fixate înainte, niciunul dintre Zburători sau clone ori alţi mutanţi nu părea să ne fi auzit când am zburat peste zid, pe cât puteam noi de silenţios. Am ajuns trupele din urmă şi-am început să mărşăluim chiar în spatele lor, un ultim rând de discipoli, nerăbdători să anunţe începutul Re-Evoluţiei.

Sunt atât de sigură.

Oricum, cu tupeul nostru de mici şmecheri mutanţi, am tropăit până în clădire, odată cu ei, picioarele noastre mişcându-se în pas de defilare, iar mâinile balansându-ni-se strâns lângă trup. O să vedem cât durează până ne bagă cineva în seamă. Părerea mea este că n-o să dureze mult. Spuneţi-i presimţire.

Am trecut printr-o uşă metalică dublă, înaltă, care s-a închis în urma noastră cu un zăngănit ameninţător. Înăuntru, am fost surprinşi cum s-a spart, imediat, Gaşca de Mutanţi Mărşăluitori. Zburătorii au cotit-o pe un coridor din piatră, slab luminat, iar ceilalţi s-au împrăştiat pe mai multe coridoare, în direcţii diferite.

Era ca o vizuină de iepuri, săpată în piatră, cu multe galerii, ramificându-se de la intrările principale. Luminile chihlimbarii de veghe de-abia dacă luminau drumul. Mişcându-ne în tăcere, am urmat un grup, trecând printr-o altă uşă dublă, suprarealismul situaţiei provocându-mi nişte chicoteli foarte nelalocul lor, înăbuşite grabnic. Totuşi, nimeni nu părea să ne fi remarcat încă. Ne afundam tot mai mult într-unul dintre bastioanele cele mai importante ale Itexului, fără ca nimeni să ne stea în cale.

M-am uitat în jos, spre Angel.

— Capcană? am întrebat-o din colţul gurii.

— Capcană, a încuviinţat ea din cap.

84

— Toată lumea să fie pe fază, am şoptit, şi deodată ne-am trezit într-o încăpere de mărimea unui hangar pentru avioane.

Tavanul era la cel puţin zece metri înălţime, singurele ferestre erau nişte fante înguste, orizontale, la vreo treizeci sau şaizeci de centimetri sub tavan. Pe pereţii de piatră atârnau nişte ecrane TV grozave, câteva pe fiecare perete. Restul încăperii era plin de paturi suprapuse, fiecare acoperit cu câte-o pătură de un verde-oliv militar, mohorât, întinsă atât de bine încât ai fi putut rostogoli şi-o fisă pe ea[1]. Trebuia să recunosc: tipii ăştia ştiau, în mod sigur, cum să petreacă.

Mutanţii s-au despărţit printre şirurile de paturi metalice, iar noi ne-am trezit singuri, la marginea încăperii. Instinctiv, ne-am aşezat în cerc, spate-n spate, închizând formaţia.

[1] Referire la obiceiul sergenţilor instructori din armata SUA de a verifica paturile făcute de recruţi prin rostogolirea unei monede de 25 de cenţi pe suprafaţa păturilor întinse pe pat.

— Ce drăguț, a zis Total. Vreau ca propria mea cameră de-acasă, dacă o să avem vreodată o casă, să fie exact ca asta.

— Șșșșt, l-am apostrofat încet. Toată lumea să fie cu ochii-n patru, marcați-vă ieșirile de urgență și să vedem ce se întâmplă pe-aici.

În jurul nostru, toți se mișcaseră cu scopul de a efectua, presupuneam eu, sarcinile atribuite fiecăruia: produsele celor mai strălucite minți de savanți din întreaga lume erau ocupate cu măturatul, ștersul de praf al paturilor din metal, datul cu cremă al bocancilor.

Nudge și cu mine ne-am uitat una la alta în același timp, iar Angel ne-a citit gândurile. În momentul următor, ne-am găsit fiecare bocanci de mărimea potrivită sub diverse paturi. Ari s-a luat după noi, reușind să dea de niște bocanci de mărime mare. Ne-am legat șireturile în câteva clipe și-am ascuns tenișii noștri jegoși și uzați.

— Oh, da, a făcut Total. Acum ne potrivim cu mediul.

M-am strâmbat la el și apoi mi-am îndreptat atenția spre ecranele de televiziune. Pe fiecare zid erau trei ecrane, iar dacă ar fi arătat, să zicem, un meci de fotbal, m-aș fi simțit în al nouălea cer.

Și totuși, transmiteau imaginea feței sobre a unei femei cu părul deschis la culoare, care vorbea, pe rând, în diferite limbi. Așa, am auzit germana, franceza, spaniola, italiana și japoneza, iar colegii noștri de cameră își manifestau alarmant de des acordul sau laudele. Nudge s-a încruntat.

— De cine-mi amintește? Am senzația că am mai văzut-o și altă dată.

Am căzut pe gânduri, apoi am dat din umeri.

— N-am idee.

În cele din urmă, halatul alb a trecut la engleză.

— Vremea Re-Evoluției a venit! a zis ea cu toată convingerea.

Mai multe voci din încăpere au ovaționat.

— Am început să implementăm Planul de Înjumătățire! Chiar acum, când priviți asta, cei slabi, cei inutili, cei care ne storc resursele, sunt eliminați!

85

Şi mai multe urale, în vreme ce noi cinci ne-am uitat unul la altul îngroziţi, apoi ne-am amintit repede că trebuia să ovaţionăm şi noi alături de ceilalţi. Femeia ne privea din ecran cu însufleţirea sinceră a cuiva dedicat nebuneşte datoriei sale:

— Creăm o lume nouă. O lume unde nu va mai fi foame, nici boli, nici slăbiciuni.

— Pentru că i-au *ucis* pe toţi, am murmurat eu.

— Cauzele războaielor vor fi eliminate, a continuat ea cu înfocare. Va fi mâncare din belşug pentru toţi. Va fi loc din belşug pentru toată lumea. Oamenii nu se vor mai lupta pentru proprietăţi, mâncare, bogăţii, resurse energetice.

Toţi cei din încăpere au izbucnit în urale.

— Mda, n-ai niciun motiv să lupţi, am şoptit. Afară doar de cei care fac caz de *religie*. Pariez că toată lumea o să fie atât de bine şi de fericită, încât nici n-o să mai conteze. Nu că oamenii ar mai lua-o *în serios*.

Mi-am dat ochii peste cap şi-am clătinat din cap.

Din când în când trecea câte cineva pe lângă noi, fără a ne lua în seamă. Ovaţionam alături de ceilalţi şi încercam să ne arătăm preocupaţi de făcutul patului, alinierea bocancilor, înlăturarea scamelor de pe pături.

— Ţineţi minte, a spus halatul alb, nu putem realiza Re-Evoluţia fără voi, cei aleşi. Noua ordine trebuie să fie pură. Toate rasele sunt egale. Toate sexele sunt egale, însă boala, slăbiciunea şi alte defecte trebuie eliminate.

— Toate sexele? a şoptit Nudge. Păi nu sunt doar două? Sau îmi scapă mie ceva?

Am dat din umeri.

— N-am nicio idee. Poate că au creat ei altele.

Gândul ăsta ni se părea destul de dezgustător şi-am scos un „pfui!" pe muteşte, uitându-ne unul la altul.

— Dacă cunoaşteţi pe cineva care ar trebui să aibă parte de gloria martirajului, pentru ca alţii să trăiască în paradis, vă rog să vă informaţi imediat superiorul, a spus femeia. Acest lucru se va reflecta bine asupra voastră şi veţi fi preţuiţi.

M-am uitat năucită la ceilalţi.

— Oh, Doamne, am zis încet. Vor să-i denunţăm pe toţi cei care nu sunt perfecţi. Ceea ce înseamnă cam *toată lumea.* Nimeni nu-i perfect.

Nici eu n-aş fi putut s-o spun mai bine, Max, a spus Vocea.

Şi-acum ce mai urmează? m-am gândit.

Te afli acolo unde trebuie să fii, făcând ceea ce trebuie să faci, a rostit Vocea. Se întâmpla atât de rar să primesc aprecieri din partea Vocii, că am fost luată prin surprindere. *Dar eşti sigură că poţi face asta singură?*

Îi am pe Nudge şi Angel şi Total şi Ari, m-am gândit.

Îţi lipseşte jumătate din familie, a zis Vocea. *Care reprezintă şi jumătate din armata ta.*

Nu din vina mea, m-am gândit iritată. *N-a fost decizia mea.*

Să însemne asta că nu-i nici problema ta şi că nu trebuie s-o rezolvi?

Mi-am mijit ochii bănuitoare. Pe ecranul TV, halatul alb trecuse din nou la germană.

Şi ce vrei să spui? m-am gândit.

Ai nevoie şi de restul stolului. Ai nevoie de mai mulţi luptători de partea ta. Adu-i înapoi.

Am gemut în sinea mea. Oh. Ce *naiba.*

86

— Am fi nişte spioni uluitori, mi-a şoptit Nudge la ureche. Nu crezi?

Ne târam toţi în linişte, printr-o coloană de aerisire, în căutarea unui calculator. Până acum trecuserăm de încă un dormitor, o cantină, toalete — cred că până şi oamenii perfecţi trebuie să se ducă să-şi facă „treaba" — şi vreo două birouri, cu personal în ele.

Ne trebuia o încăpere goală, cu un computer în ea. Şi apoi, o groază de mâncare caldă şi paturi confortabile. După ceea ce mi s-au părut câţiva kilometri de târâş pe metalul dur, ne-am uitat în jos şi-am dat de o încăpere luminată slab de un economizor de monitor.

Pe cât de încet posibil, am deşurubat grilajul, apoi am coborât, unul câte unul, în cameră, aşteptându-ne la vacarmul alarmei detectorilor de mişcare. Dar totul a rămas liniştit.

— OK, dar repede, i-am spus lui Nudge. S-ar putea să existe alarme silenţioase, camere în infraroşu ascunse, chestii din astea. Probabil că avem doar un minut la dispoziţie.

Nudge a dat din cap şi s-a aşezat înaintea computerului. Şi-a plasat mâinile pe tastatură şi-a închis ochii. Au început să treacă secundele, iar eu deveneam tot mai nervoasă şi mai agitată. Deodată, şi-a deschis ochii, s-a uitat la tastatură şi-a început să scrie. În câteva clipe a eliberat monitorul de ce era pe el şi-a afişat un program de e-mail.

— N-am nicio idee cum poate face asta, am şoptit, iar Total a dat din cap.

— OK, a zis Nudge. M-am conectat.

— Grozav, am spus, cu inima bătându-mi cu putere, şi nu numai pentru că mă aşteptam să fim prinşi dintr-o clipă-n alta. Explică-i lui Fang să vină la Lendeheim chiar acum, cu toată trupa. Spune-i că lucrurile sunt foarte, foarte nasoale.

Nudge tasta repede.

— Spune-i că au început fazele cu adevărat rele şi că avem zile, poate ore, ca să-i sabotăm cumva.

— *Sabotăm* se scrie cu *s*, a zis Total, uitându-se peste umărul ei.

— Nu contează, am şuierat. Tu doar spune-i lui Fang să-şi mute fundul aici, acum!

Nudge a dat din cap şi-a tastat, apoi a făcut clic pe butonul *Send*. Iar mesajul nostru s-a dus, sper că în contul de e-mail al lui Fang.

Este adevărat, primea un catralion de mesaje pe zi, dar speram ca privirile să-i fie atrase de majusculele din: ASTA ESTE DE LA MAX. CITEŞTE ACUM!!!, prezent în câmpul pentru subiect.

— Ei bine, am zis, cam asta-i tot ce putem face. Trebuie doar să sperăm că ajunge unde trebuie.

În aceeaşi clipă ecranul monitorului a clipit, şi pe el a apărut tipa în halat alb pe care-o văzuserăm pe ecranele TV ceva mai devreme, uitându-se direct spre noi.

— Foarte bine, Max, a spus ea, trimiţându-mi fiori reci pe şira spinării. Aţi ajuns mai departe decât aş fi crezut. Ar fi trebuit să am mai multă încredere în tine.

Pe la spate, am făcut semne cu mâinile, care se traduceau prin: *Sus şi afară de-aici, acum!*

— Nu, n-are niciun rost să faceţi asta, a zis femeia. Uitaţi-vă în sus.

Aşa că, desigur, m-am uitat în sus. Tavanul era acoperit cu Zburători care pluteau fără niciun zgomot, agăţaţi ca nişte gândaci păroşi, cu ochii lor roşii strălucind.

— Oh, rahat, am făcut eu.

— Câtă elocvenţă, a spus femeia, şi a adăugat: Atacaţi-i!

87

N-a fost deloc plăcut. Am reuşit să doborâm cam şase dintre Zburători, însă după ce toate fierătaniile şi blănurile au coborât, am fost capturaţi, cu cătuşe la mâini şi lanţuri la picioare. Mie-mi curgea sânge din nas şi mă ustura o tăietură din interiorul gurii. Ari o păţise rău, iar faţa lui, recent vindecată, dobândise noi tăieturi şi doi ochi învineţiţi. Angel şi Nudge aveau amândouă nişte vânătăi urâte, însă nu păreau să aibă nicio fractură. Total, bineînţeles, îşi dăduse toată silinţa muşcându-i pe Zburători, însă nu le provocase cine ştie ce daune.

Zburătorii ne-au dus/târât printr-o serie de tuneluri, iar eu am încercat să memorez ruta. Am urcat şi-am coborât trepte, printr-un turn rotund, şi în cele din urmă am ajuns la o lespede de piatră pivotantă, devenită o uşă secretă. Dincolo de această uşă se afla un birou. Părea cu totul nepotrivit acolo, cu luminile sale fluorescente şi biroul modern din lemn, în loc să fie dotat cu, să zicem, dispozitive medievale de tortură.

Zburătorii ne-au aruncat neceremonios pe podeaua de piatră, acoperită, ici-colo, cu covoare orientale. Niciunul

dintre noi n-a scos vreun sunet când ne-am lovit cu genunchii de piatră, fiindu-ne imposibil să ne atenuăm căderea cu mâinile noastre încătuşate. Într-o clipită, ne-am ridicat în picioare, spate în spate, căutând orice ar fi putut fi folosit ca armă. Suntem doar amuzanţi aşa.

Privirea mi-a fost atrasă de ceva de pe biroul masiv. O plăcuţă pe care scria: DIRECTOR.

Ooh, Directorul! În sfârşit! Marele mahăr, şeful ăl mare, bossul! Cel care trăgea toate sforile. Cel care era responsabil de tot şi toate. Psihopatul complet ţicnit, care încerca să elimine cea mai mare parte a populaţiei lumii. În sfârşit, ne întâlneam. Şi-am să-l rup în bucăţi numai cu dinţii, dacă era necesar.

Le-am făcut semn cu cotul celorlalţi şi-am dat din cap spre birou.

— Ştii ce ai de făcut, i-am şoptit lui Angel.

Era vremea pentru un număr de manipulare mentală. Peretele din piatră masivă a pivotat din nou şi femeia cu părul blond de la TV a intrat, urmată de alte câteva halate albe. Halatele purtau inevitabilul stetoscop, tensiometre etc. Avea să fie amuzant. Un soi de amuzament „cu totul oribil".

— Bună, Max, a zis femeia.

Era cam de înălţimea mea, cu o constituţie zveltă. Aruncând o privire spre ceilalţi, a zis:

— Angel, Nudge, Ari. Şi câinele.

Ştiam că asta-l termina pe Total, însă n-a spus nimic.

— De multă vreme tot aştept să ne întâlnim, a rostit femeia. Este foarte important să discutăm faţă-n faţă. Nu credeţi?

— Păi, important e că *tu* crezi asta, am zis, şi ochii ei scăpărat.

— Numele meu e Marian Janssen, a spus calmă. Su Directorul Itex şi al companiilor sale de cercetare şi de voltare.

Mi-am păstrat chipul lipsit de orice expresie. Asta să directorul? Directorul era o femeie? Ciudat, era o dezam gire că persoana din spatele întregii campanii de distr gere era o femeie. Comportamentul ăsta schizoid g compresor părea mult mai potrivit la un bărbat, cel pu mie aşa mi se părea.

— Şi nu numai atât, a continuat ea, ţinându-şi privir aţintite asupra mea, dar sunt mama ta, Max.

PARTEA A 4-A

CRED CĂ N-AM AUZIT BINE, NU?

88

Ca s-o spun pe-a dreaptă, îmi trebuie mult ca să fiu luată prin surprindere. Sunt destul de greu de surprins. Dar trebuie să recunosc, ăsta a fost cam ultimul lucru pe care mă aşteptasem să-l aud.

— Hei, mai delirezi mult? am zis, mândră că vocea mea rămăsese neclintită, ca o stâncă.

Aproape.

Directoarea s-a dus până la biroul ei masiv şi a pus pe el mai multe CD-ROM-uri.

— Ştiu că-i greu de crezut, dar uită-te atentă la mine, Max. Sunt versiunea ta mai vârstnică.

Mi-am concentrat privirea asupra părului ei blond, ochilor ei căprui-închis. Mi-am adus aminte că Nudge spusese că-i amintea de cineva.

— Mda? am zis. Păi, ia să-ţi vedem aripile.

Mi-a zâmbit.

— Nu am nici urmă de ADN aviar. Însă tu... tu eşti cel mai strălucit succes pe care l-am avut noi vreodată.

Încă nu-mi revenisem de pe urma şocului, aşa că am trecut în regimul de „ripostă deşteaptă automată".

— Atunci de ce tu şi ter Borcht tot încercaţi să ne *ucideţi?*

— Eşti dintr-o generaţie mai veche, Max, mi-a explicat ea. Nu ai durată de viaţă sigură. În noua lume, nu-i loc pentru greşeli.

Eram pe spate.

— Hai să-ţi dau un indiciu: instinctul tău matern protector e de tot rahatul.

— Sunt mama ta, Max, dar sunt şi om de ştiinţă. Crede-mă, să te privesc de la distanţă cum creşti, să concep tot jocul ăsta, seria asta de teste... au existat momente când n-am crezut că pot să rezist.

— Ciudat, am avut aceeaşi senzaţie. Din motive complet diferite. Însă tu ai avut de *ales*, am subliniat, devenind din ce în ce mai neîncrezătoare.

— Comit sacrificiul suprem pentru crearea unei lumi noi. Mi-am dat propriul meu copil cauzei.

— Ăsta nu-i sacrificiul suprem! am zis, indignată. Dacă te-ai fi oferit pe *tine* ar fi fost aşa. Să renunţi la *mine* este mai puţin decât suprem. Realizezi diferenţa?

A zâmbit, cumva cu tristeţe.

— Eşti aşa de isteaţă, Max. Sunt atât de mândră de tine.

— Da, măcar *una* dintre noi este, am spus. Adică, închipuie-ţi că-i momentul prezentării părinţilor în faţa clasei. Mă ridic şi spun: „Mama mea e un savant malefic şi plănuieşte un holocaust care va elimina jumătate din populaţia Pământului." Cum aş putea să accept asta?

S-a întors şi s-a aşezat la biroul ei.

— E vina lui Jeb că te-a lăsat să devii aşa deşteaptă.

M-am holbat la ea.

— Iar eu te acuz pe *tine* pentru modificarea ADN-ului meu. Adică, am *aripi*, cucoană! La ce te *gândeai*?

— Mă gândeam că populaţia lumii se autodistruge, a zis pe un ton dur, ca de oţel, pe care l-am recunoscut (adică, şi eu pot vorbi aşa). Mă gândeam că trebuia să se mobilizeze cineva şi să ia măsuri drastice înainte ca întreaga planetă să ajungă să nu mai poată susţine viaţa umană. Da, eşti fiica mea, dar faci încă parte din imaginea de ansamblu, eşti parte din ecuaţie. Mă gândeam că aş face orice ca să mă asigur că specia umană supravieţuieşte. Chiar dacă pare oribil, pe termen scurt. În cărţile de istorie ale viitorului, voi fi prezentată ca o salvatoare a omenirii.

Perfect. *În sfârşit*, după paisprezece ani, îmi cunosc mama, iar ea-i o *nebună de legat*. Ziua asta nici că putea fi mai grozavă. Am înghiţit un nod.

— Ai o megalomanie pe cinste, am zis.

Directoarea a făcut un semn către Zburătorii care pluteau pe la marginea încăperii.

— Duceţi-i în locul pregătit de mine, a spus. Ştiţi ce aveţi de făcut odată ajunşi acolo.

89

— N-aş vrea să te fac să te simţi şi mai rău, Max, a spus Total, dar n-o suport pe maică-ta.

M-am uitat la el. În dicţionarul englez-păsărească savanţilor ţicniţi, puteai traduce expresia „locul pregătit de mine" drept „hrubă umedă, sinistră". Era, literalmente, o temniţă îngrozitoare. Castelul Cenuşăresei era dotat cu o temniţă adevărată. Iar partea cu „ştiţi ce aveţi de făcut" devenea „legaţi-i de pereţi, ca pe prizonierii medievali".

— Păi, am zis, cel puţin, având asemenea părinţi, nu mai trebuie să caut prea mult un motiv de rebeliune.

Oricum, se părea că eram singurii ocupanţi ai hrubei, cu toate că se întindea mai departe decât puteai vedea cu ochii. De pereţi atârnau difuzoare prin care se transmiteau mesajele de spălare pe creier ale directoarei, care şi singure puteau înnebuni pe oricine.

Ca şi cum situaţia „priponiţi de un perete, într-o hrubă" n-ar fi fost suficientă ca să ne zdruncine. Eram cu toţii creaturi zburătoare, cu excepţia lui Total, şi cumva şi a lui Ari. Aşa că legarea noastră în lanţuri de un perete, sub pământ,

era unul dintre cele mai rele lucruri pe care ni le putea face cineva.

Propria mea mamă ne-a făcut asta.

Am scuturat din cap, peste măsură de deprimată.

— Oare de ce n-a putut fi şi ea vreo târfuliţă simpatică, sau o drogată, ca mama lui Fang?

— Că veni vorba de Fang, a zis Nudge, poate că-i pe drum spre noi chiar acum.

S-a aprins un licăr de speranţă, însă s-a stins la fel de repede.

— Mda, numai dacă mesajul nostru a ajuns la destinaţie, am răspuns. Dacă i-a trecut faza cu Ari, ceea ce mă îndoiesc că s-a întâmplat. Dacă băieţii pot, cumva, să ajungă în Europa *chiar acum.*

— Max, a spus Angel. Nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile.

Aşa era. Eram o scârbă. Mai târziu, când o să fiu singură, am să mă întind pe jos şi-am să plâng până o să-mi vărs şi maţele de dezamăgirea cruntă legată de maică-mea. Dar deocamdată trebuia să încetez să-mi vărs oful pe toată lumea.

— Ai dreptate, am zis cu glas sugrumat. Îmi pare rău. De fapt, cred că e-mailul nostru a trecut, pentru că Nudge e genială la chestii din astea. Iar el este Fang. Sunt pe drum. O ştiu.

Tăcere.

— Minţi foarte bine, Max, a rostit Nudge pe un ton aprobator.

Am râs.

— Am multă experienţă. Dar serios acum, pot să pariez că sunt pe drum.

— Cum ar putea traversa oceanul? a întrebat Ari, fără a fi răutăcios, ci doar nedumerit.

— Poate că şi-au luat bilete de avion, ca noi, a comentat Angel.

— Sau poate că s-au strecurat la bordul unui avion, a sugerat Nudge.

— Sau poate că s-au ridicat în văzduh, au aşteptat să treacă un avion pe lângă ei, şi-au sărit pe el ţinându-se bine, am zis pe un ton dramatic, şi-atunci am râs cu toţii.

L-am imitat pe Fang atârnând de un avion cu reacţie, cu gura deschisă din cauza curentului de aer. Chicotelile lor păreau să facă zidurile să se retragă puţin, iar bezna nu mai era chiar aşa de întunecată. Difuzoarele erau cele mai enervante când debitau în engleză, pentru că nu puteam să nu ascultăm. Directoarea — sau Bătrâna şi Ţicnita de Maică-Mea, cum îmi plăcea mie să-i zic — debita iar ceva despre viitorul celor perfecţi.

— În mod clar e o femeie periculoasă, am zis.

— Îmi pare rău, Max, a făcut Nudge. Ştiu că nu-i ceea ce sperai să fie.

— Mda. Am zâmbit cu amărăciune. O criminală în masă, psihopată, nu prea era pe lista mea.

Şi iarăşi mi-a venit să urlu de dezamăgire, însă m-am abţinut. O găsisem, în sfârşit, pe mama, iar ea era coşmarul meu cel mai cumplit. Asta era, într-adevăr, o pilulă prea amară pentru a fi înghiţită. Şi pe deasupra, Nudge încerca să mă consoleze. Asta era treaba *mea*, s-o consolez eu pe *ea*. De obicei, singura persoană care mă putea consola era Fang. Cel care mă părăsise.

Un scrâşnet slab, din umbră, ne-a făcut pe toţi să ciulim urechile.

— Şobolani, a făcut Nudge neliniştită.

Dar nu erau şobolani. În depărtare s-a ivit o siluetă înaltă. Eram cu toţii în alertă, gata de luptă, din moment ce decolarea ieşea din discuţie.

S-a auzit un glas.

— Max, a zis Jeb.

Şi-aşa, oroarea zilei era totală.

90

— Ia te uită, am spus, folosindu-mi toate resursele pentru ca vocea mea să sune mai voioasă. Ce surpriză să dau de tine pe-aici! Vii des? Cum e mâncarea?

Jeb s-a apropiat, până a intrat în cercul de lumină chioară, chihlimbarie, împrăştiată de o lampă de veghe. Arăta ca întotdeauna, poate ceva mai obosit decât de obicei. Cred că torturarea copiilor te cam seacă. Mi-a oferit zâmbetul său caracteristic, atins de umbra tristeţii.

— De fapt, nimeni nu ştie că sunt aici.

Am făcut ochii mari.

— Doamne, eu sigur n-am să spun la nimeni!

— Aşadar, te-ai întâlnit cu Directoarea?

Întreaga mea faţadă s-a surpat, însă m-am străduit să o menţin într-o bucată.

— Da. Şi ce plăcere a fost! Există trei miliarde de femei cu ovare pe planeta asta, iar eu m-am ales, drept mamă, cu cea declarată „mai mult ca sigur o viitoare psihopată halucinantă".

Jeb a îngenuncheat pe podeaua murdară, de piatră, uitându-se la mine. Am simţit-o pe Angel încordându-se,

tensionată, lângă mine şi m-am întrebat dacă nu cumva recepţiona ceva de la Jeb. Nu-i băgase în seamă pe ceilalţi, inclusiv pe Ari.

— Încă mai poţi salva lumea, Max.

Aproape că m-am scufundat într-un val subit de istovire. Am vrut să mă rostogolesc în poziţie fetală şi să rămân aşa pentru tot restul vieţii mele, despre care speram că va fi mulţumitor de scurtă. Muncisem din greu, mult timp, funcţionând 140 la sută. Îmi cam atinsesem limita.

Am închis ochii, epuizată, şi m-am sprijinit pe zidul umed de piatră din spatele meu.

— Cum? am zis. Prin Re-Evoluţie? Prin Planul de Înjumătăţire? Nu, mulţumesc. Cobor din trenul ăsta smintit al distrugerii în masă.

Max, trebuie să ai încredere în mine, a rostit Vocea în capul meu. *Ai fost creată ca să salvezi lumea. Încă mai poţi.*

Mai lasă-mă, Voce, m-am gândit. *Sunt zob.*

Max, a zis Vocea. *Max.*

Apoi, mi-a trecut prin minte că Vocea nu era, de fapt, *în interiorul* capului meu.

Oh, Doamne.

Am deschis ochii.

Jeb stătea în genunchi înaintea mea.

— Ai străbătut un drum lung, Max, a spus Vocea, doar că gura lui Jeb se mişca şi sunetul ei provenea de la *el.* Aproape că ai ajuns acasă. Totul va ieşi bine, însă trebuie să-ţi dai toată silinţa. Şi trebuie să ai din nou încredere în mine.

Era Jeb, vorbind cu Vocea, Vocea pe care am tot auzit-o în capul meu luni de zile.

Jeb era Vocea.

91

Fang se opri un moment, cu degetele deasupra tastaturi în cafeneaua Internet. Lângă el, Iggy şi Gasman sorbea din latteurile lor de parcă n-ar mai fi apucat ziua de mâin

Poate nici n-o vor apuca.

— Mă simt de parcă aş putea zbura, să zicem, până l staţia spaţială, spuse Gasman plin de entuziasm.

Fang îi aruncă o privire.

— Nu mai capeţi cafeină, amice.

Se uită în jur, ca să se asigure că nu-l auzise nimeni p Gasman. Dar se aflau într-un colţ al acestei cafenele pră pădite şi, oricum, nu erau prea mulţi muşterii pe-aici.

Iggy îşi goli ceaşca şi-şi şterse mustaţa de spumă de p buză.

— Îmi plăcea mai mult spre sud, se plânse el. Soarel iepuraşii de plajă. Aici, în nord, locul ăsta are prea mult ceaţă umedă.

— Totuşi, e chiar drăguţ, făcu Gasman. Munţii şi ocea nul. Iar oamenii par mult mai adevăraţi.

Îi aruncă o ocheadă lui Fang.

— Îţi mai citeşte puştimea blogul?

Fang dădu din cap.

— Cu grămada.

Derulă repede pagina în jos, urmărind comentariile, când simţi privirile cuiva aţintite asupra lui. Se uită, brusc, în sus şi-şi plimbă privirea de la stânga la dreapta, cuprinzând întreaga cafenea. În momente ca ăsta-i lipsea Max cel mai mult, pentru că şi ea ar fi simţit privirile şi-ar fi schimbat ocheade între ei şi-ar fi ştiut ce să facă într-o clipită, fără să-şi vorbească.

Acum, era doar el aici, iar ea, împreună cu cretinul ăla, cine ştie pe unde. Fang nu văzu nimic, aşa că, de data asta, îşi plimbă privirile mult mai încet, de la dreapta la stânga. Acolo. *Individul ăla.* Se îndrepta spre ei. Fang închise laptopul şi-l bătu pe Iggy pe mână. Gasman văzuse şi el şi privi în sus, alarmat. Avea doar opt ani, dar îşi strânsese pumnii, cu muşchii încordaţi, gata de luptă. Când individul ajunse la circa patru metri jumătate distanţă, venind ată spre ei, Fang se încruntă.

— Îl ştim de undeva pe tip? murmură el. Cine-i?

Dezinvolt, Gasman se întoarse şi aruncă o privire peste umăr.

— Ăăă...

— Sunetul paşilor lui, mormăi Iggy.

Fang nu-i putea auzi paşii. Iggy continuă, cu faţa încordată de concentrare.

— Paşii ăştia... i-am mai auzit... în tunelul de metrou.

Ochii lui Fang se făcură cât cepele şi-şi ascuţi privirea. Bineînţeles. Acum tipul ajunsese la mai puţin de doi metri distanţă şi se opri. Fang nu-l mai văzuse până atunci la lumina zilei, numai în lumina pâlpâind în cutiile de conserve pline cu ulei, din tunelurile de metrou de sub New York

City. Era boschetarul maniac al computerelor, care ducea un Mac cu el oriunde mergea, tipul care pretinsese că cipul lui Max îi bruia hardul. Când îl întrebaseră despre cip, parcă înnebunise şi-o luase la goană. Ce căuta tipul ăsta *pe-aici*?

— Voi. Tipul se încruntă şi arătă spre ei, dar îşi potrivi glasul în aşa fel încât numai ei să-l poată auzi. Ce faceţi *voi* aici?

— Ia loc, îl invită Fang, împingând un scaun spre el, cu piciorul.

Individul se uită bănuitor în jur.

— Unde-i prietena ta? Cea cu un cip în ea.

— Nu-i cu noi.

Păru că se mai destinde puţin şi se aşeză prudent pe scaun, privind în jur. Fang zâmbi în sinea lui. În sfârşit, iată pe cineva mai paranoic decât ei. Era un sentiment înviorător.

— Dar ce faci *tu* aici? întrebă Fang, făcând un gest spre cafenea. La suprafaţă. Pe Coasta de Vest?

Tipul dădu din umeri.

— Circul şi eu. Văd oamenii de colo, de peste tot. Îmi place să hălăduiesc prin New York majoritatea timpului, e mai uşor să te pierzi în mulţime.

— Aşa-i, se învoi Fang.

Apoi ochii tipului se opriră asupra laptopului închis al lui Fang, iar Fang văzu cum gradul lui de alarmă se modifică de la galben la portocaliu.

— Fainã sculă, zise.

— Mulţam.

Fang aşteptă.

— De obicei, nu prea văd unul ca ăsta pe-aici.

— Cred că nu.

Tipul părea pe cale să ia o decizie, şi se aplecă peste masă.

— De unde-l ai? Sau te pomeneşti că n-aş vrea să ştiu?

Fang aproape că scoase un rânjet.

— Probabil că n-ai vrea să ştii.

Tipul clătină din cap.

— Voi, băieţi, vă băgaţi în chestii serioase de tot.

— Mda, admise Fang cu un oftat. Ridică privirile. Nu ştii cumva cum să transmiţi un mesaj către *toţi* puştii de pe planetă conectaţi la Net, *peste tot* în lume?

92

Tipul se uită la Fang.

— Poate că da. Probabil. Cred că depinde de mesaj.

— Trebuie să cunoşti mesajul? îl întrebă Fang, presimţind o mare problemă.

La urma urmelor, individul era destul de ţicnit. Cine ştie cum ar fi putut reacţiona la mesajul lui Fang? După ce reflectă puţin, tipul spuse:

— Da.

— Şi iată planul *ăla,* zise Iggy, sorbind ultima înghiţitură de latte.

— Pot să iau o brioşă? întrebă Gasman.

Fang împinse nişte bani peste masă. Gasman îi luă şi se îndreptă spre tejghea, uitându-se tot timpul în jurul lui.

— Cum te cheamă? întrebă Fang.

Urmă o pauză lungă, timp de reflecţie pentru tip.

— Frate, ăsta-i mai paranoic decât noi, zise Iggy. E destul de îmbucurător.

Individul se uită la Iggy şi păru să-şi dea în sfârşit seama că era orb. Se întoarse înapoi spre Fang.

— Mike. Şi pe tine?

— Fang. El e Iggy. Ăla mic e Gasman. Nu întreba de ce.

— Rămâi cu noi ceva vreme şi-ai să-ţi dai seama, mormăi Iggy.

Mike căscă ochii, şi se încordă pe scaun. Fang şi Iggy se încordară şi ei, aşteptând.

— Ăsta-i blogul tău de pe Web? întrebă Mike în şoaptă.

— Da.

Gasman se întoarse şi puse pe masă o farfurie cu brioşe. Îşi dădu imediat seama care era atmosfera şi tăcu, uitându-se repede de la un băiat la altul. Din moment ce nimeni nu scoase vreo armă, se aşeză şi luă o brioşă, împingând farfuria spre ceilalţi.

— Deci spui că aveţi... oarece aripi?

Mike păstra un ton jos.

— Nu doar *oarece*, zise Iggy cu gura plină. Chiar *avem*. Apoi realiză că Fang nu răspunsese întrebării şi-şi întoarse capul. Oh, asta era ceva secret?

— Nu mai e, făcu Fang sarcastic.

— Voi sunteţi copiii-păsări de care vorbeşte toată lumea.

Fang dădu din umeri.

— Poţi să mă ajuţi sau nu?

— Vă ajut numai dacă voi sunteţi. Convinge-mă.

— Aş avea nevoie de mai mult spaţiu, spuse Fang, privind în jur.

Mike îi duse la etaj, deasupra cafenelei Internet, unde scoase un set de chei şi descuie o uşă. Fang era super-atent şi-şi dori ca Angel să fi fost cu ei, să pândească orice primejdie.

— Pe aici.

Mike îi conduse într-o încăpere spațioasă, folosită, evident, ca loc de depozitare. Cutii cu tot felul de articole erau adunate de-a lungul unui perete, însă mijlocul încăperii era gol.

— Aveți loc destul?

Fang dădu din cap și-și scoase jacheta. Își notă în minte pe unde erau ferestrele și verifică dacă erau cu geam simplu sau dublu, în caz că ar fi fost nevoit să sară printr-una din ele la un moment dat.

Încet, Fang își desfăcu aripile, întinzându-și mușchii, savurând senzația, după ce și le ținuse strânse la spate ore în șir. Le scutură, simțind cum se aliniau penele. Vârfurile aripilor aproape că atingeau pereții de-o parte și de alta a încăperii. Ar fi dorit să poată să-și ia zborul chiar acum și să planeze în aer câteva ore, rotindu-se în cerul liber.

Gura lui Mike era întredeschisă.

— Omule. E uluitor. Se uită spre Iggy și Gasman. Și voi aveți, băieți? Și ce s-a întâmplat cu fetele alea care erau cu voi?

— Toți avem aripi, zise Fang. Acu, trimitem mesajul ăla?

93

Degetele lui Mike zburau peste tastatura laptopului lui Fang.

— Tre' să scriu un mic cod pe-aici, mormăi el. Te duce printr-o mulțime de *back doors*. Mulți au programe de protecție în funcțiune, chestii din astea, însă asta ar trebui să treacă de majoritatea lor. Mike deschise pagina principală a blogului lui Fang şi o verifică rapid. OK, tre' să încerc să le accesez prin adresele lor IP, din moment ce, în mare parte, nu ai adresele lor de e-mail, spuse el. Asta ar putea fi cu schepsis, însă am să fac o încercare.

— Eşti un geniu malefic, zise Gasman pe un ton admirativ.

— Încerc, făcu Mike.

— Stai, zise Fang, citind peste umărul lui. Treci, o clipă, la contul meu de e-mail. Tocmai am văzut o alarmă *pop-up* în partea de jos a ecranului.

— Da, asta are o prioritate de trei steaguri roşii, spuse Mike, arătându-i cu degetul.

Lui Fang i se acceleră pulsul.

ASTA ESTE DE LA MAX. CITEŞTE ACUM!!!

Suntem în Germania. Oraşul Lendeheim. Un castel imens aici, sediul central Itex. O mulţime de lucruri foarte nasoale. Veniţi cât puteţi de repede. (Salut, Fang! Din partea lui Nudge. Mi-e dor de tine!) NU rataţi asta. Veniţi!!! Nu mai avem decât câteva zile, poate ore. Vorbesc serios, mişcaţi-vă fundul încoace. Max.

Uh. Fang se lăsă pe spate şi dădu din cap către Mike, să-şi continue treaba.

Aşadar, Max îl voia înapoi, ei? Nu spusese dacă-l mai avea cu ea pe păsărelul ăla Frankenstein. Dacă da, Fang nu voia să aibă nimic de-a face cu povestea asta. Pe de altă parte, îşi călcase din greu pe mândrie ca să-i ceară să vină. Nu-i luase niciodată prea în serios blogul, iar acum se folosea de el ca să se milogească de Fang să se întoarcă la ea. Ei, să-i *ceară* să se întoarcă. Ceea ce, la Max, era lucrul cel mai apropiat de o rugăminte.

Ce căutau în Germania? Cum ajunseseră în Europa? Cum credea ea că va ajunge el în Europa?

Se uită la data mesajului. Era din dimineaţa aia, devreme. Iar Germania era cu vreo zece ore, aşa ceva, înainte...

Oare cum definea Max „lucruri foarte nasoale"? Deosebite de lucrurile doar nasoale? Lucruri suficient de rele ca s-o facă să-şi calce pe mândrie şi să-l roage să-i vină în ajutor?

Aşadar, situaţia era aproape inimaginabil de rea.

— OK, am rezolvat, spuse Mike, lăsându-se pe spate.

Avea pe faţă un zâmbet victorios şi satisfăcut.

— O să se comporte niţel cam ca un virus, pentru că o să acceseze alte adrese prin programele de e-mail ale oamenilor, însă n-o să provoace niciun fel de daune. Se încruntă. Aşa cred. Oricum, scrie-ţi mesajul şi apoi dă click pe căsuţa asta specială *Send* pe care am creat-o. Să vedem ce se întâmplă.

Fang înghiţi un nod. Asta era. Singura lui şansă de a-i face pe copiii ăştia să ia lucrurile în serios, să le spună ce se petrecea. Pe întreaga planetă, puştimea îi va citi mesajul.

Asta era şansa *lui* de a salva lumea.

Începu să scrie.

94

To: undisclosed_recipients
From: Fang
Subject: URGENT! Vrem să ne recuperăm planeta!

Hei! Dacă ai primit acest mesaj, s-ar putea să avem o şansă. Adică, lumea s-ar putea să aibă o şansă. Pe scurt: Adulţii au preluat o planetă frumoasă şi curată şi-au distrus-o pentru bani. Nu toţi adulţii. Dar o mulţime dintre ei, iar şi iar, au preferat banii şi profitul în locul aerului curat şi apei curate. Este felul lor de a ne spune că nu dau nici o ceapă degerată pe noi, copiii, care vom moşteni ceea ce-a mai rămas din Pământ.

Un grup de savanţi vrea să recupereze planeta înainte de a fi prea târziu şi să pună capăt poluării. Asta-i bine, nu? Singura problemă este că ei cred că trebuie să se descotorosească de jumătate din omenire ca să reuşească asta. Aşa că lucrurile stau cam aşa: Salvaţi planeta, pentru ca poluarea să nu ucidă oamenii, sau... pentru început, să-i ucidem pe oameni, ca să

economisim timp. Pentru voi, copii, asta se numeşte „logică greşită". Adică, puteţi spune că-s nebun, dar mie mi se pare un plan cu adevărat nasol.

Celălalt lucru în legătură cu savanţii ăştia este că au încercat să creeze un nou tip de oameni, care să poată supravieţui mai bine în caz de iarnă nucleară, sau aşa ceva. N-am să intru acum în detalii, dar o să vă spun doar că ideea este la fel de tâmpită şi de periculoasă ca şi planul lor de „lichidare a jumătate din omenire".

Ceea ce vreau să vă spun este: Depinde de noi. De voi şi de mine. De mine şi de stolul meu, de voi şi de prietenii voştri. De toţi copiii. Vrem — şi *meritǎm* — să moştenim o planetă curată şi netulburată, capabilă să-i susţină pe toţi cei care trăiesc pe ea.

Putem s-o facem. Însă, pentru asta, trebuie să ne unim eforturile. Trebuie să încercăm. Să riscăm. Trebuie să devenim activi şi chiar să facem ceva, în loc să stăm doar acasă şi să ne jucăm cu Xbox-ul. Ăsta nu-i un joc. Nu-l putem înfrânge pe duşman lovindu-l doar cu super-armele noastre laser.

Ne vrem planeta înapoi.

Copiii contează. Suntem importanţi. Viitorul nostru este important.

SUNTEŢI ALĂTURI DE MINE?

95

Gasman termină de citit textul peste umărul lui Fang.

— Aş vrea şi *eu* să am un Xbox, spuse.

Fang îşi dădu ochii peste cap.

— Mişto mesaj, tipule, zise Mike. Mai că-mi vine să sar de pe loc şi să încep lupta. Ce mai urmează?

— Acum, rosti Fang, începând să scrie încă un mesaj, acum plecăm în Germania.

Ignoră felul în care-i bătea inima în piept numai când se gândi că o va vedea — că îi va vedea — din nou. Dacă încă-l mai avea pe cretin alături de ea, o să fie cam şucărit. Dar cu cretin sau nu, separarea stolului fusese o greşeală. Dacă lumea se apropia de sfârşit, trebuiau să fie împreună.

To: Max
From: Fang
Subject: Sal'tare

Sal'tare, Max. Suntem pe drum. Ar fi bine să nu fie o glumă.
Fang.

Făcu clic pe butonul *Send.*

96

Ştiţi vorba aceea de duh: „Când viaţa îţi dă numai lămâi, fă-ţi limonadă"? Ei, eram priponiţi într-o hrubă din Germania, maică-mea era un *congelator* psihopat, bolnavă de putere, iar cel mai bun prieten al meu şi jumătate din gaşcă erau MIA.

În mod sigur, astea erau acrelile, aşa că m-am gândit la vorba de duh. Şi mai ştiţi ceva? Oricine-a fost cel care a născocit vorba, ar fi trebuit lovit până cădea lat. Păi, cât de neghiob poţi să fii ca să scoţi aşa ceva? „Viaţa te dă peste cap complet? Întoarce pe dos expresia aia încruntată." Ce dobitoc!

— Max? Iar mormăi, a zis Nudge.

Părea obosită. M-am uitat la ea.

— Îmi pare rău.

Am oftat şi m-am ridicat în picioare. Acum eram înlănţuiţi de zid separat, de câte-o gleznă. Lanţurile aveau o lungime de vreo doi metri jumătate, ca să ne putem mişca totuşi cât de cât. Vedeţi? Până la urmă, mămica mea are o inimă mare. În loc să fim legaţi de încheieturile mâinilor, eram legaţi doar la o gleznă!

Vreau să zic, dacă e să caut o dovadă că mă iubea cu adevărat, cam asta era, nu? Total s-a întins şi mi-a cuprins, cu blândeţe, glezna cu dinţii când am trecut pe lângă el.

— Mormăi, a zis.

— Îmi pare rău.

M-am îndepărtat pe cât de mult îmi permitea lanţul. Îi înnebuneam pe copii cu furia mea de-abia reprimată şi cu dezamăgirea mea. Şi iată clenciul: îi cerusem ajutor lui Fang. Îi cerusem să vină înapoi pentru că aveam nevoie de el. Mi se strângea stomacul numai când mi-aduceam aminte. Asta eram eu: Maximum Ride, Domniţa la ananghie.

Ştiu că asta vă surprinde, însă nu prea sunt domniţă. La ananghie mă pricep. Cât despre domniţă, nu prea.

— Nu-mi amintesc să te fi auzit mormăind aşa până acum, a zis Ari, ghemuindu-se lângă mine.

— Eram ceva mai sănătoasă la cap înainte, am spus.

— Aha...

A trasat o dungă prin mizeria de pe podea. Dintr-odată, mi-am adus aminte că-mi spusese: „Nu ştiu să citesc." Ştiind că mă privea, am desenat, încet, litera *A* pe podea, făcând dungi mici prin praf. Apoi am scris un *R* şi un *I*.

— Asta se citeşte Ari, i-am zis. Am scris din nou, încet: *A...R...I*. Acum fă şi tu.

A început *A*-ul, apoi s-a oprit.

— Ce rost are? a întrebat, şi mi s-a strâns inima, pentru că avea dreptate.

Nu mai avea prea mult timp. Chiar mai conta dacă ştie să citească?

— Ar trebui să ştii să-ţi scrii numele, am spus hotărâtă, împingându-i iar mâna spre podea. Hai. Prima dată *A*.

Concentrându-se, Ari a scrijelit prin praf cu o gheară ruptă, desenând un *A* rahitic şi asimetric.

— O maimuţă beată s-ar descurca mai bine, dar ai să reuşeşti, am zis. Fă *R*-ul.

A început să deseneze *R*-ul, prima dată făcându-l invers. Nu ştiu dacă asta era normal la vârsta lui, sau dacă nu cumva creierul îi era afectat de toate experimentele făcute pe el. L-am şters şi i-am arătat cum se face corect. Jeb ne învăţase pe mine şi pe Fang să citim. Eu îi învăţasem pe Gazzy, Nudge şi Angel. Uneori, eram puţin nesiguri la scris şi gramatică, însă oricare dintre noi putea falsifica semnături ca un adevărat profesionist. Iar el nu-şi învăţase propriul fiu să scrie.

— Cum de faci asta?

Întrebarea ezitantă a lui Ari m-a prins cu garda jos.

— Ăăă... drept compensaţie pentru că la New York aproape că te-am omorât.

Ari nu s-a uitat la mine.

— De fapt, m-ai omorât, a zis. M-au readus la viaţă. Mi-au lipit câteva dintre oasele de la gât.

Şi-a trecut o labă peste gât, de parcă încă l-ar mai fi durut.

— Îmi pare rău, am zis.

Puteam să număr pe degetele de la o singură mână de câte ori am zis asta. Iar trei dintre ocazii se consumaseră în ultimele cinci minute.

— Tu ai încercat primul să mă omori.

A dat din cap.

— Te uram, a spus calm. Tata ţi-a dat totul, chiar te iubea. Eu eram fiul lui, dar nu însemnam nimic pentru el. Tu erai atât de puternică şi perfectă şi frumoasă. Te uram,

pur şi simplu. Te voiam moartă. Iar el s-a folosit de asta. M-a folosit pe mine ca parte a testelor la care te supunea.

Eram zguduită. Ari părea atât de nonşalant.

— Era mândru de tine, am spus, scotocind printre amintirile de demult, înainte ca Jeb să ne fi scos, pe mine şi restul găştii, afară din laborator. Îi plăcea cum te ţineai după el prin laborator.

— Tu nici măcar nu m-ai băgat în seamă, a zis Ari, desenând, încet, *I*-ul din numele lui.

— Ba da, am rostit, gândindu-mă la trecut. Erai un băieţel isteţ. Îmi era ciudă pe tine, pentru că *erai* băiatul lui. Erai al lui, aşa cum mie îmi era imposibil să fiu a cuiva. Voiam să fiu perfectă, pentru ca Jeb să mă iubească.

Chiar pe când spuneam cuvintele astea, le descifram sensul la rândul meu. Ari a ridicat privirile spre mine, surprins. Şi eu eram uimită, în vreme ce mă confruntam cu aceste adevăruri dureroase. Era ca şi cum Dr. Phil[1] ar fi apărut chiar în hruba noastră.

— Ştiam că sunt o ciudăţenie, am spus încet. Aveam aripi. Trăiam într-o cuşcă de câini. Dar tu erai un băieţel obişnuit. Erai fiul adevărat al lui Jeb. Eu mă tot gândeam că dacă sunt destul de puternică, dacă fac tot ce-mi spune, dacă sunt cea mai bună în toate, atunci, poate, Jeb o să mă iubească şi pe mine.

Privirile mi s-au îndreptat în jos, spre ghetele mele noi, deja murdare.

— Eram atât de fericită când ne-a furat din laborator, am continuat, şi mi s-a pus un nod în gât când mi-am adus

[1] Phillip Calvin McGraw (n. 1950), cunoscut sub numele de Dr. Phil, psiholog american, gazda unui show TV care îi poartă numele.

aminte. Nu credeam că o să dureze. Îmi era frică. Dar eram fericită că o să mor departe de laborator. Nu într-o cuşcă de câini. Şi-aşa a mers mai departe. Nu ne-a găsit nimeni. Jeb a avut grijă de noi, ne-a învăţat tot felul de lucruri, cum să supravieţuim. Era aproape ca o viaţă normală, parcă eram nişte copii normali. Şi ştii, Ari, am spus, eram atât de fericită că plecasem de acolo, atât de fericită că-l aveam pe Jeb, încât nici măcar nu m-am gândit la băieţelul pe care-l lăsase în urmă. Cred că mă gândeam că ai rămas cu mămica ta, sau aşa ceva.

Ari a dat din cap şi, după un moment, a înghiţit cu greu şi şi-a dres glasul.

— N-am nicio mămică.

— Se pare că nu-i aşa cum s-a crezut că e, am zis, iar el a zâmbit.

— Înţeleg acum, a spus. N-a fost vina ta. Erai un copil ca şi mine. N-a fost vina niciunuia dintre voi.

Am strâns tare din buze, hotărâtă să nu las lacrimile emoţiei să-mi curgă pe obrajii fără îndoială murdari.

— Odată am văzut la televizor un film după o piesă de Shakespeare, am urmat. Tipul spunea ceva de genul: „Oricine luptă împreună cu mine astăzi e fratele meu."[1] Aşa că... dacă lupţi împreună cu mine astăzi...

A zâmbit iar şi-a dat din cap, înţelegând. Apoi ne-am îmbrăţişat, bineînţeles, pentru că momentul siropos n-ar fi fost complet fără asta.

---

[1] *Henric al V-lea*, actul 4, scena 3 (*„Acel ce azi cu mine sângerează îmi va fi frate"*).

97

La scurtă vreme după momentul siropos, în temniță și-au făcut apariția mai mulți Zburători și ne-au mutat — într-un loc chiar și mai rău.

— Asta-i *minunat*, am zis, debordând de sinceritate. Îmi place ce-ați făcut din locul ăsta. Pe bune.

Problema cu sarcasmul este că nu-i sesizat și de roboți, cum ar fi Zburătorii, de exemplu. Dar puteam oricând să sper că aveau înregistratoare activate vocal și că, mai târziu, mesajul meu batjocoritor o să fie ascultat de Băbătia și Țicnita de Maică-Mea.

Zburătorii s-au răsucit, cu rotoarele huruind, și s-au cărat. N-aveau simțul umorului.

Nudge, Angel, Total, Ari și eu ne-am apucat să cercetăm noul peisaj.

— Haideți să vedem, am zis. Ziduri înalte, din piatră, pietriș fără viață pe jos, mutanți mărșăluind prin jur... nu prea știu... Am impresia că asta se cheamă „curtea închisorii". Dar voi ce credeți, fraților?

— Curtea închisorii mi se pare că spune tot, s-a arătat de acord Total, apoi s-a îndepărtat agale ca să ridice piciorul pe zid.

— Curtea închisorii sună prea bine pentru asta, a zis Nudge. Un loc mohorât, moartea bucuriei, ar fi mult mai potrivit.

M-am uitat la ea cu admiraţie.

— Drăguţ! Ai citit iar din dicţionar, nu?

Nudge s-a îmbujorat, încântată.

— Uitaţi! Acolo sunt eu, a zis Angel, arătând cu mâna.

La douăzeci de metri distanţă, clona ei se plimba împreună cu alţii, arătând mai Angel decât arăta Angel. Erau vreo două sute de creaturi în ceea ce bănuiam că fusese zona grajdurilor castelului. Nu vorbea nimeni. Majoritatea-şi târşâiau picioarele mergând într-un cerc larg, în sensul acelor de ceasornic, făcându-şi „exerciţiul". Păreau foarte asemănători cu un banc de peşti fără minte, sau cu o turmă de oi, încât am vrut s-o tai printre ei, ţipând, ca să văd dacă se împrăştiau sau nu.

— Pe mine mă vedeţi? a întrebat Nudge, uitându-se prin mulţime.

— Mie tot nu-mi vine să cred că încă n-am o clonă, a pufnit Total, revenind lângă noi.

— Eşti imposibil de copiat, am zis.

— Mă îndoiesc, a răspuns. Adică, poate că n-ar putea vorbi, poate că doar ar hămăi, dar totuşi. E ca şi cum nu s-au deranjat.

— Hămăi? am zis.

— Oh, iată-mă! a făcut Nudge, ridicată pe vârfuri. Văd că şi dublura mea are probleme cu părul.

— De ce ne-ar clona? m-am întrebat cu glas tare.

— Hei, voi ăştia.

Glasul metalic nu avea nicio tonalitate. Ne-am întors, şi-am dat de un Zburător în spatele nostru.

— Da, C-Treipeo[1]? am întrebat politicoasă.

— Mergeți.

Zburătorul a arătat spre mulțime, apoi a făcut un pas spre noi.

Ei bine, nu trebuie să mă amenințe de două ori. Ne-am orientat, repede, spre gloată și-am început să mergem împreună cu ceilalți. Îmi țineam privirile pe Max II, care, ultima dată când am avut o întâlnire față-n față cu ea, încercase să mă ucidă și de-abia scăpase, ca prin urechile acului, să nu fie răpusă de mine. În cazul că nu era o fată de genul „să lăsăm trecutul în spate", eram pregătită pentru tot ce putea fi mai rău.

— Așadar, așa or să fie închisorile după Re-Evoluție? a întrebat Angel, luându-mă de mână. Cu zgărzi și toate cele?

A frecat-o pe cea de la propriul gât, cu ledurile sale verzi clipind la fiecare două secunde.

— Cred că da, am spus, împotrivindu-mă tentației de a trage de propria mea zgardă. Cred că au programat chestiile astea să ne transmită un șoc electric dacă am încerca să evadăm. Probabil că au dispozitive de urmărire.

Motiv pentru care nici nu decolaserăm, ca s-o ștergem de aici, imediat ce intraserăm în curte.

— Cum se face că or să mai aibă închisori, după ce jumătate din omenire a pierit? a întrebat Nudge. Credeam că oamenii n-or să se mai încaiere pentru lucruri, că oamenii viitorului or să fie perfecți. Dacă sunt perfecți, n-or să mai bântuie pe străzi, comițând tot felul de delicte, nu?

---

[1] Aluzie la celebrul personaj din *Star Wars*, robotul C-3PO.

— Iată, am spus. Trei decenii de psihologie demontate, în trei secunde, de un copil de unsprezece ani. Ia aminte la asta, ştiinţă modernă!

Şi, că tot venise vorba de ştiinţa modernă, eram pe cale să mă confrunt cu minunăţiile ei. Sau dezastrele ei. Totul depinde de punctul vostru de vedere.

— Max.

M-am întors repede spre vocea atât de familiară. Şi iată-mă, frumoasă foc, ochi căprui, ceva pistrui, cu haine demodate şi o atitudine negativistă. Max II.

98

— Ia te uită, am zis. Parcă m-aş privi în oglindă.

— Da, a făcut ea. Doar că eu am făcut recent o baie.

— *Touché.* Aşadar, Eu, ce mai faci?

— Ce cauţi aici?

— Vând prăjiturele făcute de Tinerele Cercetaşe, am răspuns. Vrei şi tu? Brioşele astea Samoa[1] sunt delicioase.

Max II a început să meargă pe lângă noi, iar noi ţineam pasul cu mulţimea, deplasându-ne într-un cerc imens în jurul curţii goale. Am rămas cu garda sus, în cazul că m-ar fi atacat dintr-odată.

— Behehehe, a behăit Nudge. Behehehe.

Am râs, iar Max II s-a uitat la mine.

— Cum poţi să *râzi*?

A gesticulat furioasă spre ziduri, spre turnurile de pază, spre Zburătorii înarmaţi care stăteau prin apropiere ca nişte marionete telecomandate.

— Păi, a behăit ca o oaie, am zis. A fost destul de caraghios. Am mângâiat-o pe Nudge, uşurel, pe cap. Mai ales că are părul lânos. Poate că ar trebui să-i zic Mieluşica de acum înainte.

---

[1] Brioşe cu cacao, cu topping de caramel şi fulgi de cocos.

Nudge a rânjit, iar Max II s-a înfuriat şi mai tare.

— Nu-ţi dai seama ce se petrece? Unde ne aflăm?

— Ăăă... într-un castel scârbos, al răului, în Germania? am încercat. Am redus-o la asta.

Max II a privit în jurul ei ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu ne auzea nimeni. Din moment ce eram umăr lângă umăr cu vreo două sute de alţi inşi, era un gest cam inutil.

— Asta-i ultima haltă, a spus în şoaptă, fără să mă privească. Uită-te în jur. Suntem cu toţii nişte rebuturi. Au încercat să creeze o armată din noi, dar pe urmă i-au pus la treabă pe Zburători. Acum, noi suntem depăşiţi. Şi în fiecare zi dispar o mulţime dintre noi.

Am privit-o lung.

— Îmi pare rău, dar îmi scapă mie ceva? Ultima dată când ne-am văzut, încercai să mă ucizi. Acum suntem prietene? Am scăpat nota internă? Acum îmi dai indicii asupra situaţiei?

— Dacă eşti împotriva *lor*, atunci suntem de aceeaşi parte, a zis Max II hotărâtă.

Desigur, ar fi putut să mintă. De fapt, cel mai sigur era să consider că asta făcea. Însă spusele ei păreau să fie adevărate.

— De cât timp eşti aici? am întrebat-o.

Şi-a întors privirea.

— De când cu episodul din Florida. S-au... înfuriat foarte tare că te-am lăsat să mă învingi.

— Nu tu m-ai *lăsat* să te pun jos, am zis.

Oftând, a dat scurt din cap.

— Trebuia să înving. Trebuia să te lichidez. Nici nu se gândiseră că ai putea să câştigi. Şi nici nu m-ai ucis pe urmă. A fost îngrozitor.

— Cu plăcere, am spus, simțind cum mă apucă iar pandaliile. Am să încerc ca data viitoare să nu te mai umilesc lăsându-te în viață.

Max II m-a privit cu tristețe, iar asta a fost cu adevărat înfiorător; era ca și cum m-aș fi uitat cu adevărat într-o oglindă, încât mi-am simțit fața încercând să adopte aceeași expresie, ca să fim identice.

— N-o să mai existe o dată viitoare, a zis ea. După cum ți-am spus, asta-i ultima haltă. Ne-au adus aici ca să ne ucidă.

— Da, am priceput asta, am spus.

— Nu înțelegi, a rostit Max II, agitată. Suntem cu toții pregătiți pentru moarte. Cu fiecare zi, dispar tot mai mulți dintre noi. Când am venit eu aici, curtea asta era atât de plină, încât trebuia să ieșim cu schimbul. Eram câteva mii. Acum, ăștia-s toți care-au mai rămas.

— Hmm..., am făcut.

— Cu câți suntem acum, cred că mai avem răgaz până... mâine, poate, a zis, privind în jur, calculând în minte.

OK, asta nu suna prea bine. Crezusem că o să avem vreo două zile ca să ne regrupăm, să găsim o cale de scăpare de-aici. Dacă Max II nu mințea, atunci trebuia să accelerez lucrurile în stil mare. Dacă Max II mințea, tot nu aveam niciun motiv ca să vreau să mai rămân pe-aici.

Am continuat să ne târșâim pașii în cercuri mari, iar acum atât Nudge, cât și Total behăiau când și când. Eu mă adâncisem în gânduri, încercând să pun la punct unul dintre planurile alea ale mele, de obicei geniale, când un mutant s-a lovit de mine, o fracțiune de secundă, apoi s-a dus mai departe.

Mi-a lăsat ceva în mână.

O bucăţică de hârtie.

Am despăturit-o cu foarte mare fereală, şi-am examinat-o. Era un bilet şi spunea: *Fang e pe drum cu stolul. Zice că ar fi bine să nu fie o glumă.*

Înlăuntrul meu, ghemul de nervi, despre care nici măcar nu ştiam că-i acolo, păru să se desfacă încet. Oh, Doamne. Fang era pe drum. Aş fi fost mult mai bănuitoare, însă acel „ar fi bine să nu fie o glumă" nu putea veni decât de la el.

Fang era pe drum. Cu Iggy şi Gazzy. O să fim din nou împreună.

— Max? Ce s-a întâmplat? Nudge mă privea cu îngrijorare. Plângi.

Mi-am atins obrazul, numai ca să aflu că *într-adevăr* plângeam, iar lacrimile mi se scurgeau în jos, pe faţă. Le-am şters cu mâneca şi mi-am tras nasul. Eram prea fericită ca să pot vorbi în acea clipită.

— Fang vine să ne ajute, am rostit în şoaptă, cu privirea drept înainte. E pe drum.

99

Am mai făcut cu toţii mişcare în Curtea Disperării preţ de încă o jumătate de oră. Mi se învârtea mintea — vestea că Fang era pe drum îmi declanşase un val de adrenalină. Mă întrebam când a plecat. Mă întrebam dacă aş fi în stare să suport şocul în cazul în care mesajul lui Fang nu era decât încă un „test", fără a fi real.

Pe de altă parte, uneori o iluzie fericită e mai bună decât realitatea sumbră. Între timp, făceam paşi mărunţi în urma mutantului din faţa mea, ţinând-o pe Angel de mână, simţind, din când în când, trupuşorul mic al lui Total frecându-se de piciorul meu. Şi-am început să privesc şi să ascult cu mai mare atenţie. Credeam că mutanţii sunt tăcuţi, însă acum începeam să înţeleg unele lucruri pe care şi le spuneau atât de şoptit încât cuvintele aproape că se pierdeau în sunetul paşilor lor târşâiţi prin pietriş.

Am bătut-o uşor pe Nudge pe mână şi-am făcut semn cu capul spre mulţime. Angel s-a uitat spre mine, simţindu-mi intenţia, şi-a început şi ea să fie atentă.

E ca într-o închisoare, şuşoteau mutanţii, uşor ca vântul. *Nu-i corect. Ne-au minţit. Atât de mulţi dintre noi s-au dus. Nu*

vrem să dispărem. Nu vrem să fim retraşi. Ce-i de făcut? Ai lor sunt atât de mulţi. Prea mulţi. Asta-i o închisoare. O închisoare a morţii. Nu-i corect. Eu n-am făcut nimic rău. Cu excepţia faptului că exist.

Mă deplasam încet prin mulţime, ascultând murmurele, mesajele. Angel le auzea gândurile. I-am văzut ochii albaştri întunecându-se din cauza celor aflate.

În momentul când o sonerie electronică stridentă ne-a comunicat să ne întoarcem înăuntru, îmi formasem o imagine destul de limpede asupra simţămintelor grupului. Nu voiau să li se întâmple asta, adică, ceea ce le fusese hărăzit colegilor lor de detenţie. Îşi doreau să poată schimba lucrurile. Unii dintre ei erau chiar foarte furioşi şi voiau să lupte, însă nu ştiau cum. Cred că instinctele lor combative le fuseseră eliminate. În marea lor majoritate, erau confuzi şi dezorganizaţi.

Moment în care — hm! — intervine un lider.

Planurile mele începeau să se înviioreze în vreme ce mărşăluiam laolaltă cu ceilalţi înapoi în lumea fanteziei savanţilor blestemaţi, iar faptul că ştiam că Fang era pe drum aproape că mă înveselise. Asta până când trei Zburători s-au oprit înaintea mea, a lui Angel, Nudge, Ari şi Total, aţintindu-şi armele spre noi.

Am mârâit:

— Ce vreţi?

— Veniţi cu noi, au intonat într-un glas.

— De ce? am întrebat bătăioasă.

— Pentru ca freau za forbesc cu foi, a zis vechiul nostru prieten, ter Borcht, ieşind din spatele lor. Pentru *ultim* dat.

100

Am fost împinşi prin nişte coridoare de piatră lungi şi întortocheate în adâncurile castelului, împiedicându-ne, ocazional, de câte-o piatră ieşită din podea. Mă simţeam de parcă-mi era frig de câteva zile şi le-am frecat pe braţe pe Angel şi Nudge, ca să le fie mai cald în umezeala asta rece.

— Îl urăsc pe tipul ăsta, a mormăit Ari, ţinându-şi capul aplecat.

— Există un club întreg, i-am spus. Clubul Celor care-l Urăsc pe ter Borcht. Nu ţi-ai luat ecusonul încă?

În cele din urmă, am fost băgaţi într-o — ei, haideţi, puteţi ghici — încăpere albă, ca un laborator, cu aspect steril, plină de mese cu tot felul de echipamente ştiinţifice fiţoase, fără îndoială scumpe, pe care-mi doream să le pot face praf cu o bâtă de baseball. Odată ce-am intrat, uşile s-au închis cu zgomot în urma noastră, şi câţiva Zburători s-au poziţionat în faţa lor, cu armele pregătite.

— Întrunirea Clubului Celor care-l Urăsc pe ter Borcht începe imediat, am murmurat.

Nudge şi-a stăpânit un hohot de râs şi Angel mi-a proiectat în minte rânjetul ei. *Poţi face ceva cu el?* i-am trimis eu mesajul strict direcţionat.

Nu, mi-a parvenit replica ei încărcată de regret. *Recepţionez tot felul de chestii de la el... urâte, îngrozitoare, dezgustătoare, dar se pare că nu-i pot trimite nimic.*

Ceea ce compromitea Planul A.

— Deci! a zis ter Borcht, venind spre noi. Am fost foarte dezamagit ca nu sunteţi inca morţi!

— Şi noi simţim la vel despre tine! am spus, încrucişându-mi braţele pe piept.

Ochii i s-au îngustat. Zău, uneori şi eu rămân uimită de mine.

— Dar nu cred ca fa trebui sa mai aştept prea mult, a rostit. Poate pina la cina, da? Pina atunci, nişte oameni for sa discute cu foi.

— Ar fi bine să fie interesant, am şoptit.

— Pariem pe cinci parai că sunt *savanţi,* mi-a răspuns Total în şoaptă.

— Nu zău.

Uşile s-au dat de perete în spatele nostru şi o echipă formată din cinci inşi a pătruns înăuntru. Erau chinezi? Nu-mi dădeam seama.

— Ţţţ, a făcut Total. Halate albe *ultima modă.* Atât de jenante.

— De unde ştii? am întrebat, fără să mă mai complic cu şoptitul.

— Anul ăsta se poartă buzunare mai mici şi revere mai late. Halatele *lor* sunt aşa de... Nu ştiu. *Răzbunarea tocilarilor*[1]?

[1] *Revenge of the Nerds,* o comedie din 1984 despre viaţa socială dintr-un campus din SUA.

Cele cinci halate albe asiatice păreau nedumerite, iar lui ter Borcht îi ieşeau, pur şi simplu, aburi pe urechi.

— Ajunge! s-a răstit, plesnind puternic din palme. Fa for pune nişte intrebari. Foi feţi raspunde. E limpede?

— Ca ceaţa, am zis.

Dacă ar fi putut, ter Borcht m-ar fi lovit. Cred însă că nu voia s-o facă în faţa Echipei Apretaţilor.

În loc de asta, cu o faţă vineţie, s-a strecurat în spatele biroului lui şi s-a aşezat, amestecându-şi furios hârtiile. Echipa Apretaţilor a venit mai aproape, cu toţii uitându-se curioşi la noi, de parcă am fi fost nişte animale la Zoo. Doamne, nu m-am mai simţit *aşa* niciodată.

Am rămas liniştiţi, însă înlăuntrul meu eram din ce în ce mai încordată. Îi puteam doborî singură pe toţi cei cinci ţărănoi, mi-am zis. Şi pe ter Borcht, ca bonus. Fără a-i mai pune la socoteală pe Zburătorii de pază, armele şi toate celelalte. Ce mă oprea? Zgarda. Din câte ştiam, tot ce trebuia să facă era să apese un buton, iar eu aş cădea la pământ, electrocutată.

Savanţii asiatici vorbeau în şoaptă între ei. Mi-am adus aminte că auzisem cum că nu ştiu ce ţară voia să ne cumpere, pentru a ne folosi, cumva, ca arme. Ştiu, ştiu că sună cu totul nebuneşte, nici măcar un copil n-ar crede asta, dar n-aveţi nicio idee cât de proşti pot fi oamenii ăştia ai războiului.

Încet, halatele albe s-au apropiat de mine, Nudge şi Angel, părând să se minuneze de cât eram de veridici. Pe Total l-au ignorat complet. Când s-au uitat la Ari, nu şi-au putut ascunde consternarea. Eram atât de obişnuită cu aspectul lui că nici nu-l mai luam în seamă. Ari nu arăta

omeneşte, şi nici ca un Eliminator. Pur şi simplu, arăta ca o eroare.

Faţa i s-a înroşit când le-a descifrat expresiile, iar mie chiar mi-a părut rău pentru el. Dintr-un băieţel isteţ de trei ani, devenise un monstru peticit şi mătăhălos în doar patru ani. Ştia cum arată, ştia că e pe moarte şi nu înţelegea de ce se întâmplaseră toate astea.

101

— Faceți o poză, o să dăinuiască mai mult, le-am spus halatelor albe, iar ei aproape că au tresărit când am vorbit şi s-au holbat la mine cu o curiozitate crescută.

— Ah, bună, a zis unul dintre ei într-o engleză cu accent puternic. O să-ți punem nişte întrebări, OK?

Mi-am dat ochii peste cap, iar ei au şuşotit între ei încântați.

— Ai un nume, da? a întrebat el, având stiloul şi un clipboard pregătite.

— Da, am zis. Numele meu este şapte-cinci-nouă-nouă-trei-nouă-ics-liniuță-unu. Junior.

L-am auzit pe ter Borcht şuierând la biroul său, însă nu s-a băgat.

Halatul alb m-a privit nedumerit, apoi s-a întors spre Nudge.

— Cum te cheamă?

Nudge a căzut pe gânduri.

— Jessica, s-a decis ea. Jessica Miranda Alicia Tangerine Butterfly.

Părea încântată de numele ei şi mi-a zâmbit.

Halatele albe au şuşotit iar între ele, apoi l-am auzit pe unul şoptind:

— Butterfly?

S-au întors spre Angel.

— Ţie o să-ţi spunem Micuţa, a zis liderul grupului, hotărând, desigur, să scape de problema aiuritoare a numelor.

— Bine, a făcut Angel pe un ton aprobator. Iar eu am să-ţi spun Tipul în Halatul Alb de Laborator.

El s-a încruntat.

— Ar putea fi numele lui indian, am sugerat eu.

Unul dintre ceilalţi patru a luat cuvântul:

— Spuneţi-ne despre simţul vostru de orientare. Cum funcţionează?

Se uitau cu toţii la mine întrebători.

— Păi, e ca şi cum aş avea un GPS în mine, le-am zis. Unul vorbitor. Îi spun unde vreau să ajung, iar el îmi spune: mergi treizeci şi doi de kilometri, virezi la stânga, intri pe Ieşirea Nouăzeci şi Patru, şi aşa mai departe. Drept să spun, poate fi foarte autoritar.

Au căscat ochii.

— Chiar aşa? a zis unul dintre ei.

— Nu, idiotule, am rostit dezgustată. Nu ştiu cum funcţionează. Ştiu doar că are o capacitate infailibilă de a-mi indica direcţia opusă faţă de orice mulţime de imbecili.

Acum păreau puţin cam iritaţi. Le mai dădeam încă vreo cinci minute până le cedau nervii şi interviul ăsta lua sfârşit într-un mod spectaculos.

— Cât de sus puteţi zbura? a întrebat brusc un altul.

— Nu sunt sigură. Lasă-mă să-mi verific altimetrul abdominal. M-am uitat în jos şi mi-am ridicat bluza câţiva centimetri. Ce ciudat, am zis. Era aici azi-dimineaţă...

— La fel de sus ca un avion? s-a răstit Tipul în Halat Alb de Laborator.

— Mai sus, a zis Nudge.

S-au răsucit spre ea.

— Mai sus ca un avion? a întrebat unul incitat.

Nudge a dat din cap încrezătoare.

— Mda. Putem urca atât de sus, încât auzim elasticul care învârteşte elicea făcând *flop, flop, flop*. A descris cu degetul o mişcare circulară. S-a încruntat. Vorbeai de un avion de jucărie, nu?

Ter Borcht a sărit în picioare.

— Ajunge! Nu feţi reuşi nimic cu rebuturile aztea!

— Ei, haide, Borchy, am zis. Oamenii ăştia drăguţi au bătut atâta drum numai ca să discute cu noi. Ei ştiu că putem zbura foarte sus. Ştiu că nu ne rătăcim niciodată, nici măcar în întuneric. Ştiu că putem zbura mai repede de, să zicem, o sută şaizeci de kilometri pe oră. Sunt convinsă că vor să afle mai multe despre noi.

Hai să le legănăm morcovul pe dinainte şi să vedem ce fac, mi-am spus. Ar fi micul *meu* experiment ştiinţific.

Cele cinci halate albe erau ocupate cu notatul acestor informaţii. Ter Borcht, părând furios, s-a lăsat jos greoi.

— Ştii, Borchy, am spus şoptind audibil, ai putea să renunţi la prăjeli.

M-am bătut cu mâna pe burtă, arătând apoi spre a lui, mult mai proeminentă. I-am făcut cu ochiul, apoi m-am întors cu un aer serios spre examinatori.

— Oameni buni, cred că ştiţi că avem nevoie de mult combustibil pentru a funcţiona. La fiecare două ore. Potol precum milkshake-uri, gogoşi, bucăţele de pui prăjit, grătare, cartofi prăjiţi, ăăă...

— Hamburgeri, a zis Angel. Şi plăcintă de morcovi, şi pastramă, şi... ăăă... baghete franţuzeşti şi...

— Vafe, a continuat Nudge. Şi cartofi copţi, cu caşcaval şi şuncă. Şi mai multă şuncă simplă. Şi sandviciuri cu unt de arahide şi batoane de Snickers şi bere de rădăcini şi...

— Sandviciuri-submarin, a rostit Ari cu glasul lui răguşit.

S-au uitat la el uluiţi, de parcă nu l-ar fi crezut în stare să vorbească. Apoi, cele cinci halate albe s-au adunat grămadă şi au început să discute cu frenezie în cercul lor, în vreme ce eu îmi mişcam sprâncenele spre stol şi speram că vom primi o masă pe cinste.

— Nu afeţi nefoie sa mincaţi, a rostit ter Borcht mai liniştit. Oricum, o sa muriţi curind.

Şeful halatelor albe s-a apropiat de el şi au discutat, iar ter Borcht a început să pară din nou furios. L-am auzit spunând:

— Nu! E prea tirziu.

— De ce nu poţi să le pătrunzi în minte? am şoptit foarte încet spre Angel. Fă-i să vadă furnici peste tot, sau orice altceva.

— Nu ştiu, a zis Angel dezamăgită. Mă simt doar... blocată. E ca şi cum încep să intru şi apoi sunt blocată iar.

— Acum chiar că mi-e foame, a şoptit Nudge.

— Şi mie, a spus Ari.

— Cu mine suntem trei, a şuşotit Total. Sunt gata să-l înfulec şi pe unul dintre *ei*.

Noi, ceilalţi, ne-am strâmbat scârbiţi, dar apoi uşa laboratorului s-a deschis şi toată lumea s-a întors să se uite.

Era Mămica. Şi, sinceră să fiu, nu părea prea fericită să mă vadă.

102

Mămica — Marian Janssen — i-a salutat călduros pe savanţii chinezi, aşa că mi-am închipuit că-i ofereau o grămadă de bani pentru noi, ca arme.

— Aţi aflat informaţiile de care aveţi nevoie? a întrebat.

Ter Borcht a pufnit zgomotos la biroul său, iar ea i-a aruncat o privire.

— Sunt cooperanţi? s-a adresat Marian celor din cameră, la modul general.

— Tu ce crezi? am întrebat, tocmai când Tipul în Halatul Alb de Laborator a zis „nu".

Marian a scos o agendă electronică.

— V-am spus că dispun de multe informaţii, însă am înţeles că doreaţi să-i interogaţi chiar dumneavoastră. Deci, ce doriţi să ştiţi?

— Cât de repede pot zbura? a întrebat unul.

Marian şi-a acţionat agenda.

— Max, de colo, a zis, arătând spre mine, a depăşit trei sute douăzeci de kilometri pe oră în zbor drept, iar în picaj abrupt, peste patru sute optsprezece kilometri pe oră.

Savanţii păreau impresionaţi. Eu am început să simt un fior îngheţat scurgându-mi-se pe spate în jos.

— Cât de sus pot zbura? a întrebat un altul.

— Max a atins altitudini documentate de aproximativ nouă mii cinci sute de metri, pentru perioade scurte de timp. Consumul ei de oxigen a crescut corespunzător, însă nu a provocat niciun inconvenient. Altitudinea ei normală de croazieră este, de obicei, între patru mii cinci sute de metri şi şase mii patru sute.

Din nou, savanţii păreau impresionaţi şi şi-au luat notiţe. Unul a introdus datele într-un calculator de buzunar, apoi le-a şoptit celorlalţi rezultatele.

Simţeam privirile lui Nudge şi Angel asupra mea, însă înlăuntrul meu aveam un sentiment de deprimare şi nu voiam să mă uit la ele. Pariam că Mămica Spioană a obţinut informaţiile astea cu ajutorul cipului meu, cel pe care doctoriţa Martinez l-a scos la insistenţele mele.

Conducătorul grupului mi-a aruncat o privire meditativă.

— Câtă greutate pot căra?

— Credem că pot duce cam patru cincimi din propria lor greutate pe o durată de până la o oră, a zis Marian. Şi o greutate cât jumătate din cea corporală pe o perioadă aproape nelimitată.

Cum ar fi rucsacurile noastre, de exemplu.

— Cât de mult ţesut adipos au? a întrebat unul dintre ei. Înoată bine?

Am decis să nu spun nimic despre abilitatea lui Angel de a respira sub apă.

— Credem că au capacităţi normale de a înota, însă au o rezistenţă crescută la efort, a spus Marian, pe un ton rece ca nasul unui urs polar. Ţesutul lor adipos este foarte redus. Max are un metru şaptezeci şi doi înălţime, însă de-abia cântăreşte vreo patruzeci şi cinci de kilograme. Din această greutate, foarte puţin e reprezentat de grăsime sau oase. Este făcută mai mult din muşchi.

E făcută mai mult din muşchi. Ca şi cum aş fi fost asamblată dintr-un kit.

OK, m-am prins. Taci.

— Dar pot înota? Nu se scufundă? a întrebat un altul.

Marian a scuturat din cap.

— Oasele lor sunt extrem de uşoare şi poroase, umplute cu mici pungi de aer. În plus faţă de plămâni, mai au şi nişte saci de aer periferici, de-o parte şi de alta a corpului. Nu se pot scufunda.

— OK, asta-i o tâmpenie, am zis pe un ton plictisit. N-are niciun rost să discutaţi aşa ceva — doar că dovedeşte că aveţi nevoie să trăiţi şi voi o viaţă — pentru că nu există nicio şansă ca noi să devenim arme pentru cineva.

— Aşa-i, a spus Nudge. N-am de gând să car bombe sau să asasinez pe cineva.

Exact. Avem anumite *standarde,* cucoană.

— O să faceţi ce vă spunem noi, a rostit Marian cu răceală. Sunt sigură că am putea găsi o cale să vă motivăm.

Instantaneu m-am gândit că dacă s-ar apuca să rănească pe vreunul dintre noi, aş face aproape orice numai să se oprească.

Din nou, asta era o informaţie pe care mai bine o păstram pentru mine.

— Trebuie să vă spun că nu lucrăm ieftin, le-am zis savanţilor chinezi. Ne trebuie bijuuri serioase, televizoare cu diagonală mare, vacanţe în Hawaii şi cei mai buni cheeseburgeri de vânzare. Asta numai de început.

Au dat din cap nerăbdători, încântaţi de cedarea mea, ceea ce, sinceră să fiu, era jalnic. Vreau să zic, n-aveau şi ei cinici prin China? Era limpede că tipii ăştia nu erau cei mai deştepţi din tagma lor.

103

— OK, ajunge! s-a răstit Directoarea. Întorcându-se spre savanţi, a zis: Vă putem da orice alte informaţii aveţi nevoie. Între timp, vom mai lucra pentru a pune la punct o ajustare serioasă de atitudine.

— Practic, am două viteze, le-am spus. Ostilă sau impertinentă. Voi alegeţi.

Ignorându-mă, Mămica a condus halatele albe spre ieşire.

— N-a fost o mişcare deşteaptă, a zis, întorcându-se spre mine. Supravieţuirea voastră depinde de cooperarea voastră *intensă*.

— Nu egzizta zupravieţuire! a rostit ter Borcht furios, ridicându-se. Zunt morţi!

L-a ignorat şi pe el.

— Ai fost proiectată să fii foarte deşteaptă, Max, mi-a spus. Am stimulat electric terminaţiile nervoase sinaptice în timpul dezvoltării creierului tău.

— Şi, cu toate astea, nu-mi pot programa TiVo-ul[1], am răspuns.

---

[1] Un tip de video-recorder digital şi pachete de servicii oferite pentru înregistrarea emisiunilor de televiziune preferate.

Cred că l-am auzit pe Total înăbuşindu-şi un râs zgomotos, dar nu m-am uitat în jos.

— Este timpul să-ţi foloseşti deşteptăciunea, a continuat Directoarea pe un ton apăsat. Doctorul ter Borcht nu-i singurul care vă vrea morţi. Să lucraţi pentru chinezi este singura voastră şansă să continuaţi să trăiţi.

M-am holbat la ea uluită.

— Cum de reuşeşti să te suporţi? am spus, cu adevărat stupefiată. Eşti gata să *vinzi copii* unui guvern străin pentru ca acesta să ne poată folosi ca *arme*, posibil împotriva altor americani. Nu pricep. Te-ai ascuns după uşă la lecţia de morală şi etică? Şi mai ai neobrăzarea de a spune că eşti *mama* mea? N-ai putea fi mama cuiva nici dacă ţi-ar injecta nouăşpe litri de estrogen în vene! Şi mamele *lor*? Am făcut un semn către stol. Te rog, spune-mi că mamele lor nu sunt nici pe jumătate atât de jalnice ca tine!

— Mamele lor erau nişte nimeni, a zis Marian. Donatoare de ovule. Lucrătoare din laborator, tehniciene, pe oricine-am găsit. Acesta a şi fost clenciul — că putem crea o super-rasă din orice. Din *gunoi*, a rostit cu răutate.

Am auzit cum îmi clocotea sângele prin venele din cap.

— Ei bine, aici ai dreptate, am zis. Pentru că *suntem* o super-rasă. Iar eu *chiar* provin din *gunoi*.

Directoarea a bătut din palme, iar Zburătorii de la uşă au luat poziţie de drepţi. I-am simţit pe Ari şi ceilalţi îndreptându-se de spate, pregătindu-se, aşteptând să vadă cât de rău putea evolua situaţia. Ăsta era un fapt garantat.

— Eşti un copil, Max, a spus ea, încercând vizibil să-şi înfrâneze furia. Ceea ce face să nu fie deloc surprinzător că nu reuşeşti să distingi imaginea de ansamblu. Încă te

plasezi în centrul universului. Este vremea să afli că eşti doar un mic grăunte de praf în marea schemă a lucrurilor.

— Iar asta ce vrea să însemne? am întrebat. Că sunt un nimic? Că nu sunt o persoană? Că poţi face cu mine tot ce vrei şi e-n ordine? Eşti atât de plină de tine. Dar te înşeli. Ştiu că pot *conta.* Că *sunt* importantă. Iar *tu* eşti o ratată jalnică, rece, şi inutilă, care o să îmbătrânească şi-o să moară *singură,* şi pe urmă o să arzi în iad pe *vecie.*

Trebuie să spun că asta suna al naibii de bine, ţinând cont că nici măcar nu cred în iad. *Cred* în cuvinte pline de ură care rimează cu vrăjitoare[1], iar una stătea chiar înaintea mea, cu ochii scăpărând de mânie.

— Asta am avut de spus, a zis. Insultele tale copilăreşti nu mă afectează. Furia ta inutilă nu mă atinge. Vei sfârşi făcând ce spun eu, sau vei muri. Simplu ca bună ziua.

— Asta-i una dintre *multele, multele* diferenţe dintre tine şi mine, am mârâit. Am destulă minte cât să ştiu că nu-i *niciodată* atât de simplu. Şi pot face lucrurile mult mai complicate decât ţi-ai putea imagina.

Am pus un ton prevestitor de rău în voce, aplecându-mă ameninţătoare înainte şi strângându-mi pumnii. Ochii ei au scăpărat.

— Vezi, nu ştii absolut nimic despre mine, *mămico,* am continuat pe un ton îngheţat. N-ai nicio idee de ce sunt capabilă. Doar pentru că m-ai făcut, nu înseamnă că ştii şi de ce sunt în stare, ce-am făcut. Şi uite o noutate: cipul meu nu mai e. Aşa că poţi să-ţi sculele de spionat şi să ţi le bagi undeva.

Privirea i s-a mutat repede la încheietura mea.

---

[1] Aluzie la *bitch* = ticăloasă, care rimează cu *witch* = vrăjitoare.

Mi-am coborât vocea şi m-am holbat drept în ochii ei. Puteam să-mi dau seama că se străduia din răsputeri să nu privească în altă parte. Eram atât de furioasă, încât i-aş fi putut smulge, cu bucurie, capul de pe umeri.

— Dar ai să *afli*, mămico, am zis foarte încet. Şi-o să ai coşmaruri pentru tot restul vieţii tale ratate.

Oh, Doamne, eram atât de rea. De-abia m-am abţinut să nu-i arunc un *mwa ha ha!*[1]

Directoarea a strâns din dinţi şi şi-a înăbuşit, vizibil, câteva icnete. În cele din urmă, a putut vorbi.

— Îţi pierzi vremea, Max, mi-a spus. Nu mă poţi răni.

Am rânjit cu răutate, iar ea a tresărit pentru o clipă, apoi şi-a şters orice expresie de pe faţă.

— Ba da, mămico, am şoptit. Chiar pot.

[1] Expresie a râsului malefic, folosită în special pe forumurile de pe Internet şi între jucătorii online de jocuri tip RPG.

104

Sunt convinsă că unii dintre voi sunteţi trimişi, uneori, în camera voastră de către părinţii voştri. Tot ce am de spus despre asta este că la prima ocazie când se mai întâmplă aşa ceva, iar voi staţi acolo numai foc şi pară, gândindu-vă ce viaţă grea duceţi, doar închipuiţi-vă că sunt lângă voi şi că sunt gata să vă trag o palmă peste cap. Când ajung *eu* să fiu trimisă în camera mea, asta-i o *temniţă* de toată groaza. Cu şobolani.

În plus, câţi dintre părinţi vă înlănţuie de un perete? Pariez că nu prea mulţi. OK, să admitem că ar fi câţiva. Nu ştiu cum funcţionează familiile obişnuite. Dar probabil nu prea mulţi, am dreptate?

— Mda, i-ai arătat tu, a mormăit Total, lingându-şi laba acolo unde i-o rodea lanţul.

M-am strâmbat la el.

— Doamne, maică-mea e-aşa o scorpie.

— Am mai fost noi în locuri şi mai rele, în situaţii şi mai nasoale, a zis Nudge.

— Din câte-mi dau seama, un camion PetSmart tocmai parchează afară, descărcând cuşti pentru câini, am spus pe un ton sumbru, nedorind să fiu consolată.

Difuzoarele de pe pereți au păcănit, revenind la viață, și-am scos un geamăt când propaganda multilingvă a început să ne atace urechile.

M-am tras mai aproape de Nudge și Angel. Lanțul meu îmi permitea să mă așez între ele și mi-am desfăcut aripile și le-am scuturat. Apoi, cu grijă, le-am învelit cu aripile mele pe Nudge și Angel, acoperindu-le ca într-un cocon călduros, pufos, suficient de mare cât să ne cuprindă pe toate trei. Nici Total nu putea fi lăsat afară, așa că și-a tras lanțul și s-a cuibărit și el sub aripile mele.

M-am uitat spre Ari. Dormea, sau se prefăcea că doarme, așa că n-a fost cooptat în răsfățul pufos și plăcut. Era liniște și umezeală pe-aici; simțeam prin blugi pietrele reci și mai puteam simți cum prin piele începea să mi se strecoare un fior înghețat. Încă vreo oră-două, și-o să ne simțim jalnic din cauza frigului. Oare cât timp îi trebuia lui Fang să ajungă aici? Cum ar putea măcar să ajungă aici?

Total a ciulit urechile și și-a ridicat ușor capul. Privind umbrele, am văzut o siluetă înaltă apropiindu-se de noi. Într-o clipită am recunoscut mersul, înălțimea, limbajul corporal. Jeb. Era ca o mâncare mexicană condimentată, care-ți tot venea pe gât. Nu mai aveam energie pentru noi ciorovăieli. Când s-a apropiat suficient, am zis:

— Te rog, spune-mi că punga aia de gheață a glumit când a zis că-i maică-mea.

A îngenuncheat în fața noastră, iar eu i-am adunat pe cei mici mai aproape sub aripile mele.

— Directoarea este o femeie genială, cu o viziune globală, a spus Jeb.

— Da, o viziune globală *demență*, am comentat sarcastică.

— Este un om de ştiinţă remarcabil, superdotat.

— De ce nu-şi poate folosi capacităţile în slujba binelui, în loc să facă rău? De pildă, să vindece cancerul, sau ceva asemănător. Uciderea tuturor celor care *au* cancer nu poate fi socotită leac.

— Dr. Janssen este un strateg politic cu talent şi ambiţii, a zis Jeb. Ar putea foarte bine să ajungă să conducă întreaga lume. Într-o zi, ar putea deveni cea mai puternică persoană de pe Pământ. Ca fiică a ei, ai fi într-o situaţie incredibil de avantajoasă.

— Atât doar că mi-aş schimba numele şi mi-aş vopsi părul, trăind incognito pe undeva, pentru a evita situaţia jenantă de a avea ca mamă pe o doctoriţă Frankenstein nebună după putere, am subliniat.

— Chiar dacă ar fi cel mai puternic om din lume şi, fiind fiica ei, ai avea şi tu puteri aproape nelimitate? a întrebat Jeb.

M-am strâmbat.

— Dacă aş avea o asemenea putere, primul lucru pe care l-aş face ar fi s-o arunc în închisoare.

Jeb s-a uitat doar la mine.

— Şi ce altceva ai mai face?

— Aş băga-o la închisoare, am repetat. Şi pe toţi ceilalţi care i-au dat o mână de ajutor cu planul ăsta Goldfinger[1] de dominaţie mondială. În plus, aş decide ca toate războaiele să fie purtate pedestru, cu nimic altceva decât săbii. Fără puşti, rachete, bombe. Numai săbii. Am ridicat

[1] *Goldfinger* este cel de-al treilea film din seria James Bond, realizat în 1964; Bond investighează activitatea magnatului aurului Auric Goldfinger şi descoperă, în cele din urmă, planul acestuia de a ataca Fort Konx, locul unde se află rezerva de aur a Statelor Unite.

privirile, incitată de ideea unei Max, Împăratul Lumii, şi am continuat: Şi-aş confisca toate conturile bancare ascunse offshore ale companiilor şi oamenilor care au contribuit la distrugerea mediului. Cu banii ăştia, m-aş asigura că serviciile medicale şi învăţământul sunt accesibile tuturor, în mod gratuit.

Le-am simţit pe Nudge şi Angel zâmbind cu obrazul pe umerii mei, şi m-am îndreptat de spate.

— În afară de asta, ar fi case şi hrană pentru toată lumea. Companiile poluatoare ar fi închise şi interzise. Responsabilii din guvern care au ignorat mediul ambiant şi au început războaie ar fi daţi afară şi puşi să muncească la câmp. Şi...

Jeb a ridicat mâna şi m-a oprit.

— *Tocmai ai trecut încă un test, Max.*

105

— Excelent! am răspuns, din nou nervoasă. Atunci scoate-ne afară din hruba asta împuțită.

— Ce test a trecut? a întrebat Nudge, ridicându-și puțin capul.

Jeb s-a întors spre ea.

— Nu poate fi coruptă.

O bilă albă pentru mine.

— Cel puțin, nu de *putere*, am spus. N-ai încercat cu ciocolata Snickers sau cu niște pantofi mișto.

Jeb mi-a zâmbit. Încă mă mai durea în suflet când făcea asta.

— Nu vrei ca Directoarea să-ți fie mamă, indiferent ce avantaje ai putea dobândi din asta.

— Nu vreau ca Directoarea să-mi fie mamă pentru că-i o *scorpie* țicnită, am răspuns.

Zâmbetul său s-a lățit, iar eu de-abia mi-am stăpânit pofta de a-l pocni.

— Directoarea nu-i mama ta.

Am auzit bine? Sau doar mă aburea? Le-am simțit pe Nudge și Angel încordându-se, iar Ari s-a ridicat cu

stângăcie în capul oaselor şi-a început să se frece la ochi. A clipit la vederea lui Jeb, însă n-a spus nimic.

— Cum adică? am rostit bănuitoare. E vreunul din trucurile tale? Vreau să spun, pentru numele lui Dumnezeu, hotărăşte-te odată.

— Directoarea, Marian Janssen, a realizat crearea şi dezvoltarea ta, a explicat Jeb. A dirijat întregul proiect. Pentru ea, asta ar fi echivalent cu un fel de sentiment matern.

— Oh, Dumnezeule, iar eu care credeam că nu poate fi mai jalnică de-atât.

Uşurarea că o asemenea persoană oribilă, dementă nu-mi transmisese ADN-ul ei mă copleşise.

— N-a donat niciun ovul?

Trebuia să fiu sigură. Jeb a scuturat din cap.

— Nu are niciun fel de material genetic în comun cu tine.

Mi-am lăsat capul jos.

— Mă bucur foarte, foarte tare, am murmurat.

Desigur, asta mă lăsa cu vechiul meu „personaj misterios" în locul mamei, dar jur, *oricine* ar fi mai bun decât panarama aia. Nu-mi venea să cred că Jeb tocmai apăruse aici şi-mi spusese asta. El, mai mult decât oricine altcineva, trebuia să ştie ce importanţă uriaşă avea pentru mine să aflu cine-a fost mama mea. Sau n-a fost.

M-am uitat la el.

— Ei? Mai ai şi alte bombe de lansat înainte să pleci? Alte piste false pe care vrei să mă dirijezi?

Jeb ezita.

— Îţi mai aduci aminte de faza din New York, când l-ai omorât pe Ari, iar eu ţi-am strigat că tocmai ţi-ai ucis fratele?

Am aruncat o privire prudentă şi l-am văzut pe Ari încordându-se, fixându-l pe Jeb.

— Da. Norocul tău că e greu de ucis.

Ari mi-a dăruit un zâmbet scurt.

— El *este* fratele tău, Max, a zis Jeb. Cel puţin, frate vitreg.

Mi s-a tăiat respiraţia. Ce să... ce...

— Sunt tatăl tău, Max, a rostit Jeb simplu.

106

Totul a dispărut, cu excepția feței lui Jeb.

Nu mai auzeam nici măcar propaganda care se revărsa din difuzoare. Simțeam căldura umedă a mâinii lui Nudge, strângându-se într-a mea, îmi simțeam penele atingând piatra rece a podelei, însă tot ce puteam face era să mă holbez la Jeb, în vreme ce vorbele lui se rostogoleau fără noimă în mintea mea.

Ochii mi s-au întors înapoi la Ari. Nu părea deranjat, doar uimit.

— Despre ce tot vorbești acolo? am întrebat, nedorind să-mi fie tras preșul de sub picioare, fapt care, recunoașteți, părea să fie principala sursă de amuzament a tipilor ăstora.

— Sunt tatăl tău, Max, a repetat Jeb. N-am fost căsătorit cu mama ta, dar ne-am hotărât amândoi să te facem pe tine.

Nici măcar nu mă puteam uita la el. Timp de ani de zile, îmi tot dorisem ca el să fi fost tatăl meu. În mintea mea, fără să spun cuiva, mă prefăceam că era. A fost ceea ce-mi doream cel mai mult și mai mult. Apoi a dispărut, și-am plâns după el cu inima frântă.

Şi pe urmă a apărut din nou — dar, surpriză! — ca personaj malefic. Fapt care mi-a frânt inima şi mai tare ca înainte.

Iar acum Jeb zicea că-mi era, într-adevăr, tată. Că dorinţele mi s-au îndeplinit. Doar că acum nu mai aveam încredere în el, nu-l mai admiram, nu-l mai iubeam.

— Hmm, am făcut eu.

A întins mâna şi m-a bătut puţin pe genunchi.

— Ştiu că ai îngrozitor de multe de absorbit, mai ales în ultimele şase luni. Tot ce pot să spun este că, într-o bună zi, sper să-ţi pot explica totul, Max. Meriţi asta, şi mult mai mult. Dar să ştii că sunt tatăl tău. Şi ştiu că asta sună imposibil, dar te rog să ai încredere în mine, ca tată al tău.

— Asta nu se poate, în momentul ăsta, am zis încet.

A dat din cap.

— Înţeleg. Dar te rog să încerci.

— Hmm.

— Frate vitreg? a întrebat Ari.

Jeb s-a întors spre el.

— Da. Aţi avut mame diferite. Mama ta a fost soţia mea, a murit la scurt timp după naşterea ta.

Ari tocmai rumega asta când am întrebat:

— Dar eu m-am născut înaintea lui Ari. Cine-a fost mama *mea?*

— Mama ta n-a avut nicio relaţie personală cu mine, a zis Jeb încet. Însă am căzut de acord asupra a ceea ce era de făcut; am convenit că doream să facem parte amândoi din începutul tău, din moştenirea ta. Era o idee monumentală, uluitoare, că noi...

— Nu vreau să mai aud nimic despre asta! am ţipat, strângându-mi aripile.

Eram gata să-l ucid, trăind acest moment ca pe o tortură.

— Mă *doare-n cot* de „minunata ştiinţă", tralala! Spune-mi cine-i *mama* mea, înainte să-ţi scot ochii.

Jeb s-a uitat imperturbabil la mine.

— E o femeie bună, şi-mi aminteşti de ea.

M-am ridicat, tremurând de furie şi încordare.

— *Mai... bine... mi-ai... spune.*

Mi-am strâns pumnii. Angel şi Nudge s-au ridicat şi ele, în spatele meu. Total scotea un mârâit jos, din gât. Un câine atât de mic putea să sune ca un rottweiler atunci când voia.

— Mama ta este doctoriţa Martinez. Valencia Martinez. Ai întâlnit-o în Arizona.

107

Aproape că am căzut pe spate. Pentru o clipă, am crezut că o să leşin... aveam viziune de tunel şi mi-am simţit pielea îngheţată. Nu se auzea nimic în hruba goală, cavernoasă.

Zeci de imagini mi-au traversat mintea: faţa ei zâmbitoare, ochii ei căprui, calzi, mirosul fursecurilor de casă, cu fulgi de ciocolată. Ea şi cu Ella privindu-mă, cu palmele făcute streaşină, care le umbreau ochii, atunci când am decolat. Mesele servite împreună. Era cea mai reală posibilă mamă pe care mi-o imaginasem.

— Doctoriţa Martinez... este... mama... mea? am şoptit cu glas răguşit.

A dat din cap cât se poate de serios.

— A fost unul dintre cercetătorii incredibil de importanţi, specializată în genetica aviară. Dar odată ce ai devenit un embrion viabil, a fost îndepărtată din sector. Nu de către mine, aş putea adăuga. S-a întors în Arizona cu inima frântă. Dar ea a donat ovulul care a devenit ceea ce eşti.

M-am încruntat, iar mintea îmi lucra nebuneşte, în căutarea unei erori. Trebuia să fiu absolut sigură, pentru că

dacă-mi puneam toate speranţele în asta şi se dovedea neadevărat, nu cred că mi-aş mai fi putut reveni.

— Doctoriţa Martinez e hispanică, am spus. Nu arăt niciun pic ca ea.

— Ai ochii ei, a zis Jeb.

Da, aveam ochii căprui.

— Iar eu, când eram mic, am fost blond, cum eşti tu. La fel şi Ari, dacă-ţi aminteşti.

I-am aruncat o privire lui Ari, care acum avea un păr de culoarea blănii lupului. *Fusese* blond.

Mi-am concentrat privirea, ca un laser, asupra lui Jeb, şi mi-am făcut glasul la fel de dur ca un topor de spart gheaţa.

— Dacă ăsta nu-i decât un test sofisticat, altul pe care ar trebui să-l trec, n-ai să mai vezi niciodată lumina zilei.

Gura lui Jeb a zvâcnit într-o parte.

— De data asta sunt bucuros să spun că nu e un test. Din tot ce ţi-am zis, ăsta-i lucrul cel mai adevărat. Valencia Martinez e mama ta. Iar eu sunt tatăl.

M-am uitat la el, încă furioasă pentru tot ce s-a întâmplat de când ne lăsase baltă, cu mai bine de doi ani în urmă. Voiam să-l rănesc măcar o zecime din cât mă rănise el pe mine şi restul stolului.

— Nu am tată, am zis cu răceală, şi-am fost răsplătită, dar m-am simţit şi vinovată de licărul de durere pe care l-am văzut în ochii lui.

M-am uitat în altă parte şi, încă tremurând de emoţie, m-am răsucit şi m-am îndepărtat de el pe cât îmi permitea lanţul. Când Jeb a vorbit, a folosit Vocea, cea pe care mă obişnuisem s-o aud în cap şi n-o mai auzisem de când îmi spusese că era el.

— Max... încă te afli aici ca să salvezi lumea. Pentru asta te-ai născut, ăsta-i rostul a tot şi toate de-aici. Nimeni altcineva n-o poate face. Cred asta din toată inima. Nu este un test, şi nu te aburesc. Trebuie să faci asta. Nimic din întreaga istorie a lumii n-a fost mai important. *Nimic.* Niciodată. *Vreodată.*

108

Tăcerea s-a lăsat pentru câtva momente. Totul era peste puterile mele de absorbție — ca atunci când primeşti cele mai uluitoare, fantastice şi incredibile cadouri de Crăciun, şi totuşi, ele-ți provoacă o furie şi o durere de necrezut.

— Şi ce-i cu părinții *noştri?* a întrebat Angel. Ai mei şi ai lui Gasman. Nudge, Fang. Unde sunt?

— Nu ştiu, a zis Jeb, ridicându-se. Unii dintre ei n-au fost niciodată identificați după nume... numai printr-un număr. Şi-am pierdut urma celorlalți. Rolul lor s-a încheiat foarte repede.

— Şi ce-i cu informațiile găsite de noi, unde-am văzut nişte nume şi adrese şi altele? a întrebat Nudge.

Jeb a clătinat din cap.

— Nu ştiu ce-ați găsit, dar aş crede că le-ați interpretat greşit, sau poate că au fost plantate de Directoare. Am tot aflat despre multe lucruri făcute de ea, despre care n-am ştiut nimic.

Oh, cum să nu, m-am gândit.

M-am uitat la Nudge şi Angel şi am văzut că feţele lor mici se întristaseră, că le pierise din ochi luminița

speranţei. Le-am cuprins cu braţele, iar Total s-a înghesuit printre picioarele noastre.

— Îmi pare rău, dragelor, am zis, ţinându-le strâns. Dar părinţii sunt supraestimaţi. Noi suntem familia de care avem nevoie, da?

— Noi doar... am pierdut atâta timp încercând să aflăm, a spus Nudge încet.

Angel a dat din cap.

— Vreau să *ştiu*, ca să fiu *sigură*.

— Într-o bună zi, o să aflăm întregul adevăr, am spus. Dar pe moment, sunt bucuroasă că vă am lângă mine. Voi sunteţi familia mea.

Mi-au răspuns cu zâmbete triste şi-au dat din cap.

M-am uitat peste umăr la Jeb.

— Poţi pleca acum, doar dacă nu cumva mai ai vreo veste cutremurătoare pe care ai vrea s-o anunţi.

Părea plin de păreri de rău şi, automat, m-am încordat.

— E de aşteptat să veniţi la întrunire, a spus. Şi-apoi va avea loc un ultim test.

Vocea lui suna destul de ciudat, şi mi-a evitat privirea. Sunt sigură că aţi ajuns cu toţii la concluzia că urma să se întâmple ceva rău.

Şi aveţi dreptate.

109

Citeşti Blogul lui Fang. Bun venit!

Data de astăzi: Deja este prea târziu!

Eşti vizitatorul cu numărul: Contorul nostru de accesări nu mai funcţionează. A fost suprasolicitat. Dar eşti în ascensiune, crede-mă.

Să strângem rândurile, fraţilor!

OK, oameni buni, suntem pe Coasta de Est, undeva între Miami şi Eastport, Maine. Nu vreau să dau mai multe informaţii despre asta. Suntem pe drum pentru reuniunea cu Max. N-am timp să reiau toate detaliile, dar să spunem doar că m-am decis că o gaşcă trebuie să rămână unită atâta timp cât poate.

Am primit mai multe mesaje decât putem duce, aşa că mulţumiri tuturor celor care ne sprijină. Nu pot să răspund decât câtorva oameni, aşa că am s-o fac aici, iar după aceea va trebui să ne luăm valea.

Lui Advon777 din Utah: Nu ştiu de unde ai făcut tu rost de un lansator de rachete şi nici nu vreau să ştiu. Dar chiar dacă a fost uşor de obţinut, mi se pare o idee proastă să te complici cu aşa ceva. Poate că ar trebui să-l pui la loc, acolo de unde l-ai luat.

Lui Felicite StarLight din Milano, Italia: Mulţumesc pentru ofertă, dar nu prea am timp acum pentru o prietenă. Găsesc ideile tale... creative, însă acum nu-i momentul potrivit.

Lui JamesL din Ontario: Mulţam, frate. Apreciez sprijinul tău. Vom avea nevoie de tot ajutorul posibil, dar este bine să aştepţi până treci de clasa a doua.

Lui PDM1223: Excelent! Exact despre asta vorbeam! Spune oamenilor ce se întâmplă, răspândeşte mesajul, organizează proteste şi lucruri asemănătoare. Pichetaţi companiile farmaceutice gigantice, precum Itex. Am pătruns în fişierele lor şi-am descoperit că firmele Stellah Corp, Dywestra, Mofongo Research, DelaneyMinkerPrince, şi o mulţime de altele asemenea sunt cu toate acelaşi Itex, dar cu nume diferite, în ţări diferite. Stellah Corp se află în Anglia, nu departe de tine. Vezi întreaga listă în Anexa F, de la Fatheads[1]. Citiţi cu toţii mesajele acestui tip! Înţelege perfect ce vreau să spun, ce trebuie să se întâmple.

Tuturor celor din regiunea Seattle: O să fie un protest organizat sâmbătă. Verificaţi programul făcut de BigBoyBlue (mulţam, BBB!), ataşat la Anexa G, pentru a afla ora şi locul. Există o avalanşă de lucruri în

[1] *Fatheads* — tâmpiţi, idioţi.

desfăşurare. Mulţumesc tuturor celor care fac să se întâmple toate astea! *O să salvăm lumea!* Noi suntem ultima speranţă!

— Fang

Fang tastă ultimele cuvinte, apoi se lăsă pe spate şi-şi frecă ochii. Era ora două dimineaţa.

El, Iggy şi Gasman intenţionau să se strecoare la bordul unui avion cargo la ora 6:10 a.m. Ceilalţi doi băieţi dormeau, ghemuiţi pe sacii cu grâu de sămânţă din colţul acestui hangar cavernos. Fang se oferise să acopere el întregul schimb de pază. Trebuia să-şi actualizeze blogul şi, în plus, păreau mult mai istoviţi decât el. Survolaseră Statele Unite, cu opriri scurte, pentru odihnă şi mâncare, toate în fugă.

Închise laptopul, dorind să-i economisească bateria. Se simţea mai în siguranţă fără lumina aceea albăstruie, stinsă, în întunecimea miezului de noapte, pogorâtă în jurul său.

Era greu de crezut ceea ce citea pe blog, despre mişcarea secretă, în creştere, pe care puştimea o organiza peste tot în întreaga lume. Chiar şi în locuri precum Kazahstanul şi Taiwan, copiii se înfuriau, devenind tot mai hotărâţi. Fang auzise şi de copii gata să moară pentru cauza în care credeau. Spera ca aşa ceva să nu fie necesar.

Se lăsă pe spate pe un sac, ascultând respiraţia celorlalţi. Era o tortură să aştepte aşa până la ora şase, apoi zborul peste ocean, apoi căutarea lui Max prin Germania. Ar fi dat orice să poată să pocnească din degete şi să fie acolo.

Din nefericire, ăsta era un talent pe care savanţii nebuni uitaseră să-l includă.

Între timp, se bucura peste măsură de blogul său, cel pe care Max nu-l luase în serios. Chiar era convins că puştii ăştia puteau schimba lucrurile. Şi ce era mai important, şi ei credeau la fel.

Îşi puse mâinile după ceafă şi se întinse, apoi îşi îngădui un mic rânjet. Max îl tachina întotdeauna pe motiv că stolul îl votase pe Fang „Cel mai probabil să devină un lider de cult".

Ei bine, poate că devenise. Şi poate că era singurul lucru care putea salva pe toată lumea.

110

— Asta-i o întrunire de stimulare[1]? a întrebat Total încet, pe când ne chinuiam să urcăm pe treptele de piatră, interminabile. Cu majorete? Mă dau în vânt după majorete.

— Nu prea cred că e o întrunire *de stimulare,* am zis în şoaptă. Am unele motive să nu cred că echipa Savanţii Nebuni e pregătită să lupte împotriva Luptătorilor Iubitori de Libertate.

— Ce fel de test final? a întrebat Nudge, părând temătoare.

Am scos un oftat.

— Ceva tâmpit, probabil periculos, şi garantat că mă va înfuria de fiecare dată când îmi voi aminti de el, pe tot restul vieţii mele.

Angel s-a uitat la mine îngrijorată.

— Crezi că Fang ajunge curând aici?

Am dat din cap.

— Sunt sigură că e pe drum.

---

[1] Aşa-numitele *pep rallies* sunt întruniri studenţeşti cu caracter sportiv, organizate înaintea unei competiţii importante între diferitele facultăţi americane.

Dar probabil că n-o să reuşească să ajungă la timp ca să mă cruţe de idioţenia asta. Instinctiv, am început să inspir adânc, oxigenându-mi puternic sângele. Încheieturile degetelor mele erau zdrelite de la ultima încăierare avută cu deschizătoarele zburătoare de conserve, şi mi le-am pocnit cu zgomot, deja pregătindu-mă să simt durerea şi apoi s-o ignor.

Întrunirea avea loc în curtea închisorii, sub lumina slabă a soarelui de iarnă. Cerul şi aerul păreau la fel de cenuşii precum noroiul mort de sub ghetele noastre. M-am gândit la doctoriţa Martinez şi cum chiar mi-ar putea fi mamă. În afară de cei din stol, ea şi Ella — Ella era sora mea vitregă! — erau persoanele cele mai dragi mie din întreaga lume. Aş fi vrut să am câteva ore la dispoziţie numai ca să mă bucur gândindu-mă la asta. Acum, s-ar putea să mor înainte să le mai văd vreodată.

Şirurile de mutanţi şi aspiranţi rămaşi erau aliniate la dungă în curte. Erau mai puţini decât înainte şi mi-am amintit ce spunea Max II despre cum dispăreau în fiecare zi. Urma să fie încă o luptă cu Max II? Chiar voiau s-o ucid de data asta? M-am rugat ca nimeni să nu fie atât de pervers încât să mă pună să lupt din nou cu Ari, dar nu m-aş mira de nimic.

— Aşteptaţi aici, a comandat un Zburător, cu glas metalic.

Bineînţeles, mi-am zis, *pentru că atunci când mi se spune ce să fac funcţionează întotdeauna de minune.*

Ne-au înconjurat mai mulţi Zburători, cu armele aţintite asupra noastră. Armele păreau să le fie sudate pe braţe, să facă parte din ei. O îmbunătăţire faţă de ultimii — acum nu mai puteau scăpa armele, nici nu li se puteau lua. Tipii

ăştia o ţineau numai într-o inovaţie! Asta înseamnă progres, oameni buni!

— Bun venit, tuturor! a spus fosta mea mămică, înaintând pe un podium.

Imaginea ei a apărut imediat pe vreo şase ecrane de mărimea celor de la cinematograf, poziţionate în jurul curţii.

Şi-a deschis braţele în semn de salut, şi atunci am văzut că platforma de observare era plină de oameni într-o parte. Totul despre aceşti oameni spunea că erau nişte „frecangii de-ai guvernului", şi mi-am dat seama că trebuiau impresionaţi, măguliţi şi mituiţi, nu neapărat în această ordine.

— Bine aţi venit, onoraţi reprezentanţi ai...

Apoi s-a lansat în pomenirea unui anuar geografic al tuturor ţărilor din lume. Aproape toate ţările de care-am auzit eu şi o mulţime de care n-am auzit, care păreau că se băgaseră în mişcarea Apocalipsa Dementială.

— Şi acum, pregătiţi-vă să vedeţi multe dintre cele mai uluitoare realizări ale noastre, a zis Directoarea, apăsând un buton care deschidea o poartă de doi metri jumătate, îmbrăcată în metal.

Grozav, m-am gândit. *Ziua e pe cale să se înrăutăţească tot mai mult.*

Ceea ce, dacă te gândeşti bine, era, de fapt, prima dintre uluitoarele lor realizări.

111

— OK, m-au prins, a şoptit Total. Sunt un căţeluş uluit.

Angel, Nudge şi cu mine am dat din cap tăcute, cu ochii mari la ceea ce se petrecea înaintea noastră.

N-am să descriu cele mai înspăimântătoare lucruri pe care le-am văzut în acea dimineaţă, pen' că v-ar deprima în ultimul hal. Să zicem doar că dacă savanţii ăştia şi-ar fi folosit geniul în slujba binelui în loc de rău, maşinile ar circula cu vapori de apă şi-ar lăsa în urma lor numai fertilizatori naturali proaspeţi; nimeni n-ar mai flămânzi, nimeni n-ar mai fi bolnav; toate clădirile ar fi rezistente la cutremure, bombardamente şi inundaţii, iar întreaga economie a lumii s-ar fi prăbuşit pentru a fi înlocuită cu una bazată pe valoarea ciocolatei.

Oricum, din moment ce *erau* malefici, practic am văzut lucruri care ar putea alimenta coşmarurile întregii lumi pentru următorii cinci sute de ani.

— Max, dacă supravieţuieşti testului final, poţi fura pentru mine una dintre hainele alea magice? a întrebat Angel, rezemându-se de mine.

— Am să-ncerc să pun mâna pe una pentru fiecare dintre noi, am răspuns, apoi mi-am dat seama ce spusese: Hei! „Dacă"?

S-a uitat la mine cu un aer serios, şi-am sperat că nu ajunsese la o metodă de a vedea în viitor.

— Suntem copleşiţi numeric şi nu cred că or să lupte cinstit.

Am ţinut-o strâns de mână.

— Niciodată nu luptă cinstit. Dar o să supravieţuiesc, şi-am să fur pentru tine unul din costumele alea magice.

A zâmbit.

— Acum puteţi vedea procesul patentat de noi pentru creşterea de membre noi, a zis Directoarea.

Un bărbat a făcut câţiva paşi, a întins braţul şi şi l-a scos din umăr. L-a arătat, pentru a se vedea că e făcut din carne şi oase, şi îi era ataşat cu ajutorul unei interfeţe electronice care semăna suspect de mult cu un data port de iPod.

— Ce scârbos, a zis Nudge, şi-am dat cu toţii din cap.

— Am realizat copia braţului cu ajutorul unei matrice biogenetice, a explicat Directoarea.

— Asta-i de la Duncan Hines[1]? am şoptit.

— Funcţionează exact ca braţul pe care l-a pierdut... ba chiar mai bine, a continuat Directoarea. Am introdus celule de titan în materialul osos, mărindu-i rezistenţa la tensiuni cu patru sute la sută.

— Şi garantându-i probleme la controalele de securitate de pe aeroporturile din întreaga lume, am murmurat.

[1] Brand de produse alimentare care poartă numele lui Duncan Hines (1880–1959), pionier american al evaluării şi clasificării restaurantelor.

— Următorul este unul dintre cei mai reuşiţi hibrizi umani, a zis Directoarea.

A ieşit la vedere o femeie, arătând cât se putea de normal. Avea aripi? Era vreo Eliminatoare?

— Marei i s-a grefat material genetic *Panthera pardus* în ADN-ul ei omenesc. Asta i-a conferit unele calităţi deosebite.

— Ce-i asta? a şoptit Angel.

— Nu ştiu, am răspuns.

— Vreo felină, a zis Ari.

Avea dreptate. Sus, pe podium, femeia şi-a deschis gura pentru a dezveli nişte colţi uriaşi, ascuţiţi ca briciul, care arătau mult mai periculoşi decât cei ai unui Eliminator tipic. Apoi s-a lăsat jos, ghemuită, a săltat în aer, de parcă ar fi fost făcută din cauciuc, şi a aterizat undeva la vreo patru metri şi jumătate mai sus de podium, agăţată de un stâlp înalt, de iluminat.

Toţi cei care n-au căzut pe spate când i-au văzut colţii au încetat să mai fie calmi şi s-au aplecat în faţă icnind. Directoarea a zâmbit şi i-a făcut semn să coboare.

— Ca de obicei, genele de leopard s-au exprimat în moduri neaşteptate.

Ceea ce însemna, de fapt, că habar n-aveau încă ce efecte produceau.

Mara s-a răsucit. Directoarea i-a tras fermoarul din spatele salopetei, şi un murmur agitat a străbătut mulţimea. Bătrâna Mara avea pete ca de leopard pe şira spinării.

— Bănuiesc că pe-*astea* nu le poate schimba, am zis, iar Total a chicotit.

— Iar Mara e doar începutul, a rostit Directoarea.

112

Crescând într-un laborator din Şcoală, unde eram înconjuraţi de cuşti de câine pline cu tot felul de experimente de amestecuri genetice, am cam văzut toate combinaţiile dintre două organisme vii pe care vi le-aţi putea închipui şi, probabil, vreo mie pe care nu vi le-aţi putea închipui. Practic, toate au fost nişte eşecuri, sau „neviabile", cum ziceau halatele albe. Un mic procentaj a trecut de stadiul embrionar, iar câteva specimene s-au chinuit cam un an şi ceva până când deficienţele lor oribile le-au venit de hac. Din câte ştiam eu, noi, stolul, am fost, de departe, cel mai reuşit hibrid. Noi şi Eliminatorii. Chiar şi Eliminatorii au trăit doar vreo şase ani şi ceva. În comparaţie cu ei, eram străvechi.

Astăzi vedeam câţiva dintre cei mai reuşiţi hibrizi, ca Mara. După Fata-cu-Pete, Directoarea a scos, repejor, la iveală doi oameni care-şi puteau controla culoarea pielii doar gândindu-se la ea.

— Se pot colora în albastru? a întrebat Nudge, fascinată. Sau violet?

— Cine ştie? am răspuns, şi mi s-a strâns stomacul când oamenii de pe scenă au trecut la culori de camuflaj chiar sub ochii noştri.

M-am gândit la ce-ar fi putut face armatele din întreaga lume cu aşa ceva şi mi-a venit rău. Am văzut inşi care-şi puteau mări înălţimea cu vreo zece centimetri, doar prin controlul muşchilor şi al structurii scheletului prin puterea minţii.

— Combinaţi asta cu schimbarea culorii pielii şi aveţi reţeta unui jefuitor de bănci, varianta de lux, am comentat. Nu vor putea fi recunoscuţi niciodată.

Am văzut oameni cu piele solzoasă, dură, rezistentă la gloanţe, sau CrocoTipi, cum le-am zis noi. Am văzut o femeie al cărei ţipăt avea frecvenţe atât de înalte încât noi nu le mai puteam percepe, însă Total se zvârcolea de durere la pământ, muşcându-şi buzele ca să nu-i scape urletele cu înjurături de pomină. Vocea ei putea sparge sticla, ceea ce nu era cu totul nemaipomenit, dar mai putea zdrobi metalul, ceea mi s-a părut ceva nou şi inedit şi cu totul îngrozitor.

— Gândeşte-te numai la ce cicălitoare de succes ar fi, i-am zis lui Ari, iar el a încercat să zâmbească, dar n-a reuşit.

Pielea lui părea să aibă o nuanţă cenuşie, şi fusese neobişnuit de tăcut în ultimele câteva ore. M-am întrebat dacă nu cumva i se apropia sfârşitul.

— Toţi ăştia arată ca nişte soldaţi, a spus Nudge. Ca şi cum ar fi buni într-un război, nu?

— Arată cu toţii ca nişte soldaţi pentru că au fost proiectaţi să fie o armată, i-am explicat.

— Ei bine, chiar că ar putea fi, a zis.

— Oare oamenii ăştia nu se gândesc vreodată şi la altceva? a mormăit Total dezgustat. Există mult mai multe lucruri în viaţă decât dominarea lumii.

— Max? Ce-i aia? a întrebat Angel, arătând cu mâna.

M-am uitat. Sus, pe scenă, Directoarea părea să aibă o telecomandă în mână. Apoi am văzut un mic roi de puncte arămii, lucitoare, înconjurând-o. Erau insecte? Începuseră să modifice insectele? Oh, grozav. Exact ce ne lipsea.

Directoarea a făcut semn cuiva. Individul a deschis o cutie mare, din plastic, şi sute de fluturi minunaţi au zburat afară. Era ca un şoc ciudat de culori administrat acestui peisaj cenuşiu. Ei, în afară de oamenii-cameleon. Chestiile lucitoare nu erau insecte. Erau nano-gloanţe, cu propriile lor sisteme de ghidare interne.

În câteva secunde, s-au fixat asupra fluturilor, şi câteva momente după asta, tot ce mai rămăsese din ei erau nişte aripioare strălucitoare, plutind spre sol.

Nudge, Angel, Ari, Total şi eu ne-am holbat unii la alţii, cuprinşi de groază.

113

— Ce au cu *fluturii?* a întrebat Nudge, scandalizată.

— Cred că fluturii au fost doar un exemplu, am zis. Cred că trebuia demonstrat că şmecheriile alea sunt mici şi letale şi că pot găsi proverbialul ac în carul cu fânul modificat biogenetic.

Total a dat din cap, apoi s-a lăsat jos şi şi-a acoperit ochii cu labele.

— E deja prea mult, a mormăit. Sunt prea sensibil pentru aşa ceva.

— Iar acum, am păstrat ce-i mai bun pentru la urmă, a bubuit Directoarea prin difuzoare. Vă prezint... Generaţia Omega!

Un puşti a înaintat în faţă. Părea să fie de vârsta mea, dar poate cu vreo câţiva centimetri mai scund ca mine, şi mai greu cu vreo optşpe kilograme. Avea părul castaniu-deschis şi ochii albaştri, strălucitori, şi purta unul dintre acele costume-minune care-şi puteau schimba culoarea şi forma la o comandă vocală.

— Oh, i-au dat gena frumuseţii, a zis Nudge, iar Angel a chicotit.

Directoarea a zâmbit larg înspre băiat. El se uita spre mulțime, fără nicio expresie.

— Omega este realizarea noastră de vârf, a anunțat Directoarea, rezultatul a mai bine de șase decenii de cercetări. Este un succes de netăgăduit și depășește cu mult orice hibrid realizat înainte.

— Au, a făcut Total.

— În Omega stau speranțele și visele noastre pentru utopia viitorului, s-a avântat Directoarea. El este cheia omului super-evoluat de mâine. Este imun la practic toate bolile cunoscute și are reflexe super-ascuțite și o forță mult amplificată. A ieșit din graficele tuturor testelor de inteligență realizate. În afară de asta, are o capacitate de memorie și timpi de reacție superiori. Este, cu adevărat, un superman.

— În plus, gătește dumnezeiește și face aranjamente florale adorabile în timpul său liber, am murmurat.

— A venit aici doar ca să demonstreze cât e de dur, cât este de perfect pregătit să plămădească o nouă existență omenească în lumea noastră nou-nouță.

— Nou-nouță, dar plină de oameni morți și clădiri pustii, am zis.

— Pentru început, Omega va nimici un hibrid uman-aviar depășit, dar întrucâtva reușit, a anunțat Directoarea. Iar asta va fi un simbol pentru tot ce se va întâmpla de acum încolo.

M-am încordat și-am fixat-o cu privirea.

Directoarea s-a uitat înspre mine.

— Nu-i așa, Max? a spus ea.

114

V-am mai zis că nu-i suport pe psihopaţii despotici? Păi, da, Max, ai zis. Cam de vreo două sute de ori.

Ei bine, pe motive cam ca *ăsta.*

— Maximum Ride şi Omega vor lupta până la moarte, a rostit Directoarea cu veselie, ca şi cum ar fi anunţat următoarea competiţie de crochet.

— Max? a şoptit Nudge, buimăcită.

Ari m-a apucat de braţ şi-a făcut un pas înaintea mea, pentru a mă proteja. I-am zâmbit şi-am clătinat uşor din cap, iar el a păşit înapoi, cu o încruntare furioasă.

— Individul ăla vrea să te omoare, Max, a zis Angel, părând speriată. Toată viaţa lui a fost pregătit ca să te ucidă.

Desigur. Ferească Dumnezeu să fi dus şi el o existenţă cât de cât normală, să se uite la televizor, să înfulece Twinkies, şi aşa mai departe.

Ca un banc de peşti cenuşii, toţi mutanţii s-au întors să se uite la mine. S-au despărţit în două, de parcă Moise-şi agita toiagul înspre ei, şi atunci Omega a făcut un dublu salt de pe podium, aterizând perfect pe pietrişul cenuşiu, scoţând un scrâşnet aproape neauzit.

— Angel, dacă poţi, acum ar fi un moment potrivit să-i aiureşti mintea, am murmurat.

— Lucrez la asta, a zis, însă nu părea prea încrezătoare.

Inima mea intrase în regim turbo, pumnii-mi erau strânşi, iar adrenalina scăpăra ca un fulger alb prin venele mele.

Omega a pornit spre mine de la capătul coridorului mutanţilor, făcând o rostogolire după alta, sărind înainte în mâini, făcând tumbe, apoi aterizând uşor. Era un cerc uman. Se putea deplasa incredibil de repede şi, în câteva clipe, picioarele lui în bocanci s-au oprit drept în faţa mea.

Omega a ţâşnit în sus şi, preţ de o secundă, ochii ăia argintii s-au uitat reci într-ai mei. Înainte să-şi dea seama ce se petrece, mi-am tras braţul înapoi şi i-am înfipt un pumn în ochiul stâng, cât de tare am putut. Şi eu mă pot mişca destul de repede când vreau.

S-a dat înapoi împleticindu-se, însă a folosit energia loviturii mele ca să se răsucească şi să-mi dea o lovitură laterală care m-ar fi izbit în gât dacă n-aş fi fost o mare luptătoare şi cel mai rapid copil-pasăre de pe-acolo. În loc să mă doboare, am fost pregătită şi l-am prins de călcâiul bocancului, trăgându-l spre stânga şi dezechilibrându-l brusc, astfel că a căzut pe spate, în noroi. *Uraaa!* Într-o clipită a fost din nou în picioare. I-am blocat lovitura de cot destinată capului meu, însă cealaltă mână a lui mi s-a înfipt într-o parte, chiar peste rinichi. Durerea a fost imediată şi uluitoare; durea atât de tare încât am vrut să mă las în genunchi şi să vomit.

Dar nu fusesem educată aşa.

E doar durere, mi-am zis. *Durerea nu-i decât un mesaj, şi tu poţi ignora mesajul ăsta.* Aşa că am rămas în picioare, am

tras aer în piept, şi l-am pocnit cu palma deschisă peste ureche, cu întreaga mea forţă. Faţa i s-a schimonosit şi gura i s-a deschis pentru un urlet scurt, mut. Speram că i-am spart timpanul. Însă mult prea repede, faţa i-a revenit la normal şi s-a întins din nou spre mine, lovindu-mă cu cotul în coaste şi apoi izbindu-mă în ceafă cu muchia palmei.

Durerea nu-i decât un mesaj. Acum ţineam toate mesajele în aşteptare.

Am izbutit să mă răsucesc pe călcâie şi să-l pocnesc dur în lateral, apoi am adăugat o lovitură cu piciorul, din întoarcere, direct în spate. Dacă ar fi fost vorba de un om obişnuit, i-ar fi rupt spinarea. Însă Omega de-abia dacă s-a clătinat, îndreptându-se imediat, şi a revenit mugind, în deplină putere.

De obicei, nu încerc să omor oamenii, pen' că aşa sunt eu, îngăduitoare. Chiar şi cu Ari — îl omorâsem doar din greşeală. Însă acum am decis că, din moment ce fosta mea mămică a spus că era o luptă pe viaţă şi pe moarte, aveam într-un fel permisiunea de a-l ucide pe fraierul ăsta dement. Şi, da, sunt îngrijorată pentru ce-are să se întâmple cu sufletul meu, şi cu *karma* mea, şi blablablabla, însă chiar acum voiam să *trăiesc*, să termin lupta asta în viaţă. Aşa că aveam să mă ocup de *karma* mea mai târziu. Şi dacă mă reîncarnez în gândac în viaţa mea viitoare, ei bine, atunci cel puţin o să supravieţuiesc unui holocaust nuclear.

Am dat o lovitură din răsucire în aşa fel încât cred că arătam ca o elice, cu ambele picioare desprinse de pe sol, forfecându-l pe Omega cu ele. Unul l-a izbit puternic în spate şi l-a împins înainte. Pe când încerca să pareze următoarea lovitură şi să mă prindă de gheată, l-am pocnit în spatele căpşorului său perfect, trântindu-l la pământ. Într-o

clipită i-am sărit în spinare, i-am răsucit o mână la spate şi-am tras tare de ea în sus şi la stânga.

Braţul i-a sărit din încheietură cu un pocnet care mi-a întors stomacul pe dos.

— Poate că ar trebui să-ţi schimbi numele în Theta, i-am şuierat la ureche în timp ce icnea cu botul în noroi. Sau Epsilon.

OK, acum, trebuie să vă spun că o dislocare a umărului scoate din circulaţie majoritatea oamenilor.

— Numele... meu... e.... Omega, a mârâit el.

Apoi a zvâcnit în sus, azvârlindu-mă de pe el, iar încheietura umărului i s-a aşezat la loc cu zgomot. S-a strâmbat, apoi s-a lansat iarăşi împotriva mea, cu o expresie ucigătoare în ochii lui argintii, injectaţi.

115

Citeşti Blogul lui Fang. Bun venit!
Data: Deja este prea târziu!
Eşti vizitatorul cu numărul: Aplicaţia-i încă nefuncţională.

Fiţi pe fază, oameni buni, venim

Este în jur de cinci dimineaţa. Ar trebui să ne strecurăm în curând la bordul avionului cargo. I-am lăsat pe ceilalţi să doarmă cât de mult... şi, bineînţeles, acum sunt atât de obosit, încât nici nu mai pot gândi bine. Am să fac nani în avion. Odată ce e în aer, ne-am scos. Probabil că suntem singurii din lume care nu se tem de prăbuşirea avionului. Dacă se întâmplă ceva cu avionul ăsta şi începem să pierdem înălţime, o scoatem cumva la capăt.

Sper că Max este bine. Oricare dintre voi, băieţi — dacă vă aflaţi prin apropiere de Lendeheim, Germania, duceţi-vă la castelul de acolo şi faceţi tămbălău, OK?

— Fang

Un zgomot slab îl făcu pe Fang să pună capăt tastării mesajului. Asculta. Încă nu veniseră zorii, prin ferestrele hangarului putea vedea licărul luminilor de siguranţă de afară. Poate că tipii de la încărcarea mărfii apăruseră dis-de-dimineaţă.

Şi poate că Fang se născuse de-abia ieri şi era un fraier credul.

Îşi închise laptopul fără niciun zgomot şi-l băgă în rucsac. Apoi se strecură spre ceilalţi şi le atinse picioarele. Se treziră instantaneu, fără niciun sunet, în felul în care fuseseră antrenaţi. Gasman se uită spre Fang. Fang îşi puse un deget pe buze, iar Gasman dădu din cap. Fang se întinse şi ciocăni de două ori dosul palmei lui Iggy.

Iggy se ridică prudent şi dădu din cap.

Atunci, lumea lor făcu implozie: enormele porţi metalice de la intrarea hangarului se deschiseră cu nişte scrâşnete înfiorătoare; uşa de sticlă de lângă oficiul din hangar se spulberă înspre interior, iar două ferestre înalte, din partea cealaltă, se sparseră când Zburătorii năvăliră ca nişte viespi foarte, foarte supărate.

— Ieşiţi afară! le ordonă Fang băieţilor. Iggy, uşi deschise chiar în faţă, la ora douăsprezece!

Trucul de a-i face pe copii ascultători era să ai moartea ca opţiune de rezervă, se gândi Fang, lansându-se spre Zburătorii care înaintau. Erau câteva zeci, unii alergau, cu armele pregătite; alţii erau în aer, năpustindu-se în picaj ca nişte insecte pocite ca moartea. Deschiseră focul: gloanţele începură să ricoşeze din pereţii metalici ai hangarului, din motostivuitoare şi încărcătoarele Bobcat.

Fang zbură direct prin mulţimea de Zburători. Câţiva dintre ei îi îndesară lovituri, făcându-l să i se taie răsuflarea,

însă rămase în aer şi reuşi să iasă. În acea clipă, un glonţ îi zgârie umărul. Şuierând, privi în jos, văzu că era doar o rană de suprafaţă şi se grăbi să urce. În sfârşit! Îi văzu pe Gasman şi Iggy tot afară. Excelent. Acum, dacă s-ar putea regrupa şi lăsa în urmă fraierii... *cumva*?

Fang ţâşnea încoace şi încolo, ţinându-şi aripile aproape de trup, aşa cum făceau şoimii. Vira şi manevra strâns, capabil să se mişte mult mai repede şi mai sprinten decât Zburătorii.

Încă mai putea auzi împuşcături prin hangar şi reflectă o clipă că *s-ar putea să nu-şi dorească să tragă atât de aproape de rezervorul de combustibil al avionului*, că *buum!* Şi-a fost *BUUM!* Acoperişul metalic al hangarului zbură în sus şi o masivă minge de foc se împrăştie afară. Bucăţi zdrenţuite de metal se risipeau peste tot, iar Fang văzu cum Gasman încasează o schijă încinsă direct peste faţă. Gasman icni şi-şi duse o mână la obraz, dar tot reuşi să-şi înfigă ambele picioare în pieptul unui Zburător, azvârlindu-l într-o parte.

Dar Zburătorii nu erau prea grozavi în zborul lateral, şi înainte ca acesta să se poată redresa, se prăbuşi la pământ. Bucăţi din alţi Zburători sfârtecaţi de explozie cădeau cu nemiluita în jurul lor. Fang se repezi în jos, înşfăcă o armă căzută, apoi ţâşni din nou în văzduh. Încercă să tragă cu arma, îi trebui o secundă să găsească piedica de siguranţă, apoi slobozi o rafală de gloanţe într-un cordon format din aproximativ zece Zburători. Asta îi cosi pe toţi, efectiv, iar Fang puse serios la îndoială regula lui Max, „fără arme".

— Vei muri astăzi, promiseră mai mulţi Zburători cu glasurile lor metalice. Am venit aici să te ucidem, pe tine şi pe ceilalţi. Max şi restul stolului tău sunt deja morţi. Acum a venit rândul tău.

116

Fang simți ceva ca un șoc înghețat, apoi îl ignoră. Max nu era moartă. Ar fi *știut* cumva asta. Ar fi simțit-o. Lumea încă i se părea la fel; în consecință, Max încă făcea parte din ea.

— Am venit aici să te ucidem, intonară Zburătorii într-un glas.

— Atunci nu aveți noroc, mârâi Fang, și deschise focul din nou.

Alți zece Zburători căzură, lovind solul cu zgomote grețoase, de pocnet și pleoscăit.

— Nu vei muri ușor, hârâi un alt Zburător.

— Pe *asta* ai priceput-o corect.

Fang nu mai văzuse niciodată atât de mulți Zburători; să tot fie vreo trei sute? Mai mulți? Gasman și Iggy încă se luptau cu ai lor, Zburătorii păreau să încerce să-i captureze, în loc să-i ucidă pe loc. *Pentru că ce distracție ar mai fi asta?* își zise Fang.

— Prima dată te vom dezmembra, spuse un Zburător. Vom posta fotografiile pe blogul tău. Să arătăm ce se întâmplă când opui rezistență. Apoi te vom forța să te dezici de tot ce-ai spus pe blog.

Fang rânji, continuând să salte şi să gesticuleze şi să facă plonjoane de câte cinci metri.

— *După* ce mă dezmembraţi? Ai picat la lecţia de anatomie umană de bază?

— Te vom tortura, spuse Zburătorul strâns cu uşa.

— Nu prea cred, zise Fang, şi-i mătură.

Doamne! Întregul exerciţiu de tras cu arma era *uluitor!* Funcţiona incredibil de bine! Era atât de *eficient.* Oricum, ce tot avea Max împotriva armelor?

— Vom arăta lumii cum retractezi tot ce-ai spus.

Un nou, neciuruit, pâlc de Zburători continua aceeaşi litanie.

— Vă dau un pont, îi sfătui Fang. Dacă mă *arătaţi* sub tortură şi retractând apoi totul, s-ar putea ca oamenii să se prindă. De fapt, şi-ar putea da seama că n-am făcut-o în mod *voluntar.*

— Te vom tortura, insistară Zburătorii.

— OK, mă plictisiţi deja, spuse Fang şi apăsă pe trăgaci.

Doar că nu se întâmplă nimic. Poate că arma nu mai avea muniţie. Într-o clipită, se lansă în picaj şi încercă să smulgă o altă armă de la un alt Zburător căzut. Însă arma era ataşată de Zburător şi astfel, Fang sfârşi trântit la pământ. Lăsă arma, alergă puţin ca să scape de Zburătorii aflaţi pe sol şi, în cele din urmă, găsi o armă desprinsă.

Răsucindu-se, trase, nimerindu-i pe toţi Zburătorii din spatele lui. Apoi schimbă unghiul de tragere şi ţinti spre cer, privind satisfăcut cum mai mulţi Zburători începeau să zboare pe spate, cu fum în urma lor.

— Hei! ţipă Gasman de sus. Ai grijă cu chestia aia!

Fang privi în sus şi-l văzu pe Gasman arătând spre două găuri din blugii lui. Fang trăsese direct prin pantalonii lui, însă, uluitor, nu-l lovise.

— Greşeala mea! strigă Fang.

Necazul cu armele, în afară de faptul că îl puteai nimeri pe vreunul din propria ta gaşcă, era că nu lichidau câteva sute de băieţi răi dintr-un foc. Avea nevoie de ceva mult mai impresionant. Dacă Iggy sau Gasman ar fi avut ceva bombe, le-ar fi folosit deja. Acum totul depindea de Fang.

Se avântă din nou în văzduhul îngheţat, trăgând mult mai atent asupra Zburătorilor. Când ajunse la o înălţime de vreo sută cincizeci de metri, văzu o suprafaţă cenuşie întinsă, cu o margine de foc pe limita sa îndepărtată.

Oceanul, cu soarele ieşind deasupra orizontului.

— A venit vremea să mori, hârâi un escadron întreg de Zburători care-l urmăreau.

— Sunt doar unul dintre cei mulţi! strigă Fang, luând-o spre est, departe de hangar. Sunt unul dintre cei mulţi! *Nici n-aveţi idee câţi!*

117

Îmi adunasem toate forţele şi eram gata să mă lansez în următoarea mea acţiune împotriva lui Omega, când am auzit bubuind vocea Directoarei:

— Stai!

N-aveam de gând să încep să ascult de ea tocmai *acum*, şi m-am repezit înainte, cu degetele ţepene, pentru a-i zdrobi traheea. Însă zgarda metalică de la gât m-a străfulgerat cu un şoc electric devastator, şi-am căzut la pământ ca un sac de ciment.

Cu ceva timp în urmă, fusesem atacată de mai multe migrene care aproape că mi-au explodat în cap, lăsându-mă slăbită şi afectată de greţuri; acum era aproape ca atunci. Când creierul meu zdruncinat s-a limpezit în cele din urmă, iar sinapsele mele au început să funcţioneze din nou, eram pe spate, cu ministolul meu îngrijorat holbându-se la mine. I-am aruncat lui Nudge o privire întrebătoare, iar ea a dat din umeri.

— Mi-ai anticipat comenzile, a zis Directoarea nepăsătoare.

N-am început eu, cucoană, aveam de gând să spun, însă atunci mi-am amintit că, tehnic vorbind, asta făcusem, aşa că mi-am ţinut gura.

— Prima parte a luptei va fi un test de viteză, a spus Directoarea. Alergaţi până la zidul de vizavi al castelului, înainte şi înapoi, de patru ori. Cel mai bun să câştige.

Am scrâşnit din dinţi. Directoarea era o scroafă sexistă, pe lângă multele sale alte defecte. Zidul era cam la şase sute de metri distanţă. Până acolo şi înapoi de patru ori. Cineva a tras o linie pe pământ, cu bocancul, iar Omega şi cu mine stăteam pe ea. Ce altceva aş fi putut face? Eram ameţită şi mi-era greaţă de la şocul electric. Nu credeam că un oponent meticulos ar fi fost acceptat cu bucurie în acest moment.

Omega părea netulburat, senin, şi nu ca şi cum tocmai şi-ar fi pus umărul la loc.

— Nu poţi câştiga, mi-a zis calm, fără să se uite la mine. Niciun om nu poate alerga mai repede ca mine.

— Să mă pupi, i-am răspuns, şi m-am aplecat înainte pentru a avea un start bun. Şi ai grijă la norul meu de praf.

— Start! a ţipat Directoarea, şi ne-am dus.

Ei bine, trebuie să spun că Omega era un mic ticălos rapid, recunosc asta. A ajuns la zidul opus cu câteva clipe înaintea mea, iar eu aveam viteză şi eram mai înaltă ca el. La cea de-a treia tură, avea un avans faţă de mine de cam un sfert de distanţă. Niciunul dintre noi nu respira din greu; el era un Superboy, iar eu fusesem concepută să pot respira în aerul rarefiat de la mare altitudine.

Însă el n-avea nicio emoţie, nu era furios, nu părea hotărât să câştige cu orice preţ, nu părea chitit să mă învingă. Fapt care genera *alte* trei mari diferenţe între noi. În cele

din urmă, am ajuns pe ultima tură. Avea un avans de aproape trei sferturi din distanţă faţă de mine. Publicul tăcuse, nimeni nu îndrăznea să chiuie. Singurele sunete erau respiraţia noastră şi bufnetul ghetelor noastre pe sol.

Când Omega a ajuns la circa treizeci de paşi de victorie, m-am aruncat, brusc, înainte, mi-am scos aripile şi mi-am luat zborul. Cred că am auzit mulţimea icnind. Planând la joasă înălţime, pentru a evita plasa electrificată de pe coama zidurilor castelului, de care ne avertizase Max II, m-am îndreptat spre finiş, cu aripile bătând fără probleme. Am făcut un salt când l-am depăşit pe Superboy, ca să nu-l pocnesc după cap cu aripa, oricât ar fi fost de tentant.

Apoi am trecut ca fulgerul peste linia de finiş, aflată la zece metri înaintea lui, şi m-am oprit oarecum stângaci, încercând să nu derapez în marea cenuşie a spectatorilor.

Mi-am îndreptat spatele, respirând din greu, şi mi-am înălţat pumnul în aer.

— Max, prima!

118

— Trişatul te descalifică! a zis Directoarea, părând furioasă.

— N-am trişat! Ai spus „nu se zboară"? A zis *careva* să nu se zboare? Nu.

— Era o competiţie pe *sol*!

— Din nou, cine-a zis asta? Doar pentru că Lumea Minunilor e pe pământ, asta nu înseamnă că şi eu sunt. Am evoluat dincolo de lipirea de glie.

Acum, Directoarea *chiar* părea înnebunită de furie. Marea de feţe neclare murmura; picioarele frământau pământul. Mi-am strâns aripile, conştientă că mă priveau zeci de perechi de ochi.

— Eşti descalificată, a zis Directoarea răstit. Omega este câştigătorul.

— Cum zici tu, am făcut, exprimându-mi dezgustul. Lui Omega i-am aruncat o căutătură piezişă. Tot ea îţi leagă şi şireturile? l-am întrebat.

Sprâncenele sale perfecte s-au unit, însă n-a spus nimic. Nudge şi Angel m-au luat de mâini şi au rămas aproape, iar Ari mi s-a pus în spate, ca şi cum ar fi vrut să mă protejeze. Mă simţeam alinată de prezenţa lor acolo. M-aş fi

simţit şi mai bine dacă l-aş fi văzut pe Fang lângă mine, gata să mă susţină.

— Următoarea va fi o competiţie de forţă, a anunţat Directoarea. Muşchii lui Omega sunt cu aproximativ patru sute la sută mai puternici şi mai consistenţi decât cei ai unui băiat obişnuit. Aduceţi greutăţile!

Sunt nefiresc şi revoltător de puternică, nu numai pentru o fată, nu numai pentru vârsta mea. Sunt mai puternică decât orice adult, bărbat sau femeie. Cu toţii suntem. Însă nu aveam volumul lui Superboy, şi, în general, am fost menită să fiu isteaţă şi rapidă, şi să zbor bine. Nu să fiu antrenată în competiţii de tracţiune-forţă.

Într-un fel, chiar era vorba de tracţiune. Nişte greutăţi masive au fost încărcate pe o platformă din lemn. Ni s-a dat fiecăruia câte un lanţ gros. Ideea era să tragem platforma pe pământ. Am fost pe picior de egalitate până la vreo două sute douăzeci şi şase de kilograme, apoi Superboy a început să mă întreacă. De-abia dacă puteam urni cele vreo trei sute de kilograme, iar el le-a tras nouăzeci şi doi de centimetri.

Au pus şi mai multe greutăţi: trei sute şaizeci şi două de kilograme. Nu-mi venea să cred că aveam să pierd un concurs de forţă înaintea unui *băietan*. În niciun caz. Am strâns din dinţi, mi-am pocnit degetele, şi mi-am pus lanţul pe umărul deja învineţit. Omega şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt, unul lângă altul. Când Directoarea a fluierat ascuţit din fluierul ei, mi-am lăsat capul în jos, mi-am înfipt picioarele în pământ, şi-am tras cu toată puterea mea. Transpiraţia mi-a ţâşnit imediat pe frunte. Se părea că lanţul îmi săpa un şanţ pe umăr. Respiraţia îmi ieşea şuierătoare printre dinţii încleştaţi. Am făcut ca platforma să

tremure puțin și să se miște poate vreo șase milimetri. Omega a tras-o pe a lui aproape treizeci de centimetri.

Când a fost declarat învingător, s-a uitat la mine cu ochii ăia ai lui, ciudați și lipsiți de expresie. Nu cred că era un robot, ca Zburătorii, însă mă întrebam dacă nu cumva îi fuseseră eliminate emoțiile. Desigur, la un tip n-aveai cum să știi, nu? Hahaha!

Mă rog.

S-ar putea să nu știți asta despre mine, dar urăsc să pierd. Nu sunt bună la sporturi, nu știu să pierd și-l uram pe Omega pentru că mă învinsese. Aveam de gând să i-o plătesc. Nu știam cum, nu știam nici când, dar știam că i-o voi face.

— Următoarea competiție va fi una de inteligență.

Directoarea părea plină de ea.

Aproape că am gemut. Bineînțeles, sunt chiar ascuțită la minte, genială. Dar n-am aproape niciun fel de pregătire. Ceea ce știam, învățasem fie de la televizor, fie de la Jeb. Știam o mulțime de lucruri despre cum trebuie să lupți, cum să supraviețuiești. Mai știam câte ceva despre diverse locuri, cum ar fi Egipt sau Mongolia, de la *National Geographic*. Dar nu aveam nicio pregătire cu manuale. Cele două luni petrecute în școala aia nenorocită din Virginia îmi dovediseră că, în comparație cu majoritatea copiilor de vârsta mea, eu eram idiotul satului. Doar în ceea ce privește învățatul după manuale. Nu despre chestiunile care contau.

— Prima întrebare, a zis Directoarea.

Mulțimea s-a întors ca să ne privească pe mine și Omega în duelul nostru intelectual.

— Pereții castelului au cinci metri patruzeci și opt înălțime, doi metri și treisprezece grosime, și trei sute

treisprezece metri lungime. 0,91 metri cubi de piatră şi mortar cântăresc cinci sute opt kilograme, sau jumătate de tonă. Câte tone de piatră şi mortar conţin zidurile castelului?

Omega şi-a aţintit privirea în depărtare, începând, evident, să calculeze.

— Îţi baţi joc de mine, am zis. La ce mi-ar trebui mie să ştiu aşa ceva?

— Păi, dacă vrei să faci reparaţii, şi-a dat Nudge cu presupusul.

— Şi n-aş putea să angajez o companie care se ocupă cu aşa ceva? am întrebat.

— Este doar un calcul simplu, a spus Directoarea, tot cu un aer îngâmfat.

— Da? Păi să te vedem cum îl faci *tu*.

Obrajii i s-au înroşit, dar a rămas neclintită.

— Accepţi înfrângerea?

— Nu accept nimic, am zis. Doar spun că e ceva cu totul fără sens. Ce-ar fi să desfac o încuietoare în loc de asta? Eu şi Omega. Să vedem cine reuşeşte mai repede.

— Două mii, trei sute nouăzeci şi şase virgulă treizeci şi trei de tone, a glăsuit Omega.

— OK, deştepţilor, să zicem că zburaţi la cinci mii patru sute optzeci şase de metri, cu o viteză de două sute douăzeci şi cinci de kilometri pe oră, având în faţă un vânt din sud-vest, care bate cu şapte noduri pe oră[1]. Cât timp v-ar lua să zburaţi de la Philadelphia până în Billings, Montana?

Omega s-a încruntat şi s-a apucat de calcule.

— Vrei să spui că ştii cum să faci calculul ăsta? a întrebat Directoarea.

[1] 12,96 km/h.

— Spun doar că sunt destul de deşteaptă ca să ştiu că am să ajung acolo când ajung acolo, aproape că am strigat. Întrebările sunt idioate. N-au nimic în comun cu abilitatea de a putea supravieţui.

— În lumea nouă au, Max, a zis Directoarea. Poate că nu în lumea ta. Însă lumea ta s-a sfârşit.

119

Chiar că aveam o zi foarte proastă. Testele astea erau o pierdere de vreme. Mă aşteptam să fiu zguduită în orice moment cu un şoc electric. Pierdeam în faţa unui *băiat*. În înfruntarea asta mai rămăsese doar lupta până la moarte.

Iar Fang tot nu venise.

Ştiam că nu avea destul timp să ajungă aici. Exista o anume speranţă că ar putea fi aici în următoarele şase ore, sau cam aşa ceva. Dar nu era acum, iar eu mă apropiam de limita rezistenţei mele.

M-am uitat la Nudge şi Angel. Nudge părea foarte încordată, şi-şi îndoia degetele pe coapse. Angel avea acea expresie concentrată înspăimântătoare, când era pe cale să convingă un străin să facă ceva. Dintr-odată, mi-am amintit că doctoriţa Martinez era mama mea adevărată. Probabil. Fusesem minţită de atâtea ori, încât îmi era greu să accept ceva drept adevăr incontestabil. Dar ar fi putut să fie mama mea reală.

Voiam s-o văd. Şi pe sora mea, Ella.

Trebuia să ies de aici.

Lângă Angel, o mutantă s-a încruntat, părând buimăcită. A clipit. Am văzut-o pe Angel fixând-o cu privirile,

concentrându-se. *A-ha.* Apoi, mutanta s-a aplecat spre cel de lângă ea şi i-a şoptit ceva, atât de încet încât n-am putut auzi.

Angel părea mulţumită, iar mie mi s-a pus un nod în stomac.

— Ce se întâmplă, scumpo? i-am şoptit printre dinţii încleştaţi.

— Lucrurile or să devină foarte interesante, a zis Angel plină de satisfacţie.

— Defineşte „interesant", am spus cu prudenţă.

Angel s-a gândit puţin.

— Toată lumea intră-n panică? a încercat ea.

— Ăăă... la modul bun?

— La modul *interesant,* a zis ea, privind mulţimea.

— Iar acum am ajuns la încleştarea finală, a anunţat Directoarea prin difuzor.

Şi în acel moment s-a dezlănţuit tot iadul. Cel mai bun mod de a descrie asta ar fi să spun că, dintr-odată, toată lumea a băut ceva tare amestecat cu droguri şi-a luat-o razna. Mutanţii au început, spontan, să se bată între ei. Unii dintre ei fuseseră în mod evident antrenaţi ca soldaţi, însă erau şi încăierări aiurea, cu palme şi îmbrânceli.

— Oameni buni! a strigat Directoarea în megafonul ei. Oameni buni! Ce se întâmplă?

— Nu mai vor să stea aici, a zis Angel privindu-i.

— Nu mai vrem să stăm aici! a urlat mulţimea.

— S-au săturat să fie trataţi ca nişte cifre şi experimente, a explicat Angel.

— Nu suntem cifre! am auzit strigând glasuri înfuriate. Nu suntem experimente!

— Hmm, am zis, cercetând împrejurimile, căutând căi de evadare.

— Se simt ca nişte pioni, a continuat Angel.

— Nu suntem doar nişte pioni! au strigat mutanţii.

— Şi ei sunt oameni, chiar dacă sunt clonaţi şi proiectaţi, a zis Angel, apropiindu-se de mine şi luându-mă de mână.

— Şi noi suntem oameni! au strigat vocile. Şi noi suntem oameni!

— Biiiiine, am zis, şi i-am adunat repede pe Nudge, Angel, Ari şi Total. Haideţi s-o ştergem de-aici. Mergem până la zid şi apoi de-a lungul lui până găsim o cale să ne luăm valea.

Au dat din cap şi-am început să ne facem loc prin mulţime, ferindu-ne de pumnii care zburau în toate părţile şi de îmbrâncelile furioase.

— Roboţi! a urlat Directoarea, şi, peste tot, roboţii au luat poziţia de drepţi şi şi-au pregătit armele. Restabiliţi ordinea în gloată!

120

Da, pentru că nu era suficient de rău, cu toată lumea încăierându-se cu toată lumea. Acum se băgaseră şi roboţii însetaţi de sânge. Iar ei aveau *arme*.

Am continuat să ne croim drum prin mulţime, încercând să ajungem la zidul castelului. Am văzut că Zburătorii începeau să înainteze prin grămada de oameni furioşi care se băteau.

— De ce se bat între ei? a întrebat Nudge, aproape de umărul meu. Ar trebui să-şi unească forţele împotriva Zburătorilor.

Angel a aruncat o privire prin jur.

— Oh. Da.

A rămas nemişcată un minut, cu fruntea încreţită de concentrarea intensă. Apoi, unul câte unul, peste tot în jurul nostru, mutanţii şi-au încetinit mişcările combative, s-au uitat în jur, apoi s-au întors pentru a-i ataca pe Zburători.

Am apucat-o pe Angel de mână şi-am început să-mi fac din nou loc prin mulţime, ţinându-ne cât mai puţin vizibile.

— Eşti o copilă foarte, foarte înspăimântătoare, ştii asta? am întrebat-o.

Mi-a zâmbit.

Aproape că m-am lovit de un cordon gros format din Zburători. Privind în sus, am văzut feţele solemne de Eliminatori, cu ochii roşii, lucitori, de roboţi.

— Trebuie să vă opriţi, a intonat unul.

— Nu sunt de acord.

Într-o clipită, m-am lansat asupra lui, încercând să-l dobor. Era un model anterior celui mai perfecţionat, şi i-am zburat arma din mâini. Însă nu destul de rapid ca să evit un alt Zburător care m-a lovit în cap cu patul armei. M-am clătinat şi am simţit o explozie de durere în dosul urechii. O clipă mai târziu, sângele cald a început să-mi curgă pe guler în jos.

Gaşca mea a intrat imediat în acţiune. Nudge a sărit în aer, bătând din aripi ca să planeze sub plasa electrificată, însă deasupra încăierării. Total s-a repezit la glezna unui Zburător, şi i-am auzi colţii lovindu-se de metalul de sub stratul de piele.

— La baza şirei spinării! am auzit un strigăt din spatele meu.

M-am răsucit şi l-am văzut pe Jeb înaintând prin mulţime spre noi, ferindu-se de lovituri de pumn şi de picioare.

— Atacaţi-i pe Zburători la baza şirei spinării, a zis el. Au un defect de proiectare.

Aveam zero motive ca să mă încred în el, în pofida pălăvrăgelilor cum că-mi era tată, bla-bla-bla. Totuşi, acum nu aveam nimic de pierdut. M-am răsucit, am scăpat de Zburătorul meu şi-am şters-o în spatele altuia. I-am dat o lovitură din aer, cu toată puterea, cu ambele picioare, în zona noadei.

Poc! Picioarele i s-au tăiat şi s-a aplecat înainte, din şold, incapabil să mai mişte. Două secunde mai târziu, licărul roşu din ochii săi s-a stins.

Ha. Ce chestie.

121

Apoi a fost ca un *flashback* de pe vremea când aveam unsprezece ani, luptând cot la cot cu Jeb. El era cel care ne învăţase să ne batem atât de bine, să învingem cu orice preţ. Jeb ne învăţase să nu luptăm niciodată cavalereşte, să nu ne dezvăluim intenţiile, să folosim întotdeauna orice mijloace pentru a câştiga o bătălie. Acum, în vreme ce dobora Zburători lângă mine, era ca în zilele alea de antrenament de demult, ca şi cum aş fi fost din nou o copilă, prefăcându-mă că era tatăl meu.

— Blocheaz-o! a strigat Jeb, smulgându-mă din amintiri.

Mi-am ridicat instinctiv braţul, tocmai la timp ca să parez lovitura de sus a unui Zburător.

— Nudge! Angel! Atacaţi-i la baza şirei spinării! am strigat. Rupeţi-i!

Atunci lupta a început să se întoarcă în favoarea noastră. În măsura în care reuşeam să ajungem în spatele unui Zburător, îi doboram cam în 80 la sută din cazuri, ceea ce era cam tot ce ne trebuia. Unii dintre mutanţi nu păreau

nsă să fi recepţionat ultimele instrucţiuni ale lui Angel şi ncă se băteau între ei, şi cu noi.

În spatele meu, Ari îşi folosea enorma lui forţă pentru ı arunca, practic, peste capul său mutanţii mai mici în rin-ul de dans mortal care devenise curtea castelului. M-a ăzut rupând spatele unui Zburător, şi s-a învârtit să facă a fel. Zburătorul a reuşit să-l prindă pe Ari cu o lovitură dravănă sub bărbie şi i-am văzut capul zvâcnind în sus. Mugind de furie, Ari s-a îndreptat şi s-a repezit la atacato-ul său... dar a căzut într-un genunchi, încet, cu o expresie luită pe faţă.

— Acoperă-mă! le-am strigat lui Nudge, Angel şi Total i-am sărit în ajutorul lui Ari.

L-am înşfăcat de subsuoară şi-am încercat să-l ajut să tea în picioare. Nu l-am putut ridica.

— Max? a zis, părând buimăcit.

— Eşti rănit? Ai fost împuşcat? Unde? i-am cerut să-mi pună.

S-a uitat în jos la cămaşa şi jacheta sa. Nu se vedeau pete le sânge care se întindeau. A clătinat din cap.

— Eu doar...

S-a uitat în sus la mine, şi-atunci l-am văzut pe Ari cel le şapte ani, băieţelul care obişnuia să se ţină după mine eşte tot. L-am văzut cât se poate de limpede în ochii ăia.

— Eu doar... Oh, Max, a zis Ari, şi-apoi s-a lăsat peste ine, cu ochii încă deschişi, atât de greu, încât am căzut n genunchi lângă el.

Mi-am concentrat privirile asupra feţei sale, l-am scu-urat de umeri.

— Ari! am zis. Ari! Revino-ți, trezește-te! *Te rog*, Ari!

Peste tot în jurul nostru, zarva luptei continua, însă Ari era tăcut.

— Ari?

Îngrozită, l-am apăsat cu două degete pe gât, căutându-i pulsul.

Lui Ari îi venise ceasul de pe urmă. Expirase.

Chiar aici, chiar acum, în brațele mele.

122

Oh, Doamne. M-am simţit ca şi cum respiraţia îmi fusese retezată. Timp de câteva secunde doar m-am holbat năucită la faţa distrusă a lui Ari, la ochii săi orbi. Eram gâtuită de sentimente puternice, şi mi-am trecut degetele peste pleoapele sale, închizându-le.

Bietul, bietul copil. Speram ca oriunde s-ar fi aflat acum, să nu mai sufere, să nu mai fie urât, neiubit şi nedorit. Lacrimi fierbinţi mi-au umplut ochii, şi-am vrut să scâncesc.

Înghiţind cu greu, de câteva ori, mi-am ridicat privirile şi-am văzut că toţi în jurul meu erau încă angajaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Nu aveau timp să se ocupe de mine, nu aveau timp să bage de seamă că Ari murise. Un zgomot şuierător lângă urechea mea m-a făcut să înţeleg că eram şi eu atacată în continuare; un Zburător tocmai îşi ridica patul armei asupra mea, încercând să-mi zdrobească ţeasta.

Cu un sentiment de neajutorare şi mânie, l-am lăsat încet pe Ari jos, pe pământ.

— Am să vin să te iau, i-am promis în şoaptă.

Apoi, furioasă, am făcut un salt, înşfăcându-l pe primul Zburător din calea mea. I-am răsucit gâtul cât de tare am

putut. Zburătorul a căzut, iar eu m-am dus mai departe, pocnindu-l pe altul în spate, făcându-l să cadă ca un sac de legume putrezite. Mugind de furie, am smuls arma unui Zburător doborât şi-am răsucit-o pe deasupra capului, pocnind cu ea încă trei roboţi, dezechilibrându-i, încetinindu-i, astfel ca Jeb şi Nudge să-i poată ataca pe la spate.

Ari era mort, şi *pentru ce*? De ce i s-a întâmplat una ca asta? De ce viaţa lui a însemnat şapte ani de durere, confuzie şi singurătate?

— Ari!

Jeb îşi văzuse, în sfârşit, fiul. A alergat lângă Ari şi a îngenuncheat lângă el. Cu o expresie uluită, a cuprins corpul mătăhălos al lui Ari şi l-a strâns la piept.

— Îmi pare atât de rău, am descifrat cuvintele pe buzele lui, cu toate că nu le-am putut auzi. Îmi pare atât de rău.

S-a aplecat asupra trupului lui Ari, fără să-i pese că era într-o poziţie vulnerabilă. Apoi şi-a ridicat capul şi privirile ni s-au încrucişat. Ochii lui străluceau de lacrimi, fapt care m-a şocat. Şi-a potrivit glasul ca să-l pot auzi.

— Omega nu poate urmări cu privirea lucrurile rapide.

Am aşteptat să-mi mai spună ceva, însă asta a fost tot. M-am întors şi m-am năpustit înapoi în vâltoarea luptei, încercând să-mi ating obiectivul universal pentru orice luptător de pretutindeni: doborârea celuilalt tip. Nu-l lăsa să te doboare el pe tine.

Mare minune: Omega nu putea urmări bine lucrurile cu privirea. Mulţam, Jeb! Mai ai şi alte grăunţe de înţelepciune pentru mine? Cum ar fi: „Omega are un comutator de oprire"?

Oricum, cine ştia unde naiba se afla Omega? Putea foarte bine să fie pe scenă, unde i se făcea manichiura.

Răsucindu-mi arma ca pe o bâtă de baseball, am simţit acel *zbang!* dătător de satisfacţii, dar care-ţi zguduia oasele, când am lovit un alt Zburător în umăr. S-a întors şi l-am izbit la baza spinării. *Poc!* Un alt Zburător s-a îndoit până la înălţimea unei măsuţe de cafea.

— Ea zice că trebuie să luptăm.

Cuvintele calme, rostite în apropierea urechii mele tefere, m-au făcut să mă întorc pentru a-l întâlni pe... Omega. Arăta impecabil, ca şi cum ar fi reuşit să se ţină în afara păruielii.

— Nu trebuie să faci tot ce-ţi spune ea, am zis, încă aruncându-mă sau ferindu-mă de Zburători.

Arma mi-a zburat din mână. Omega s-a adresat Zburătorilor din preajma noastră:

— Stop. E a mea.

Ceea ce m-a enervat şi mai tare, dacă mai era posibil aşa ceva.

— Nu sunt... a... *nimănui*!

Faptul că Zburătorii l-au ascultat şi s-au dus să-şi caute alte ţinte m-a făcut să văd roşu în faţa ochilor, şi nu era doar sângele care-mi curgea în ochi. Cu toate că, bineînţeles, asta numai de ajutor nu-mi era.

— Trebuie să luptăm, a zis Omega.

Eram atât de sătulă de toţi păpuşarii ăştia care trăgeau sforile.

— Poţi hotărî să n-o faci, i-am spus apăsat.

S-a încruntat.

— Nu ştiu cum să... nu.

— Oh, fir-ar a naibii, am mormăit, apoi m-am răsucit din nou şi l-am pocnit, cât am putut de tare, într-o parte a capului.

123

Au, au, au! Ceva din mâna mea a *pocnit*, ca şi cum mi-aş fi rupt un oscior. *Oh, Doamne, doare!* Am tras aer în piept şi-am încercat să nu ţip. Ca un băieţel.

Omega s-a clătinat, însă şi-a revenit şi s-a răsucit imediat pentru o lovitură directă în genunchiul meu. M-am ferit şi m-am învârtit pentru o replică din lateral, care a nimerit în plin în partea de sus a piciorului lui Omega. Ţinându-mi mâna rănită lipită de corp, m-am concentrat asupra loviturilor, ţintind spre capul lui, săltând şi mişcându-mi întruna direcţia pentru a-i evita atacurile. A reuşit să pareze aproape tot ce-am încercat, ochii lui argintii urmărindu-mi mişcările cu calm şi precizie.

Nu poate urmări rapid lucrurile.

Ce să însemne asta?

Ca experiment, mi-am agitat repede mâna rănită în faţa lui, ca şi cum aş fi fost pe cale să-l lovesc din mai multe direcţii. Eram destul de sigură că ochii lui n-au putut-o urmări şi s-a oprit, ca şi cum s-ar fi concentrat asupra ei.

Aşa că l-am pocnit cu pumnul celălalt, o lovitură cu adevărat puternică, drept în nas. Se pare că nasul lui perfect nu era chiar cu 400 la sută mai puternic decât un nas

obişnuit, pentru că s-a spart. Omega a clipit şi-a dat înapoi, părând uluit, apoi sângele a început să-i ţâşnească din nas. L-a atins, alarmat.

— Rănile de la cap sângerează întotdeauna mult, i-am spus.

Apoi mi-am agitat mâna prin jurul lui, sus şi jos, dintr-o parte în alta, şi din nou s-a străduit din greu s-o urmărească, de parcă nu s-ar mai fi putut abţine. Am făcut un salt şi i-am plasat o lovitură de forfecare la gât, şi-a căzut în genunchi, tuşind. Încă o fază cu mâna agitată. Era ca şi cum aş fi hipnotizat o pisică. Apoi mi-am împreunat mâinile, strâmbându-mă din cauza durerii din cea ruptă, şi i-am dat lui Omega o lovitură puternică, cu ambele mâini, trimiţându-l la pământ, cu faţa-n jos. Desigur, lovindu-l cu mâna vătămată m-a durut atât de tare că aproape am urlat şi era cât pe ce să leşin lângă el.

Dar m-am ţinut tare. Abia, abia. Dar suficient.

M-am uitat în jos la Omega, Superboy-ul, vârful realizărilor Itex. L-am depăşit pentru că ochii lui nu puteau urmări bine lucrurile. L-am înfrânt pentru că Jeb îmi spusese asta. M-am uitat spre Directoare. Se holba la mine cu ura pură şi rece a cuiva care a fost înfrânt de către cineva considerat de ea inferior.

Ei bine, ghinion.

Omega era lat la pământ, însă nu mort. Se presupunea că luptăm până la moarte. Dacă el m-ar fi pus la pământ, m-ar fi ucis, sărmanul idiot. Nu ştia altceva. Dar eu ştiam. Aş fi putut să-i dau o lovitură rapidă, dintr-o parte, la baza gâtului, iar asta i-ar fi rupt coloana. În schimb, eu m-am îndepărtat, îndreptându-mă înapoi spre locul unde zăcea trupul fratelui meu vitreg.

Cine dintre noi e mai bun, idioato? i-am zis în gând Directoarei.

124

Plasa electrificată care se întindea pe deasupra zidurilor castelului putea reține lucrurile înăuntru, dar, interesant, nu le bloca și pe cele de-afară. Îmi făceam loc prin mulțime, mai dând ici-colo câte-un pumn rapid sau câte-o lovitură de picior, încercând să ajung la Ari, când, deodată, o piatră uriașă a zburat peste zidul castelului. A lovit o mutantă în cap, iar ea a căzut din picioare.

M-am uitat în sus. O săgeată aprinsă, arzând ca în filme, zbura pe deasupra. S-a strecurat prin plasă și s-a înfipt în spatele unui Zburător, care a luat imediat foc. Ce mai urma?

Când oamenii iau foc, aleargă urlând în cerc, sau, dacă-și amintesc, se opresc, se aruncă la pământ și se rostogolesc. Când un Zburător ia foc, rămâne pe loc și stă acolo ca un prost, până când se transformă într-o statuie înaltă, arzând. Se pare că atunci când un Zburător ia foc, încheieturile și rotițele sale de transmisie încetează să mai funcționeze și nu se mai mișcă. O informație utilă, pe care am reținut-o pentru o folosire viitoare.

Au început să zboare și mai multe pietre.

Întoarcerea la Ari trebuia să mai aştepte. Acum trebuia să am grijă de cei în viaţă.

— Angel! am strigat. Nudge! Total! Treceţi lângă zid!

Nu-l mai zărisem pe Total de o bucată de vreme şi m-am bucurat să-l văd cum iese din mulţime şi se îndreaptă spre mine. Şchiopăta, ţinându-şi o lăbuţă ridicată, însă mi-a sărit în braţe şi m-a lins pe faţă.

— Pfui! Sânge, a zis, şi-a încetat să mă mai lingă.

Pfui şi ţie, am spus în gând.

— Cine aruncă cu pietre? a întrebat Nudge, în timp ce ne lipeam de zid.

— Nu ştiu, am început să spun, chiar atunci când Angel a zis „copii".

— Cum adică, „copii"? am întrebat.

Pe deasupra zburau şi mai multe pietre şi încă vreo câteva săgeţi aprinse.

— Cred că sunt copii afară, a zis Angel. Îi simt ca pe nişte copii.

M-am uitat cum o altă piatră mare îl loveşte pe un Zburător în genunchi. Robotul s-a îndoit, apoi doi mutanţi s-au aruncat asupra lui, lovindu-l şi trăgându-l de păr.

— Copii, sau oamenii cavernelor?

— Copii, a zis Angel.

— Salvaţi stolul! Ucideţi-i pe Zburători! Distrugeţi Itex!

Am ridicat din sprâncene pe când mugetul crescând de afară a devenit mai clar. Încet, încet, hărmălaia din curte s-a liniştit, iar vuietul de afară s-a amplificat. Tot mai mulţi bolovani, unii mari cât nişte pepeni, şi săgeţi aprinse se năpusteau peste ziduri.

— Salvaţi stolul! Ucideţi-i pe Zburători! Distrugeţi Itex!

M-am uitat la Nudge şi Angel.

— Mă întreb dacă nu cumva sunt cititori de bloguri.

— Goniți-i! a bubuit prin megafon vocea Directoarei.

Fața ei furioasă, de doi metri și jumătate înălțime, apăruse pe ecranele din jurul curții. Unele dintre ecrane erau sparte acum, și toate erau murdărite cu noroi și sânge împrăștiat pe ele. Probabil costaseră o grămadă de bani.

— Goniți-i! a strigat din nou Directoarea. Sunt niște viermi! Au venit aici să vă distrugă! Izgoniți-i!

Ca de obicei, Zburătorii au sărit să-i îndeplinească ordinele fără niciun fel de discuții. Mai rămăseseră vreo șaizeci, și ca unul și-au desfăcut aripile și s-au ridicat în văzduh.

— Uh, a zis Nudge, privind scena.

Da. Aoleo. Nu decuplase nimeni plasa de sârmă electrificată. Șaizeci de Zburători s-au ridicat rapid în aer, și toți cei șaizeci de Zburători au făcut scurtcircuit când au atins rețeaua. Au căzut la pământ la unison.

— E vina ei pentru proasta planificare, a remarcat Total, iar eu am încuviințat din cap.

Bam! Bam! Bam! Am auzit un zgomot ascuțit, de motor, afară, apoi bubuiturile cumplite în porțile înalte. Oamenii de afară încercau să intre cu ajutorul unui vehicul, încercau să doboare porțile.

125

Westfield, Anglia

Directorul regional al Şcolii privi peste rama ochelarilor săi.

— Holloway? Ce-i cu gălăgia asta de afară?

Asistentul său se duse la o fereastră. O expresie alarmată îi apăru pe faţă.

— Se pare că are loc un fel de demonstraţie, sir, zise el.

— Demonstraţie? Ce naiba vrei să spui?

Directorul regional se apropie şi el de fereastră. Ceea ce văzu îl făcu să caşte gura de uimire. Sute, poate chiar mii de oameni protestau la porţile Şcolii. Erau... arătau aproape ca nişte *copii*. Însă asta n-avea nicio noimă.

— E vreo demonstraţie antinucleară? îl întrebă pe Holloway. Au pancarte? Poate ar trebui să chemăm paza.

Holloway asculta la fereastră. Vuietele de afară deveniră mai clare.

— Salvaţi stolul! Distrugeţi Itex! Salvaţi lumea! Distrugeţi Itex!

Cei doi bărbaţi se priviră.

— Cum e posibil să ştie că suntem o filială Itex? întrebă directorul regional.

Poc! O piatră de mărimea unei mingi de softball trecu prin fereastra lor, umplându-i de cioburi de sticlă.

Acum puteau auzi clar scandările:

— Vrem... ce-i al nostru!

— Voi... după gratii!

— Itex e un gigant diabolic!

— Noi, copiii, nu vă credem!

Directorul regional privi spre Holloway, care se alesese cu vreo câteva tăieturi de la cioburi.

— Cheamă paza.

Martinslijn, Olanda

Edda Engels ridică privirile de la masa ei de laborator şi ascultă. La fereastră răzbăteau zgomote ciudate. Se duse să vadă ce se petrecea, doar pentru a se feri de o sticlă grea, astupată cu o cârpă care ardea. Poftim? Era un cocktail Molotov?

Buum! Explodă tocmai când Edda se arunca sub biroul ei. Ce se întâmpla? Afară, părea că sute, poate chiar mii de oameni îi înconjurau laboratorul. Ce tot spuneau?

— Ne-aţi distrus apa şi aerul!

— Sunteţi diabolici şi nu vă pasă!

— Fang are dreptate: a venit vremea...

— ... Ca noi, copiii, să ne cerem căminul!

Cine era Fang? se întrebă Edda. Şi, chiar mai important, cum ar putea pleca de aici?

Focul se întindea.

Woetens, Australia

— Ce-i cu praful ăla?

Directoarea de operaţiuni a filialei australiene a companiei DelaneyMinker se uită pe fereastră. Kilometri după

kilometri de deşert se întindeau cât vedeai cu ochii. La orizont, o furtună de praf, amplă şi joasă se îndrepta spre ei.

— Sam, poţi să-mi dai binoclul ăla? îi spuse asistentului ei.

Sam îi întinse binoclul.

— Este... Ziua Şcolii? întrebă Directoarea. Avem programate vizite?

Sam se uită la ea.

— Nu primim vizite pe-aici. Este o instalaţie ultrasecretă. De ce?

— Păi, arată ca nişte... copii! Pe scutere, după câte se pare. Şi chestiile alea cu patru roţi.

— ATV-uri? întrebă Sam.

Luă binoclul şi se uită. Un şir de vehicule mici se întindea pe cel puţin un kilometru şi jumătate. Chiar *păreau* să fie copii. Erau vreun club eco? Îşi miji ochii şi ajustă, încet, focalizarea imaginii. Purtau pancarte. Aproape că le putea descifra...

DELANEYMINKER = POLUATORI ÎMPUŢIŢI

Şi alta:

PLANETA ESTE A NOASTRĂ! CĂRAŢI-VĂ!

— S-ar putea să vrei să închidem porţile, spuse Sam, părând mult mai calm decât era.

126

— Iggy! strigă Fang. Gasman! După mine!

Răsucindu-se prin văzduh, Fang bătea cu putere din aripi, gonind peste oceanul cenuşiu către orizont. Riscând o privire în spate, văzu că Iggy şi Gasman erau în urma lui şi se apropiau repede.

— Picaj, zise Fang. La semnalul meu.

Gasman se uită în jos, apoi inspiră adânc şi dădu din cap.

— Oh, Doamne, făcu Iggy. Că vorbeam de răcoare...

— Suntem aici ca să vă distrugem, ziseră Zburătorii, răsunând ca un roi de albine mecanice.

— Unu! strigă Fang, îndepărtându-se de ţărm cât putea de repede. Doi!

— Vei retracta! hârâiră Zburătorii. Vei retracta!

— Trei! spuse Fang, şi-şi lipi strâns aripile de corp.

Intră în picaj, direct spre apă. De la aşa o înălţime, cu o asemenea viteză, intrarea în apă avea să fie ca şi cum ar fi lovit o suprafaţă de beton. Însă n-aveau încotro. Auzi jachetele lui Iggy şi Gasman fluturând în timp ce accelerau în picaj.

— Va fi rău, strigă Iggy.

— Mda, căzu Fang de acord, dar curentul de aer îi luă cu el vocea.

— Nu există nicio scăpare! intonară Zburătorii, care, bineînţeles, îi urmăreau în viteză.

Da? se gândi Fang. *Aşa e.*

Zdrobiţi-vă!

Izbirea apelor reci ale oceanului era, într-adevăr, ca şi izbirea de beton, decise Fang, dar era atât de prins de curentul de aer, încât zbură în jos ca o săgeată, străpungând apa. Se simţi ca şi cum Dumnezeu i-ar fi tras un pumn în faţă, însă trăia încă şi era conştient.

Auzi impactul căderii în apă a lui Gasman şi Iggy, dar nu distinse aproape nimic când deschise ochii. În timp ce băieţii începeau să urce la suprafaţă, cu urechile pocnind, văzură şi simţiră cum sute şi sute de Zburători se loveau de apă.

Se dovedi că nu puteau înota.

De asemenea, se mai dovedi că apa nu era un mediu potrivit pentru ca sistemele lor să funcţioneze corespunzător. Fang simţi cum îl ustură pielea de la descărcarea electrică declanşată de scurtcircuitarea Zburătorilor, şi-i făcu semn lui Gasman să se îndepărteze imediat. Gasman îl apucă pe Iggy şi înotară din răsputeri în urma lui Fang. Ieşiră la suprafaţă cam la două sute cincizeci de metri distanţă de locul unde se desfăşura spectacolul de lumini şi scântei. Zburătorii nu mai puteau face nimic, chiar dacă-şi vedeau colegii explodând şi scurtcircuitându-se în apă.

Unii dintre ei încercară să zboare înapoi, însă aripile lor nu erau proiectate pentru asta, iar Zburătorii din spatele lor se izbiră de ei pur şi simplu, trăgându-i după ei în jos.

— Uluitor! strigă Gasman, lovind aerul cu pumnul. Oh, Iggy, frate, dacă ai putea vedea asta!

— O aud, zise Iggy încântat. O simt. Nimic nu se compară cu mirosul unui sistem scurtcircuitat al unui Frankenstein electric.

— Aşadar, tipilor, spuse Fang călcând apa, a fost bun planul?

— Excelent plan, frate, răspunse Gasman, iar Iggy îşi ridică mâna pentru a bate palma.

Fang o pocni, apoi o luară înot spre ţărm.

127

Cu un trosnet şi un scrâşnet imens, porţile enorme ale castelului s-au prăbuşit în interior. Restul mutanţilor rămaşi s-au grăbit să se dea la o parte.

Un Humvee uriaş, galben, a trecut printre porţi într-o rână, cu partea din faţă distrusă serios. Uşa din dreptul şoferului s-a deschis smucit şi o adolescentă s-a aplecat în afară.

— Abia mi-am luat permisul de conducere! a zis ea surescitată, cu un puternic accent german.

Apoi, sute de copii au început să năvălească în interior, peste porţile doborâte, unde s-au oprit şi au rămas să se holbeze la curtea plină de cadavre şi Zburători explodaţi.

Pe scenă, Directoarea era albă la faţă. Ordinul dat de ea distrusese, practic, ultimul grup de Zburători. Poate că mai avea alţii dosiţi prin interior. Oricum, s-a întors şi a pornit-o grăbită spre uşa metalică prin care se ajungea înapoi în castel.

L-am aruncat pe Total în braţele lui Angel şi-am apucat-o pe Nudge de mână.

— Vino!

Ne-am ridicat amândouă în aer — Zburătorii scurtcircuitaseră plasa electrică odată cu ei înşişi.

— Ajută-mă s-o prind! i-am zis lui Nudge.

În clipa în care Directoarea a ajuns la uşa din metal şi punea mâna pe clanţă, Nudge şi cu mine am aterizat, flancând-o.

— Nu chiar atât de repede, *mămico*, am mârâit.

128

Nudge şi cu mine am înşfăcat-o fiecare pe Directoare de o subsuoară şi-am decolat.

Nu era deloc uşoară, însă împreună am putut s-o ridicăm la înălţime, mult deasupra castelului. Ţipa îngrozită, privind în jos, dând din picioare, pierzându-şi ambii săi pantofi fini.

— Duceţi-mă imediat jos! a ţipat.

M-am uitat la ea.

— Sau ce? O să mă trimiţi în hrubă?

M-a fixat cu o privire dispreţuitoare.

— Oh, ai văzut? am zis. L-am înfrânt pe Superboy. Dar cine ştie? Poate că, într-o zi, ai să-l poţi transforma într-un băiat adevărat.

— Omega ţi-a fost mult superior, s-a răstit Directoarea.

— Şi, totuşi, *eu* sunt aici, cărându-ţi prin aer fundul tău de proastă, în timp ce *el* e acolo, cu botu-n pământ, ca o plantă, i-am arătat. Dacă prin „superior" vrei să spui total inadecvat, din toate punctele de vedere, atunci da, Omega îmi este mult superior.

— Ce vrei? m-a repezit Directoarea. Unde mă duci?

— În general, în *sus*, am spus. Totuşi, vreau unele răspunsuri.

— N-am să-ţi spun nimic!

M-am uitat la ea cu o expresie serioasă, în vreme ce părul ei blond şi băţos fâlfâia în spatele ei.

— În cazul ăsta, am să-ţi dau drumul să cazi de aici, de sus, de-atât de sus, şi-am să mă uit cum devii bidimensională. Noi numim asta „Arta stolului prin împrăştiere".

O expresie de frică autentică i-a apărut în ochii reci, ceea ce m-a mai înveselit puţin.

— Ce vrei să ştii? a întrebat prudentă, încercând să nu se uite în jos.

— Cine-i mama mea adevărată? Şi nu, proiectarea mea nu te face să fii mama mea.

Ştiam ce-mi spusese Jeb, însă voiam o confirmare.

— Nu ştiu.

— Hopa!

I-am dat drumul, şi-a început să ţipe când ea şi Nudge au început să se prăbuşească.

— *Îţi spun!* a urlat, uitându-se în sus la mine.

M-am avântat în jos şi-am recuperat-o.

— Deci, ce spuneai...?

Albă la faţă, a înghiţit cu greu şi a respirat de câteva ori adânc.

— O cercetătoare. Studia păsările. S-a oferit să doneze un ovul. Nu are importanţă cine-i.

Mi-a tresărit inima.

— Numele ei?

— Nu-mi aduc aminte. *Stai!* a zis, când degetele mele şi-au slăbit strânsoarea. O hispanică. Hernandez? Martinez? Ceva asemănător.

De-abia mai puteam respira, şi asta nu pentru că eram la o mie cinci sute de metri înălţime. Doctoriţa Martinez chiar era mama mea. Mă agăţam de informaţia asta ca de o vestă de salvare.

— Ştii, nu eşti singurul hibrid reuşit, a zis Directoarea.

— Păi, mai e dragul de Omega, am admis. Şi Spot, fata-pisică.

— Şi eu, a spus Directoarea.

Am fluierat.

— Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc. Eşti pe jumătate... vultur? Hienă? Vreun saprofag marin?

— Ţestoasă de Galapagos, a zis ea. Am o sută şapte ani.

— Uh. Şi n-arăţi mai mult de o sută cinci.

M-a fulgerat cu privirea.

M-am uitat în jos şi-am văzut că maşini ale poliţiei germane înconjuraseră castelul. Astăzi se terminase. Ziua de azi a fost salvată. Poate chiar şi lumea?

— Adio, i-am zis, şi i-am dat drumul.

Nudge n-o putea ţine, şi Directoarea s-a răsucit înspre pământ, ţipând de groază şi de surprindere.

Asta nu eşti tu, Max, a spus Vocea.

Vocea! N-o mai auzisem de ceva vreme.

Cum adică, Jeb? am întrebat în gând. *Pentru că nu m-ai* proiectat *tu aşa?*

Nu, a rostit Vocea. *Pentru că tu nu eşti aşa ca om. Nimeni n-a proiectat asta. Aşa eşti tu. Nu eşti o ucigaşă. Ai dovedit asta iar şi iar. Şi m-a făcut mai mândru decât orice altceva la tine.*

Am oftat. *Da, este adevărat, sunt destul de reuşită,* m-am gândit pentru Voce. Însă în adâncul meu, acolo unde speram că Vocea nu mă putea auzi, mă simţeam puţin mândră şi puţin încălzită la suflet.

Că tot vorbeam despre manipulări.

— OK, hai s-o prindem, i-am spus lui Nudge, şi ne-am repezit în picaj şi-am prins-o pe Directoare cam la vreo şaizeci de metri înainte de contactul cu solul.

129

După ce totul s-a terminat, în afară de strigăte, singura mea dorinţă a fost s-o întind spre casă. Dar, desigur, asta a picat la vot, unu la trei. Chiar şi după ce-am pretins că fiecare dintre voturile lor echivala doar cu o jumătate de vot, tot m-au depăşit.

Câteva ore mai târziu, ne aflam la destinaţia aleasă de *ei*.

— Lasă-mă să văd monitorul, a cerut Angel, trăgându-se mai aproape.

Da, ne aflam într-o cyber café din Franţa. De ce Franţa? Datorită mâncării. A pantofilor şic. Pentru că Total putea intra în restaurante şi magazine alimentare.

— Acum nu mai văd nimic, s-a plâns Total.

S-a aplecat cu labele pe masă.

— Cafea! a făcut Nudge fericită, sorbind din cana ei. Mooor după ea!

— Te rog, spune-mi că-i decofeinizată, am zis.

Ecranul a ţârâit, şi iată faţa lui Fang. Şi-a lui Gazzy. Şi Iggy, cu toţii îngrămădindu-se în jurul laptopului lor, în State.

Fang! Mi se părea că nu-l mai văzusem şi nu mai vorbisem cu el de ani întregi. În ultimele trei zile, fiecare amintire pe care o aveam cu el mi se derulase în minte. În temniţă, gândul la el a fost ceea ce m-a ajutat să rezist. Apoi, când am primit biletul ăla de la mutantul din Lendeheim, spunând că era pe drum, a fost unul dintre cele mai bune momente din viaţa mea.

— Unde naiba *eşti*? am întrebat. Credeam că eşti pe drum!

— Câteva mici complicaţii cu Zburătorii, a zis, şi glasul îi suna ciudat prin computer. Ştiai că nu pot să înoate? Se duc la fund ca bolovanii. Nu le place deloc apa.

Faţa lui solemnă, cu ochii la fel de familiari precum îmi erau ai mei, părea să-mi pună lumea din nou pe picioare. Am râs, şi totul din mine se simţea împlinit şi complet. Am ştiut că stolul avea să rămână acum împreună, indiferent ce se-ntâmpla.

— Voi, tipilor, să rămâneţi pe loc, am spus. Venim noi la *voi*.

— S-a făcut, a răspuns, şi mi s-a topit inima.

— Adu-mi ceva din Franţa! a ţipat Gazzy din spate.

— OK, i-am promis.

— Şi mie! s-a băgat Iggy. Cum ar fi o *franţuzoaică*.

Am gemut. Putem spune „porc sexist" din nou?

Însă era porcul *meu* sexist, şi-o să ne vedem cu toţii în curând. De-abia aşteptam.

EPILOG

NOI SUNTEM CAMPIONII — CEL PUȚIN DEOCAMDATĂ

130

Când, în cele din urmă, i-am văzut pe o insulă-barieră în largul coastelor Carolinei de Nord, aproape că n-am mai putut vorbi. Nudge, Total, Angel şi cu mine am planat duşi de un curent de aer şi am aterizat pe plajă, simţind nisipul scârţâind sub pantofii noştri.

În marginea de sus a plajei era un şir de stejari noduroşi, şi m-am uitat printre ei, apoi la ceas.

— Aţi întârziat.

Fang a ieşit din umbră mâncând un măr. Era îmbrăcat în negru, ca de obicei, şi faţa lui semăna cu o plăcintă cu prune, umflată. Însă ochii-i sclipeau când s-a îndreptat spre mine, iar eu am început să alerg spre el prin nisip, cu aripile desfăcute în spatele meu.

Ne-am lovit unul de altul, neîndemânatici. Fang a rămas ţeapăn o clipă, dar apoi braţele lui m-au cuprins încet, şi m-a îmbrăţişat şi el. L-am ţinut strâns, încercând să-mi înghit nodul din gât, cu capul pe umărul lui, cu ochii închişi.

— Să nu mă mai părăseşti niciodată, am spus cu un glas şoptit.

— Nu mai fac, mi-a promis, vorbind prin părul meu, sunând cât se poate de ne-Fang. Nu mai fac. Niciodată.

Şi chiar aşa, ţandăra de gheaţă care-mi stătuse în piept de când ne despărţiserăm... ei, a cam dispărut. M-am simţit destinsă pentru prima dată de nici nu mai ştiam cât timp. Vântul era îngheţat, însă soarele strălucea, iar întregul meu stol se reunise. Fang şi cu mine eram împreună.

— Pardon? Şi eu mai trăiesc.

Glasul indignat al lui Iggy m-a făcut să mă desprind de Fang. Mi-am şters ochii cu mâneca, apoi m-am întors şi i-am strâns tare în braţe pe Iggy şi pe Gazzy, apoi ne-am îmbrăţişat cu toţii şi ne-am făgăduit să nu ne mai despărţim niciodată. Practic, am vorbit, şi-am mâncat gogoşi şi mere, pe care băieţii, foarte chibzuiţi, le aduseseră.

— Ei, şi-acum? a întrebat Gazzy, în timp ce încercam să-i netezesc părul ridicat perie.

Am scos un oftat prelung şi mi-am privit stolul.

— Trebuie să merg în Arizona, am zis.

131

Jeb era deja acolo, acasă la doctorița Martinez. Aproape că mă aşteptasem la asta.

Stolul şi cu mine am aterizat în pădurea din apropierea casei, şi după ce-am verificat cu grijă împrejurimile, am intrat cu toții în curte.

De îndată, Magnolia, bassetul, s-a târât afară de sub verandă, hămăind. A început să alerge, l-a văzut pe Total, şi-a început să latre şi mai tare.

— Oh, *scuteşte-mă,* a zis Total.

Uşa din față s-a deschis şi Ella a năvălit afară, radiind toată. Apoi a văzut că nu eram singură şi s-a oprit, căscând ochii la restul stolului.

— Oh, Doamne, a icnit. Voi toți...

Pe chip i-a apărut un zâmbet imens şi-a alergat spre mine, prinzându-mă într-o îmbrățişare osoasă şi aspră.

— Eşti sora mea! a țipat ea. Cât mi-am dorit să fii sora mea. Iar acum eşti.

S-a tras înapoi şi doar ne-am zâmbit una alteia. Vreau să spun că mă simțeam mult mai apropiată de Nudge, ca de

o soră, însă știind că Ella și cu mine suntem de același sânge, non-aviar, însemna mult pentru mine. Mă făcea să mă simt mai materială, cumva. Pare stupid, însă așa mă simțeam.

— Max.

Doctorița Martinez stătea pe verandă, cu mâna la gură. Jeb a ieșit după ea, cu fața trasă și tristă. Totuși, părea bucuros să ne vadă pe toți. Mi-am amintit cum arăta când a murit Ari. Eram atât de tulburată în privința lui, încât mă durea sufletul.

— Bună, am zis, stângace.

Din nefericire, faptul că aflasem cine erau, de fapt, părinții mei nu dusese la o îmbunătățire rapidă a talentului meu de a socializa. Mă rog.

Doctorița Martinez — mi se părea prea ciudat să-i spun altfel — a coborât treptele și-apoi a venit în goană la mine. Am rămas rigidă pentru o clipă, în vreme ce ea mă cuprindea într-o îmbrățișare caldă, maternă, pe care-am simțit-o ca pe cea mai bună și moale pătură din lume.

— Oh, Max, a icnit ea, mângâindu-mi părul încâlcit. Nu mi-a venit să cred când te-am văzut. Nu eram sigură, însă tu erai. Tu ai fost tot timpul.

Am dat din cap, vag oripilată la vederea lacrimilor care-i curgeau pe obraji.

— Da, am zis, apoi m-am enervat pe mine însămi că eram atât de stângace și împiedicată la vorbă.

Era mama mea! Ea era cea la care visasem toată viața mea. Nu numai atât, dar era cea mai bună mamă din lume,

cea pe care aş fi ales-o şi eu. Iar eu stăteam acolo ca o sperietoare de ciori.

Mi-am dres glasul, privind în jos, spre picioarele mele.

— Mă bucur că tu eşti, am reuşit să scot din mine, şi apoi, ca într-un coşmar total, am început să plâng în hohote în puloverul ei.

132

După cel de-al patrulea fursec cu fulgi de ciocolată, am început să-i spun „mamă". Noi toți, întregul stol, plus Ella, mama și Jeb, ne-am odihnit. Gașca și cu mine am făcut niște dușuri fierbinți senzaționale, iar mama ne-a adus niște haine noi pentru toți. Toată lumea părea s-o adore, aruncându-mi priviri invidioase, dar fericite. Mă simțeam atât de mândră de ea.

Era ciudat s-o vezi cum avea încredere în Jeb. El părea absolut firesc, așa cum era când locuiam cu el. Am păstrat cu toții distanța față de el, chiar și când a încercat să se apropie de noi. Poate că, în viitor, o să putem trece peste toate cele întâmplate. S-a străduit să ne explice tot ce făcuse. Unele lucruri le-a făcut deoarece crezuse cu adevărat că asta era cea mai bună cale de a mă pregăti pentru a salva lumea. Altele le-a făcut să pară mult mai rele decât erau în realitate. Și, de fapt, mă ajutase să scap de cele mai multe ori. Iar altele erau lucruri pe care fusese obligat să le facă — să-i cânte în strună Directoarei, pentru a putea rămâne într-o poziție de unde să mă poată ajuta și să știe ce urma să se întâmple.

În sfârşit. În adâncul meu, eram bucuroasă să aflu toate astea, însă nu aveam de gând să-l las să scape prea uşor.

— OK, toată lumea, a zis mama, ieşind din mica bucătărie. Gata masa!

Ne-am înghesuit cu toţii în jurul măsuţei din sufragerie. Făcuse, ea *însăşi,* mâncare mexicană adevărată. Nu era vorba de Taco Bell. Era incredibilă, şi făcuse destulă pentru o gaşcă mare pentru că ştia cât de greu ne era să obţinem destule calorii.

— Măi, frate, ce bine miroase, a gemut Iggy.

Ella l-a privit când a început să mănânce, fără să risipească nicio firimitură.

— E uluitor cum reuşeşti asta, i-a spus.

Iggy a părut luat prin surprindere.

— Am exersat îndelung.

— Păi, cred că eşti nemaipomenit, a zis Ella, şi Iggy s-a înroşit.

M-am uitat vizavi şi i-am văzut pe Gazzy şi Angel stând unul lângă celălalt, părând mai calmi şi mai în siguranţă decât fuseseră în ultima vreme.

— Ah, Max, am pus într-un castron nişte resturi pentru câinele tău, a zis mama. E pe podea, lângă uşa din spate.

Stolul şi cu mine am încremenit.

Au, mi-am zis.

Total s-a apropiat de mine cu paşi apăsaţi şi mi-a aruncat o privire acuzatoare.

— Un *castron* pe *podea!* a spumegat el. De ce nu mă legaţi cu un lanţ de un par din curte şi să-mi aruncaţi un *os*!

Mama s-a holbat la el, iar Ella părea că era gata, gata să-i sară ochii din cap.

— Păi... nu se aşteptau ca..., am început.

— Nu, nu, *e-n ordine*! s-a răstit Total. Doar întindeți un prosop vechi pe podea, ca să pot dormi! Ascultați, mi-am mai exersat lătratul. Ham! Sau o fi *uuaf*? Nu-mi amintesc niciodată.

M-am uitat la mama.

— Ăăă... nu s-ar putea ca Total să primească o farfurie aici? Am arătat spre spațiul micuț de lângă mine. Îi place... ăăă... să mănânce la masă.

— Pentru că nu sunt chiar un *barbar*! a zis Total.

— Desigur, a zis mama îndatoritoare. Iartă-mă, Total.

M-am uitat la Fang, iar el a dat ochii peste cap și s-a întins după un supliment. Toată lumea a început să discute din nou, și întreaga scenă părea un tablou de Norman Rockwell[1], cum stăteam cu toții acolo și mâncam împreună. Ei bine, poate nu chiar Norman Rockwell, ținând cont de mutanți și de câinele vorbitor, dar pe-aproape.

[1] Norman Rockwell (1894–1978), pictor și ilustrator de reviste american, ale cărui opere prezintă imagini idealizate ale vieții de fiecare zi.

133

— Dar de-abia aţi ajuns aici, a zis mama, cu ochii iarăşi în lacrimi.

— Ştiu, i-am spus, dar o să ne întoarcem. Promit.

— De ce trebuie să plecaţi? s-a tânguit Ella.

— Am... responsabilităţi, am zis. Ştii tu, o lume de salvat şi toate cele.

Le-am îmbrăţişat cu toţii pe mama şi Ella de vreo sută de ori.

Total a urinat pe tufele lor de salvie şi i-a aruncat o privire neruşinată Magnoliei.

Apoi am rămas numai eu şi Jeb, faţă-n faţă. Ştiam că voia o îmbrăţişare. Mai ştiam şi că îmbrăţişările mele nu se obţineau uşor.

— Aşadar, de ce tocmai eu, Jeb? am întrebat. Cum se face că *eu* ar trebui să salvez lumea, când nici măcar nu sunt cel mai evoluat experiment?

— Eşti destul de evoluată, a zis. A înghiţit un nod. Max, eşti ultimul dintre hibrizi care încă mai are... un suflet.

M-am gândit la cât de gol şi lipsit de expresie fusese Omega. Hmm.

— N-are nimic cu soul-ul[1], a pufnit Gazzy. Ai văzut-o vreodată dansând?

— Nu-i vorba de *soul*, Gazzy, am rostit. Ci de *suflet*.

— Oh.

Un ultim rămas-bun, apoi Fang şi cu mine ne-am uitat unul la altul.

— OK, să-i dăm bătaie, am zis, tocmai când el anunţa:

— Sus şi valea, fraţilor.

I-am oferit un zâmbet scurt. M-am întors spre ceilalţi:

— L-aţi auzit. Sus şi valea!

Apoi ne-am ridicat în zbor, înălţându-ne deasupra Pământului buimăcit şi tulburat, în cerul perfect, de un albastru limpede, unde totul era paşnic şi avea o noimă.

— Ştii ceva? a rostit Total pe un ton indiferent.

Iggy îl ducea în spate, într-un fel de rucsac pe care mama îl găsise în podul ei. Făcea ca zborul împreună cu Total să fie mult mai uşor. OK, de fapt era un rucsac pentru transportat copiii, dar, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-i spuneţi lui Total.

— Ce? am întrebat.

— Maică-ta nu-i chiar aşa de rea.

— Măi să fie, mulţam, am zis sarcastică, iar ceilalţi au izbucnit în râs.

Şi, în cele din urmă, pe când ne îndepărtăm în zbor către soarele care apune, ar mai fi un singur lucru de adăugat: sperăm să ne întoarcem.

Şi, dacă o s-o facem, nu va fi deloc ceva drăguţ.

---

[1] Joc de cuvinte: *soul* = suflet, dar şi soul, gen muzical provenind din gospel, blues şi R&B.

AVENTURĂ, MISTER, SUSPANS

MAXIMUM RIDE

Un blockbuster cu milioane de fani

Serie vândută în peste 16 milioane de exemplare • Tradusă în peste 12 țări • *New York Times* Bestseller (29 de săptămâni consecutiv pe locul întâi) • *Publishers Weekly* Bestseller • ALA Quick Pick pentru Tineri • Selectată în ALA/VOYA „Teens' Top Ten" • Selectată de New York Public Library la categoria „Books for the Teen Age" • Recomandare Book Sense Pick • Recomandată de editorii de la *KLIATT* • Premiul Autorul Anului acordat de Children's Choice

www.maximumride.com

„Prindeți-vă centurile: a sosit un nou volum al acestei aventuri palpitante... Plin de nerv și captivant... fanii îl vor devora pe nerăsuflate."
– *KLIATT*

„Patterson știe unde sunt ascunse cele mai tainice temeri ale noastre... Nimic nu-i poate opri imaginația."
– *NEW YORK TIMES*

„Capitole scurte, pline de acțiune, al căror sfârșit îți taie mereu răsuflarea; răsturnări de situație pe fiecare pagină... Adrenalină din belșug."
– *KIRKUS REVIEWS*

„...menită a deveni o lucrare clasică. Uneori tensionată, alteori amuzantă... o carte excelentă și bine gândită."
– *CHARLESTON GAZETTE-MAIL*

RECOMANDAT DE:

BRAVO BookMag

LEDA, imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Imaginea copertei: Larry Rostant
Designul copertei: Andreea Apostol

www.ledabooks.ro
ISBN: 978-973-102-447-9
ISBN: 978-973-102-578-0
9 789731 025780
www.grupulcorint.ro